

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: ٦٦٠ شمېره

ليکوال: رفيع الله زيار

خپرنډوی: مومند خپرنډويه ټولنه - جلال اباد

برېښنالیک: Momand.books@gmail.com

پښتني: ايمليار ساجد

چاپ کال: ١٣٩٤

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ١٠٠٠ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرنډويې ټولنې تخنیکي خانگه

د چاپ حقوق له خپرنډويې ټولنې سره خوندي دي.

پتې

ننگرهار: عبدالمجيد مومند کتاب پلونځی - مخابراتو څلورلاری

اړیکې: ٠٧٠٠٦٢٦١٦١ - ٠٧٧٦٢٦١٦١ - ٠٧٨١٦٢٦١٦١

کابل: اصلاح و افکار کتابپلونځی / خیبر کتابپلونځی / دارالسلام کتابپلونځی / مستقبل

کتابپلونځی / پکتیکا: علمي کتابپلونځی / کندهار: امير کروړ کتابپلونځی / افغان

کتابپلونځی / خوست: غرغښت کتابپلونځی / رحيمي کتابپلونځی / لمر کتابپلونځی /

سباوون کتابپلونځی / هلمند: سيدجماالدين کتابپلونځی / عرفان: کتابپلونځی / تاج

ور کتاب وړاندې / پکتيا: خپرنډويې ټولنه / خزنې ټولني کتابپلونځی

Ketabton.com

شمېره

(ناول)

رفيع الله زيار

ڊالی

اسدالله غضنفر ته چڙ تل ڀي نثر ليکلو ته هڅولي ڀم او
نصيراحمد احمدي ته چڙ ڀو تکره پښتون ناول ليکونکی
دی.

- نه پوهېږم، خو شيبه وړاندې مې ډزې تر غوږ شوي.

په دې وخت کې د کلي له يوې تنگې کوڅې نه موټر راووت. مخ پټي وسله وال په کې سپاره وو. په تېزۍ سره د جومات له مخې تېر شو. سپين ږيري يې په دوږو کې پټ کړل. يوه يې له دوږو نه د پټکي په شمله خوله پټه کړه او ويې وويل:

- په کلي څه بلا راغلې ده...

هغه بل يې خبره پرې کړه:

- څه ته گوري؟ در څه چې ورشو.

دا يو سپين ږيري لږ په غږو کې ښه و، خو دا بل يې د امسا په زور ودرېده او د پېښې پر لور روان شول.

سپين ږيري چې څو قدمه وړاندې تلل، نو د ځوانانو ډله له کټ سره يو ځای ترې مخکې شوه.

د پېښې ځای ته تر ټولو وړاندې ناوي رسيدلې وه. هغه ځوان يې په وينو لژند وليد چې مياشت وړاندې يې خپل ټول راتلونکي ژوند ورسره تړلی و، خو له دې وروسته دا خوږه هستي ترې تللې وه.

وژل شوی ځوان د کلي په تنگه لار کې پروت و. کله، کله به يې نري باد تورې څنډې ورسورولې. باد يې سپينه لمن هم نه پرېښوده. يو نيم وخت به د باد څپه تېره شوه او د ځاورو کمزورې دوږه به يې پر مخ تېره شوه، خو پر مخ چې يې کومې څرې نښې ښکارېدې، هغه دوږې نه، بلکې په اوږو ککړ لاسونه پرې کش شوي وو.

د کلي ځوانان راغلل. د ځوان جسد يې پورته کړ. ناوي د زاړه توت ډډې ته داسې حيرانه ولاړه وه لکه خوب چې گوري ډلته يې د يوه سپين ږيري غږ واورېده:

ناوي چې يوازې يې مياشت د ناويتوب تېره شوې وه، د تناره له غاړې پاڅېده او د کور له دروازي نه د باندي په منډو شوه. په لار کې يې ټيکری (پروني) غاړې ته ولوېده. سلگۍ يې ورو، ورو په چيغو بدلې شوې. په منډه کې يې فرياد لا په زوره شو. د زړه له درده يې پر اوږو ککړ لاسونه سره موبدل. پر نازک او گلابي مخ يې ترمې اوښکې روانې وې. ناوي ژړل او له سلگو سره يې فرياد کاوه، خو د هغې په خبرو څوک نه پوهېدل او يوازې يې د ولې، ولې غږ تر جوماته رسېده.

د جومات پيتاوي ته دوه سپين ږيري ناست وو. يوه د امسا پر څوکه ځمکه ټکوله او هغه بل يې نسوار تو کړل. د ناوي غږ يې واورېده. د صحنې د ښه ليدو لپاره يې عينکې پر سترگو سمې کړې او په زوره يې وويل:

- زوی يې مړ کړې هغه ښځه چېرې منډې وهي؟

هغه بل يې د خيږ له غږ سره ځواب ورکړ:

- لورې څه وکړو؟ دا به د خدای څه خوښه وي
هغه بل يې هم پرې راغږ کړي:
- ورځه لورې کور ته لاړه شه او صبر ولره.

په زاړه توت کې د مرغیو ولور وپېرې جوړ کړ او د توت څو پاڼې د
ناوي پر چرو وینستانو راولوېدې. د باد تېزې څپې د توت له څانگو او
پاڼو نه شغا پورته کړه او ناوي پر زنگیدلو قدمونو د کور پر لور داسې
روانه شوه؛ ته وا اوس کور ته نه، بلکې څو کمر يې په زوره بنديخانې ته
بیايي.

سپین ږیري په فکر کې ډوب وو. یوه ته توخی ورغی خولې ته يې
لاس ونيو او په زوره يې وټوخل.
هغه بل يې له ځان سره وویل:

- دا ټکه له کومه شوه چې پر دې خواړه کورنۍ راولوېده؟
د امسا ټکا واورېدل شوه او دواړه له هغه ځایه روان شول.

کلی د ځوان پر وژل کېدو خپه دی. د ماښام په څپه کې سپین سړي
بنځې لیدل کېږي چې غمجنې کورنۍ ته ور روانې دي. د کلي د نن شپې
چوپتیا ژړا او فریادونو ماته کړې ده.

د گیدرو او شغلانو اوازونه ډېر کم اورېدل کېږي، ځکه نن د کلي
فضا سویو کړیکو نیولې ده. د وژل شوي ځوان سپین ږیري پلار پر کت
ناست دی. یس سورت تلاوت کوي. زوی ته د جنت او ځان ته د صبر
غوښتنه کوي. کله، کله د زوی هغه اواز اوري چې په تیلیفون کې يې په
تیت اواز ورته ویلي وو:

- پلاره زه يې وویستم.

- چا؟

د زوی غږ يې ورک شوی و. یوازې يې د هغه د لوېدلي لاس غږ په
تیلیفون کې اورېدلی و.

د وژل شوي ځوان سپین ږیري پلار چې دا غږ اورېدلی و، نو له پښو
او لاسونو يې دمه ختلي وه؛ یوازې يې دا غږ کړی و:
- یا الله زوی مې چا وواژه؟

ناوي د خپل خسر غږ د تناره پر غاړه په داسې حال کې اورېدلی و چې
شيبه وړاندې يې څو تیتې ډزې هم تر غوږ شوي وې، نو ځکه يې منډې
وهلې، تر څو د ژوند ملگری وگوري چې ژوندی دی او که مړ؟

<https://momandpublic.com>

آمر يې سر و خوځاوه او څه يې ونه ويل.

سپين ږيري راوړسېده. سلام يې وکړ او په کمزوري غږ يې پوښتنه وکړه:

- قوماندان صاحب! څوک مو په کار و؟

- د هغې کورنۍ کس غواړم چې تېر ماښام يې څوک وژل شوي دي.

سپين ږيري په لږزانده غږ وړلنډه کړه:

- هغه زه يم.

- ته د وژل شوي کس څه کېږي؟

- پلار يې يم.

- خدای دې رحم پرې وکړي.

- له خپله غمه وساتل شي.

سپين ږيري خیرن دسمال له واسکت نه راوويست. پر گونځې مخ را

روانې اوښکې يې پاکې کړې، خو لاندې شونډه يې لا رپېده. د پوليسو

مشره سپين ږيري دغه حالت ته په زير، زير کتل او وروسته يې له خولې

نه غوږ اوسېلی وويست.

وروسته د سپين ږيري پام شو چې راغلي پوليس يې همدا سې په لار

کې درولي، خوله يې خبرو ته جوړه کړه او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- راځئ حجرې ته.

آمر نورو پوليسو ته وکتل او زياته يې کړه:

- هلکانو تاسو اوسئ، زه زر راځم.

ټولو په يوه غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! سمه ده.

د وژل شوي ځوان پر کور دغه له ويره ډکه شپه سبا شوه. په کوچو کې

د سپين ږيرو ټوخي او وړېدل شول چې جومات ته روان وو. مرغېبو هم

ډول، ډول او زونه کول او بلبلو خوږې نغمې ويلې، خو د ځوان کورنۍ ته

د غم سريندې ښکارېدې.

لا له جومات څخه خلک نه وو راگرځېدلي چې څو رنجر موټر د کلي

په تنگو کوچو کې رانېکاره شول. دوړې يې جوړې کړې. پر سر يې شنه

خراغونه روښان وو او کله، کله به يې ويروونکي هارنونه کول. شيبه

وروسته د وژل شوي ځوان کور ته ورسېدل او له بريک وهلو سره دروازې

خلاصې شوې. پوليس يوې او بلې خواته خواره شول. يو دنگ او ښايسته

ځوان رانېکته شو. مخابره يې په لاس کې وه. د رنجر له سويچ بورډ څخه

يې د يادښت کتابچه او نور ثبتونکي وسايل رواخيستل او يوه پوليس

ته يې ورو وويل:

- څوک شته؟

- صاحب! هغه دی يو سپين ږيري له جومات نه را روان دی.

د وژل شوي ځوان پلار مخکې او د پوليسو آمر ورپسې، حجرې ته ننوتل. د دوی په ننوتو سره توتکۍ له کړکۍ نه ووتې. سپين ږيري زاړه نيالي پر پتو له دورو وڅښله او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- راځه، دلته کېنه.

د پوليسو آمر کېناست او تر ښو لاندې يې د سپين ږيري څپرې ته کتل. سپين ږيري له آمر سره نږدې کېناست او په فکر کې داسې ډوب لار ته وا پر دې دنيا يې هېڅ برخه نشته، خو شېبه وروسته د آمر دغه غږ په هوبښ کړ:

- کاکا! کېدای شي چې مېلمانه درته را ډېر شي، نو که زه او ته خپل کار خلاص کړو، ښه به وي.

- د څه شي کار؟

- د پېښې په تړاو مې څو پوښتنې درنه کولې.

- ويې کړه.

- د زوی نوم دې څه و؟

- چمن گل.

د پوليسو آمر د يادښت په وړه کتابچه کې چمن گل وليکه.

- څه کار يې کاوه؟

- په ښار کې يې يوه وړه تېرۍ (غورفه) درلوده چې په هغه کې به يې ژاولې، بېسکټ او نور شيان خرڅول او خېلخانه يې ساتله.

- دا پېښه څه وخت رامنځته شوه.

- پرون مازديگر.

- پوهېږې چې زوی دې چا او ولې يې وواژه؟

- نه پوهېږم چې دا ټکه له کومه راولوېده.

- له چا سره خو به بد نه لري؟

- نه، تر اوسه مې مېرې هم تر پېښې نه دی لاندې شوی.

- ستا زوی ته خو به کله گواښ نه و شوی.

سپين ږيري په ځای کې وښورېده او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- دا گواښ يې څه بلا ده؟

- مطلب مې دادی چې چا خو به اخطارونه، نه وي ورکړي؟

- ماته يې څه نه دي ويلې.

- تيليفون يې گرځاوه؟

- هو!

- ښه، کېدای شي چې تيليفون يې ماته راکړي؟

- خو هغه مې د زوی ښه ده. تاته يې څنگه درکړم.

- زه غواړم چې مالومات ترې واخلم او بېرته يې درته راوړم.

- سمه ده.

د وژل شوي ځوان سپين ږيري پلار له ځايه پاڅېده او کور ته لاړ.

د پوليسو آمر په څيرنه حجره کې يوازې پاتې شو. د حجرې تيرانو ته يې وکتل. د کلونو کلونو لوگي ور پورې نښتي وو. د لوگيو نه اوږده جوړ شوي تارونه باد ښورول. بيا يې ټول ديوالونه تر نظر تېر کړل. وروسته يې څو ساړه اسويلي له خولې وويستل. د پېښې په اړه يې فکر کاوه، خو د سپين ږيري ځورونکي حالت يې ذهن گډوډ کړی و.

د پوليسو آمر (متين) لا په حجره کې په همدې کش مکش کې و چې د پلاستيکي بوتونو گړۍ شو. څو شيبې وروسته سپين ږيري په حجره ورننوت. په څيرنو لاسونو کې يې پر څو تسمو تړلي تيليفون نيولی و.

سیده یې راوړې او ور یې کړې. د پولیسو آمر تیلیفون روښانه کړ او له سپین ږیري یې وپوښتل:

- پرون ما زدیگری چاته رنگ وهلې او دادک څوک دی؟

د سپین ږیري زړه راډک شو او په تیت غږ یې وویل:

- چې کله یې وویشت، نو ماته یې رنگ وواځه.

پولیس سر وښوراوه او څو شیبې غلې شولې وروسته یې د وژل شوي

ځوان پلار ته وکتل او بیا یې د هغه ځای پوښتنه ترې وکړه چې د سپین

ږیري زوی په کې وژل شوی و.

سپین ږیری د پولیسو له آمر سره پلې لار او هغه ځای یې ور وښود

چې د زوی جسد یې ترې راوړی و.

د پولیسو آمر له جیب نه وره کمره راوویسته. له ځای نه یې انځورونه

واخیستل. ټولې نښې یې تر نظر ترې کړې. هغه کاغذ ته یې پام شو چې په

یوه بوټي کې نښتی و. وړاندې ورغی. کاغذ یې واخیست. په گډوډ خط

لیکلي څو جملې یې داسې ولوستې: "مور مجاهدین به هېڅکله هغه

څوک ژوندي پرې نږدو چې امریکایانو ته جاسوسي کوي. مرگ په

امریکا او د هغې پر جاسوسانو."

کاغذ یې جیب ته کړ. پولیسو منډې کړې. ټول رنجرو ته وختل. د

پولیسو د آمر په مخابره کې غږ شو:

- زویه پېښه دې ولیده؟

- هو صاحب!

- څنگه ده؟

- صاحب! هغه نورو پېښو ته ورته ده.

د مقابل لوري غږ ورک شو.

د کلي په منځ درمند کې برېوکی له ځان سره پلاستيکي خلطې تاو،

راتاو کړې او پر هغو خلکو یې هم دوږې راوړې چې پر پولیسو راټول

شوي وو. له دوږو نه چا په شملو خولې پټې کړې او چا سپورمو ته د

څادرونو څنډې ونيوې.

په اسمان کې غونډی، غونډی وریځې گرځېدې چې د ځمکې پر ځینو

برخو یې سیوری خپور کړی و او په ځینو برخو یې بیا لمر د رنگینو

ډکې، پستې د وړانگو گوتې وهلې.

کله، کله به د کلي په ډنډونو کې چې خلکو به اوبه ترې څښلې، د

چونگینو د کرکور غږونه واورېدل شول. پولیسو خپل کار پای ته رسولی

و، نو ځکه رنجرو تېز حرکت وکړ. د کلي فضا د رنجرو د ټایرونو شغا

گډوډه کړه. د وژل شوي ځوان پلار په دوږو کې لږه شیبه له شا پسې

وکتل. له هغه وروسته د کور پر لوري روان شو او کلیوالو هم په سپین

ږیري پسې په زنگېدلو قدمونو حرکت وکړ.

و. بالاخره يې سر و خوځاوه او له ځان سره يې وويل: "داسې شواهد هېڅ نه پيدا کېږي چې وژل شوي ځوانان دې د امريکايانو جاسوسان ثابت کړي. بيا يې له ځان سره زياته کړه:

- خامخا ددې پېښو تر شا څه پټ دي.

د پوليسو د آمر زمزمی کرار شو. چوپتيا حاکمه شوه، خو دا ځل د کوټې چوپتيا د ديوالي ساعت ټلې ماته کړه. د سهار نهه بجې شوې. آمر سترگې وموښلې. چاکلېټ يې خولې ته واچوه. چای يخ شوی و، نو ځکه يې غټ غرپ تر ستونې تېر کړ. د مېز پر سر ايښی تيليفون وشرنگېده. د چای پياله يې کېښوده. غوړې يې پورته کړه:

- صاحب! امر وکړئ.

- زويه! يو ځل زما دفتر ته راشه.

- سمه ده.

د پوليسو آمر له چوکۍ نه پاڅېده. هيندارې ته ودرېده. کولا يې پر سر سمه کړه. خپلې څېرې ته يې وکتل او له غرورو نه په ډکو قدمونو د دفتر له دروازې ووت. څو شيبې وروسته يې د يوه بل دفتر دروازه ټک، ټک کړه. د ورنگ اجازه ورته وشوه. ورغی، له سلام سره يو ځای يې پر چوکۍ ناست سړي ته پښه ووهله.

پر چوکۍ ناست سړي چې سړي پټۍ يې پر دېرشۍ لگېدلې وې، د پوليسو ځوان آمر ته د کښاستو اشاره وکړه او هغه هم د مېز تر څنګ پر چوکۍ کښاست.

چا چې سړي پټۍ لگولې وې، دا سړی جنرال و. ږيره او سر يې سپين وو، خو ږيره يې پاکه خربيله او پر تندي يې څو ناروغيې وپښتانه پاتې وو. که څه هم جنرال سپين ږيری و، خو په څېره کې يې روڼ او دېدبه لا

له ټک، ټک سره د دفتر دروازه نيمه پرانيستل شوه، خو بېرته يې بند کړه. د پوليسو آمر د راځه غږ وکړ. خدمتگار راننوت. سلام يې واچوه او ورو يې وويل:

- صاحب! چای غواړئ؟

- هو، يوه پياله راوړه.

- سمه ده.

څو شيبې وروسته خدمتگار د چايو پياله له يوه چاکلېټ سره پر مېز ورته کېښوده. د متين څېرې ته يې د سترگو په کونجونو کې وکتل. بيا له کوټې ووت او دروازه يې په ځان پسې بند کړه. په دفتر کې خاموشي شوه. د پوليسو آمر د تر سره شوو پېښو په اړه فکر کاوه. سر يې سم نه خلاصېده چې دا کار چا او د څه لپاره يې کړی دی. په اوږده فکر کې ډوب

پاتې وه له هېواد سره يې زياته مينه لرله. په زړه کې يې رحم و او ځوانانو ته به يې له وطن سره د مينې کولو روحيه ورکوله. د پوليسو آمر هم هغه څوک و چې جنرال يې سمه ووزنه غوښته.

جنرال ځوان آمر ته وکتل: آمر لکه وارخطا چې وي، لاړې يې تېرې کړې. ځان يې سم کړ. جنرال خبرو ته ځوله جوړه کړه او په خوږه لهجه يې ترې وپوښتل:

- متينه زويه! د وژل شوي کس په اړه دې څه پيدا کړل؟

- صاحب! د ځوان وژل کېدل هغه نورو پېښو نه ورنه دي

- هاهاها (ترخه خندا) دا هم د امريکايانو جاسوس و؟

- صاحب! په ليک کې يې همدا ورسره ليکلي و، خو امريکايان وايي چې له مور سره په دې نوم څوک نشته او بل هېڅ داسې شواهد پيدا نه شول چې وژل شوی ځوان جاسوس ثابت کړي.

جنرال له خپلې چوکۍ پاڅېده. لاندې شونډه يې تر پاسنۍ شونډې لاندې کړه. يوه شيبه يې د دفتر له کړۍ د باندې وکتل. له هغه وروسته يې متين ته مخ کړ او ويې ويل:

- ددې پېښو تر شا ډېر څه پټ دي. دا بايد روښانه کړو چې دا ځوانان ولې او د کوم هدف لپاره په مرموز ډول ووژل شول، خو... د خو له کلمې ويلو سره جنرال يوه شيبه غلې شو. بېرته يې خبره پيل کړه:

- متينه زه غواړم، دغه قضيه ته وڅېرې.

- صاحب! ستاسو چې څنگه خوښه وي

- ددې قضیې څېړنه پيل کړه. که په کوم ځای کې درته ستونزه جوړېده، نو

زه درسره مرسته کوم.

- سمه ده.

جنرال يوه شيبه د متين په څېره کې سترگې وگڼدلې. دواړه چوپ وو. لږ وروسته جنرال د خبرو لپاره غاړه تازه کړه:

- زويه! ته پوهېږې چې په دنيا کې کوم انسانان پياوړي دي او څوک پرمختگ کولی شي؟

- صاحب! تاسو ښه پوهېږې.

- متين جان هغه څوک ډېر پر مختللي دي چې په ژوند کې ښه هدف انتخاب کړي او بيا هغه ته د رسېدو لپاره قوي هوډ، پوره حوصله او زغم ولري.

متين پوه شو چې جنرال له ما نه څه غواړي، نو ځکه يې ورته وويل:

- صاحب! زه چې کوم هدف راته ټاکم، نو هغه ته د رسېدو لپاره به ډېرې سختۍ او کړاوونه وزغمم، خو ځان به وررسوم.

د جنرال له شونډو سره سپين بربټونه هم وښورېدل او په خندا يې وويل:

- له قوي هوډ او زغم سره چالاکي، هونښياري، هنر او پوهه هم شرط دي. يو پوليس خو بايد په دې کې له نورو ډېر مخکې وي.

متين چې نوي پوهه او نوي تجربې تر لاسه کولې، نو د جنرال خبرو ډېر خوند ورکړ او د هغه هره خبره يې ښه په خوند اورېده.

جنرال بېرته په خپله چوکۍ کېناست. له لږ فکر کولو وروسته يې ژوره

ساه واخيسته. غاړې ته نږدې تڼۍ يې پرانيسته. بيا يې متين ته وکتل او

ويې ويل:

- د وژل شوي ځوان د مالوماتو دوسييه؟

- صاحب! داده، ها درواخله.

جنرال عینکې پر سترگو کړې. په یوه لاس یې د دویمې پانې واپولې. د مالوماتو لوستل یې پیل کړل. خو پانې چې یې ولوستې، نو عینکې یې د پوزې پر سر کېښودې. مښ ته یې وکتل او بیا یې زیاته کړه:

- ده ته هم په هماغه شمېره زنگ وهل شوی چې په اخر کې ۲۲۰ ده؟

- صاحب! ځوان ته له وژل کېدو لږ محکې له هغې شمېرې نه پنځه ځلې زنگ راغلی...

جنرال د متین خبره پرې کړه:

- پر وژل شوي ځوان چې کوم لیک اچول شوی و، له نورو هغو سره یې توپیر شته؟

- نه، دا هم هغه نورو ته ورته دی لکه یوه سړي چې لیکلی وي

جنرال د تندي پر څو سپینو وینستانو لاس تېر کړ. د دفتر چت ته یې وکتل. حیران ښکارېده، خو له متین نه یې د خپلې حیرانۍ پټولو هڅه کوله. په دفتر کې چوپتیا خوره شوه. کله، کله به د کړکۍ نه راغلي باد د مېز پر سر کاغذونه وښورول او چوپتیا به یې ماته کړه. کله به د کړکۍ پله له دیوال سره ولگېده، خو له اوږدې انساني چوپتیا وروسته جنرال غاړه تازه کړه او په تیت او ازی یې وویل:

- متینه! څه فکر کوي چې د شوو پېښو تر شا د طالبانو لاس دی؟

- صاحب! موږ چې په عملیاتو کې هر څومره کسان د وسله والو طالبانو په نوم نیولي، نو اکثره یې د طالب په جامه کې بل څوک وي او نور هدفونه لري

- نور انتظار په کار نه دی، ځکه کېدای شي دا ډول پېښې نورې هم وشي او ځوانان یې قرباني شي.

- زه به خپل کار پیل کړم.

جنرال له خپلې چوکۍ پورته شو. متین یې په غېږ کې ونیو. پر دواړو مخه یې ښکل کړ او ورته ویې ویل:

زویه! دغه جنگ ځپلی هېواد درته په تمه دی. ولس له تانه غواړي چې له شره خلاص شي. پلرونه او میندې تاته هیله لري، تر څو یې اولادونه په وینو کې ونه لمبېږي. د هېواد هره دره، دښته، غر او نور درنه د امن او سولې راوستل غواړي.

- صاحب! زه به هم په پوره ایماندارۍ له خپلو خلکو، د هېواد له هرې درې، دښتې، غر او هرې لویشتې نه دفاع کوم.

متین خپل امر ته سلام وکړ او ترې روان شو، خو تر دروازې چې رسېده، نو جنرال پسې غږ کړ:

- یوه شپه.

متین ودرېده. جنرال ورغی. د دېرشۍ له جیب نه یې یوه اله ورکړه او ورته ویې ویل:

که به کوم ځای کې له خطر سره مخامخ کېدې، نو ددې اله په سر کې دغه وړه تکمه کېکاره. کله چې دا شین غمی روښانه شي ستا غږ موږ ته رسېږي. که چېرې دې دا تکمه زیاته کېکاره، نو شین غمی سور کېږي او کله چې سور شو، نو ته چې په هر ځای کې یې هغه ځای موږ پیدا کولی شو.

متین له جنرال نه اله واخیسته. مښه یې ترې وکړه او له دفتر نه ووت.

- څارنوال صاحب هيله كوم! يوه شمېره درته لېږم كه يې خاوند او هغه
مکالمې راته راپيدا کړې چې د وژل شوو کسانو سره غږېدلې دي.
- سمه ده، خو مکتوبې يې راوليږه.
- صاحب! مننه كوم.
- الله دې مل شه.

متین هغه شمېره چې په اخري کې ۶۶۰ وه، د وژل شوو کسانو له هغو
شمېرو سره چې اړیکې يې ورسره نيولي وې؛ مکتوبې نظامي څارنوال ته
وسپارله، تر څو د شمېرې خاوند او د هغوی هغه مکالمې پيدا کړي چې
له وژل شوو کسانو سره غږېدلې دي.

متین ذهني ستړيا احساسوله. زر، زر يې ديوالي ساعت ته کتل،
ځکه غوښتل يې چې مازديگر شي او د خپل کلي پر لور وخوځېږي.
ورځ تېره شوه. مازديگر شو. متین د خپل کار له دفتر نه راووت.
سپينې جامې يې پر تن وې او د خپل کور پر لوري روان شو. پر لار يې
هڅه کوله، تر څو له شاوخوا شنو ونو، بوټيو، د مرغانو له بنايسته
اوازونو، د اوبو له زړه وپونکي شور او نورې طبيعي منظرې نه خوند
واخلي، خو فکر يې گډوډ و او له هېڅ شي يې مزه نه شوه اخيستلې.

له څه مزل کولو وروسته متین کور ته ورسېده. لمر خپلې زرينې وزرې
ورتولې کړې او له غرونو واوښت. د ماښام څپه خوره شوه. په تياره کې د
ماښام ځکلکو د وزرونو رپړې او وړېدل شوې سپوږمۍ د ځمکې مخ رڼا
کړې، خو لږه موده وروسته غرونه، غرونه وريځې د اسمان پر مخ رابښکاره
شوې. د سپوږمۍ تر مخ په منډو تېرېدې، خو داسې بېکارېده لکه

متین د لاسونو گوتې په يوه او بله کې سره تېرې بېرې کړې. زور يې
ورکړ او ټکونه يې ترې وويستل. وروسته يې له جيب نه مبايل رواخيست
د نظامي څارنوال شمېره يې په کې رواروله. پر اوکې يې غټه گوته ټينگه
کړه. تر اخره پورې زنگ تېر شو، خو پورته يې نه کړ. متین تيليفون
کېښود. په لاس تر لې ساعت ته يې وکتل. ستن يې پر څه کم يوولسو ولاړه
وه، خو سانیه گرتاوبده. لږ صبر يې وکړ. نظامي څارنوال پسې ورک شو.
بيا يې تيليفون واخيست. زنگ يې وواهه. څو ټلۍ چې ورغلې، نو د
څارنوال غږ واورېدل شو او په ستړي اوازي يې وويل:

- بلې!

- صاحب! سلام.

- وعلیکم و سلام.

- څنگه داسې ستړی يې؟

- دلته له يوه رذيل نه اقرار اخلم. امر وکړه!

سپورمې چې له وريڅو نه منډې وهي. کله به يې سپورمې پټه کړه او کله به ترې بېکاره شوه د کایناتو پاچا د طبيعت ډېره بنایسته منظره جوړه کړې وه او هر څه يې په حرکت راوستلي وو.

کله چې وريڅو د اسمان مخ پر خپلو سپینو او پومبېي وزرونو پټه کړې، نو د متین د گاونډیانو غږونه هم واورېدل شول. هلې، زر، زر لوبني ټول کړي چې باران راغی، هلې، هلې... د متین مور هم پاڅېده. له انگر نه يې لوبني برنډې ته وړل. متین هم له ځایه پورته شو، تر څو له مور سره مرسته وکړي، خو مور يې پرې نښود او ورته وېي ويل:

- زويه! ته لاس مه وروړه، ځکه ټوله ورځ ستړي يې.

- ادي! ته يې ماته پرېږده چې زه يې در سره یوسم. نه يم ستړي مور يې له ځان سره وخنډل او متین په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- ولې دې وخنډل؟

- زويه چې کله ستا ناوي راشي، نو هم به زه له کاره خلاصه شم او هم به ته راته هوسا شي.

که څه هم د متین پر زړه د مور خبره خوږه ولږېده، خو رنگ يې د هغې پر وړاندې له شرمه تک سور شو او بې له دې چې څه ووايي، برنډې ته لاړ.

ورېڅې کرارې، کرارې له سپین نه په تور رنگ بدلېدې. له یوې شیبې نه بلې ته د تالندې غږ وپروونکی کېده. د باران غټو، غټو څاڅکو د کوټو پر بامونو گرب گروب جوړ کړ. شیبه وروسته باران په شپږکنده وړېدل پیل کړل. په دې تېز باران کې د متین دوی دروازه وټکېده. مور يې د خیر غږ وکړ او ور روانه شوه، خو متین راوگرځوله:

- ته صبر ادي! زه ورځم.

متین دروازې ته ورغی. توپانچې ته يې لاس کړ چې هسې نه کوم خطرناک څوک وي. بيا يې ترې وپوښتل:

- څوک يې؟

- زه يم.

- ته څوک يې؟

- په لار کې راباندې ناوخته شو. اوس باران ایسار کړی يم.

متین غږ وپېژانده چې د هلک دی. دروازه يې پرانیسته. هلک يې وليد. تر جرړو وینستانو يې اوبه څڅېدې. باران لوند خيشت کړی و. متین ورته د رانتوتو وویل. هلک چې شاوخوا لس کلن و، کور ته ننوت.

متین دروازه زنځیر کړه. اړم يې پسې واچوه. شا ته يې وکتل. هلک همداسې باران ته ولاړ و، نو ورته وېي ويل:

- ته ولې ولاړ يې؟ در څه کنه.

هلک که څه هم وړوکی و، خو کورنۍ تربیه يې ښه وه. په ټیټ غږ يې رباته کړه:

- ته منځکې شه.

متین هلک ته وکتل. زړه يې پرې وسوزېده. تر لاس يې ونيو. برنډې ته يې بوت. مور ته يې غږ کړ. ادي وچ کالي ورته راوړه. د متین مور هلک ته وچ کالي رواخيستل. هلک ورته وویل:

- خپل کالي مې وچېږي.

د متین مور يې پر سر لاس تېر کړ:

- زويه دا کالي لږ درنه لوی دي. وايې غونډه چې خپل کالي دې وچ شول، نو بدل يې کړه.

هلک کالی واغوستل. له ډوډۍ نه يې خو گولې وکړې، خو ځان يې مور نه کړې. هلک حالت خراب ښکارېده. متين ترې پوښتنه وکړه:

- ناروغ يې؟

- نه

- نو ولې دې ډوډۍ ونه خوړه؟

- مور يم

- نوم دې څه دی؟

- باور.

- د کوم کلي يې؟

هلک پوزه کش کړه او د کلي نوم يې ورته وښوده.

متين ورته وويل:

- په هغه کې، خو خو ورځې مخکې د چمن گل په نوم کس چا وژلی و.

د هلک په سترگو کې اوبنکې ډنډ شوې. د برنډې تيرانو ته يې وکتل

او غلی شو.

متين خو شيبې وروسته بيا ور ياده کړه:

- هغه دې پېژانده؟

هلک له يوې وړې سلگۍ سره ځواب ورکړ:

- هغه مې ورور و.

متين د هلک په خبره ټکان وخور. پر پوښتنه کولو پښېمان و، خو

اوس اوبه له ورځه تېرې وې. د دواړو تر منځ خاموشي شوه. متين له ډېر

خپګانه د هلک خبرې ته نه شو کتلی. د باران زور ختلی و او يوازې يو

نيم څاڅکی و چې ځای، ځای به يې د څک او پوک غږ اورېدل شو. په

انگړي کې د پښو ښکالو راغله. له دې سره د پيالو شرنګ هم اورېدل شو.

د متين مور له نغري نه چای را روان کړی و. متين ځان ته بالښت سم کړ او هلک ته يې وويل:

- دا مې درسره وعده ده چې ستا د ورور قاتلانو ته به سزا ورکوم.

هلک خپل واړه لاسونه سره وموښل او په حيرانۍ يې له خولې ووتل:

- څه؟

- زه پوليس يم.

- هغه بله ورځ چې زموږ کور ته راغلی وې؟

- هو! همغه يم.

هلک غلی شو او نور يې څه ونه ويل.

متين له ځايه پاڅېده. کوټې ته لاړ. خو شيبې وروسته بېرته راغی.

هلک ته يې هغه په تسمو تړلی تيليفون ورکړ چې د وژل شوي ځوان له

پلار نه يې اخيستی و. هلک تيليفون واخيست. په لاس کې يې خو ځلې

ايخوا دېخوا کړ. په زير، زير يې ورته وکتل او بيا يې په واړه غږ زياته

کړه.

دا څو زما د ورور تيليفون دی.

- هو! دا ستا د ورور دی. دا درسره يوسه او ستا پلار ته يې ورکړه.

هلک تيليفون جيب ته کړ او غلی شو.

چای وخورل شو. د خوب وخت و. ټول ځملاستل. پر سيمه د شپې

پرستن او چوپتيا دواړه خواړه وو. خو متين ته خوب نه ورته، ځکه د

هلک اوبنکې، د وژل شوي ځوان د پلار سخت حالت او د دوی ټوله

کورنۍ يې سترگو، سترگو ته کېدله.

متين د دوی ساتنه پر ځان فرض بلله. دا يې مسووليت بللی و چې

ظالمان پيدا او قانون ته يې وسپاري، خو دا کار هم اسان نه وو. د سپيو

غيا د متين د فکر لړۍ وشلوله. د شپې چوپتيا يې ماته كړه. متين پر اړخ شو. پر ځان يې اينا الكرسې چوف كړه، تر څو خوب ورشي. سترگې يې پټې كړې، خو خوب ترې الوتې و.

متين په همدې فكر كې دومره ډوب لاړ چې د ماشومتوب وختونه يې يو، يو سترگو ته ودرېدل. خپل د ماشومتوب ملگري بېرى ورياد شو. هغه اوس په خوارۍ او غريبۍ پسې سعودي عربستان ته تللى دى. بېرى به متين تر نيمو شپو كېښولې و او له هرې خبرې سره به يې لنډې ورته ويلې، نو له دې امله متين د لنډيو د گوډي نوم پرې ايښى و، خو وروسته يې دى هم داسې پرې اموخته كړ چې بېرى به لنډې ورته وانه ويلې، نو ورځ به نه پرې تېرېده.

هغه هم ور په ياد شو چې د كلي خلكو به د متين او بېرى ډله د كوڅو لنډغر بلل. بېرى ته د كلي نجونو (لويشتيناك) ويل، ځكه پر ځوانۍ ټيټ، تور غنمرنگ، خو ډېر شوخ او له نخرو ډك انسان و.

كه له يوې خوا د كلي نجونو هغه ته لويشتيناك ويل، خو له بلې خوا بيا د كلي نجونو په ودونو كې د بېرى هغه لنډې ويلې چې اكثره وخت به ده په حجرو، بنډارونو او مېلو كې له منگي سره يو ځاى د انډيولانو د خوشالۍ لپاره زمزمه كولې.

بېرى پر ټولو كليوالو تېر نظر كاوه. په هر چا پورې خدا خو دده عادت و. په كلي كې به چې د كومې سپين سري بنڅې چرگه ورکه شوه، نو بې له پوښتنې به سيده د بېرى كور ته تله. اكثره وخت به يې خپل څاروي د څرولو پر مهال د نورو فصلونو ته ور پرېښودل چې څو ځله د كلي خلكو

ناغه هم ترې واخيسته. خو له دې ټولو سره، سره بيا هم د كلي خلكو د كلي مالگه باله او ويل به يې: بېرى چې په دې كلي كې نه وي، نو دا كلي په هغه ورځ وران بولئ.

متين بيا د بېرى په پرته غلى، كمې خبرې كوونكى و. له دې امله په كلي كې پر مړ شيطان مشهور و. كليوالو به ويل: بېرى چې هر څومره شوخۍ كوي، نو دا لارې متين ورته بنايي، خو متين به د تل په څېر غلى و او هېڅ به يې نه ويل.

په مكتب كې د بېرى يوازې نوم و، خو متين به همېشه حاضر و او درسونه به يې ويل. كله چې متين له دولسم صنف نه فارغ شو، نو له ډېرې غريبۍ نه مجبور شو چې پوليسو ته ورشي او بېرى ملگري يې سعودي عربستان ته په مزدورۍ كولو پسې لاړ.

هغه وخت چې متين پوليسو ته ورغى، د كلي خلكو په ډېر بد نظر ورته كتل، ځكه كليوال په دې عقیده وو چې كه هر څوك ملي پوليسو او يا ملي اردو ته ځي، نو دوى په خپل كور كې ځاى نه لري. غله وي. پر نشو زورې وي او دې ته ورته نورې ډېرې نيمگړتياوې لري. كه څه هم په پوليسو كې دا استونزې موجودې وې، خو ډېر يې له هېواد سره د مينې په خاطر ورغلي وو. څوك غريبۍ پسې اخيستي وو او چا نور مجبوريتونه درلودل.

متين هم داسې وينې په كت كې پروت و. ساعت ته يې وكتل. شپه تېره وه. سهار نږدې و، خو لاهم متين له فكر كولو نه، نه و خلاص. بالاخره نور ستړى شو. له كټه پاڅېده. انگړ ته كوز شو. سپورمۍ ته يې وكتل. بنايسته وه. د كلي زاړه ديوالونه، پخوانۍ ماڼۍ او دنگ، دنگ چينارونه د سپورمۍ په رڼا كې ښكلي ښكارېدل. كله، كله به نري ياد د رامېبل

چامېبلو بويونه د متين تر سپوږمو راوړسول. د سپوږمۍ په رڼا کې دغه
 ښکلي منظره او د شپې خاموشه خاموشي په زړه پورې وه.
 متين لا د کایناتو په بنسټ کې ډوب و چې ملا لاوډسپيکر ته پوکی
 وروکړ او د سهار په اښان يې د شپې لمن ورتوله کړه.
 کله چې لږ رڼا ولگېده، نو متين کوزه واخيسته. اودس يې تازه کړ او له
 هغه وروسته پر لمانځه ودرېده. کله چې يې لمونځ وکړ، نو هلک يې له
 خوبه راپاڅاوه. ترې ويې پوښتل چې لمونځ دې نيولی؟ هغه له خوب نه
 ډکې سترگې وموښلې او ويې ويل: هو. متين کوزه ورکړه. ها، واخله،
 لمونځ وکړه.
 له لمانځه وروسته يې مور چای راوړ. دواړو چای وڅښه. له چای
 څښلو وروسته هلک خپل کلي ته روان شو او متين د خپل دفتر پر لور.

د ورځې دوه بجې وې چې پر مېز ايښی تيليفون وشرنگېده. متين د
 تيليفون ښېبې ته وکتل. شمېره د نظامي څارنوال وه. غاړه يې تازه کړه او
 د اوکې پر تېۍ يې گوته ټينگه کړه:
 - صاحب: سلام.
 - وعلیکم و سلام.
 - له مخابراتو او ټکنالوژۍ وزارت نه د شمېرې په اړه د مالوماتو کڅوړه
 راغلي ده.
 - څارنوال صاحب: ډېره مننه کوم.
 - د مننې وړ نه ده.

څارنوال تېليفون کته کړې. متین له پاڅېدو سره سم د مېز له سر نه کولا واخيسته او پر سر يې کړه. د دفتر له دروازې ووت. ساتونکی هم پسې روان شو. متین د مخاېرې تنې د لاس په غټه گوته ونيوه. خپلو کسانو ته يې امر وکړ، تر څو د ننگ لپاره تيار شي.

متین چې رنجر ته رسېده، نو پوليس تيار په رنجرو کې سپاره وو. متین د رنجر په مخ سيټ کې کېناست او ټولگړيه يو وار حرکت وکړ. له لږ مزل وروسته د نظامي څارنوال دفتر ته ورسېدل. متین ورغی. ساتونکی په دروازه کې و. ويې ويل:

- له څارنوال صاحب سره څوک شته؟

- يوه شيبه صبر.

ساتونکي د دفتر دروازه ټک، ټک کړه. بيا ورننوت:

- صاحب متین راغلی.

- راويي لپره.

متین څارنوال ته ورغی. ستړي مه شي يې سره وکړه. څارنوال د چای ست وکړ، خو متین ورته وويل: له کاره دې نه باسم. څارنوال د مالوماتو کڅوړه ورکړه او متین ترې رخصت شو.

کله چې متین په خپل دفتر کې د مالوماتو کڅوړه خلاصه کړه، نو د تذکرې له کافي نه نيولي د شمېرې د ثبت تر پاڼو پورې ټول اسناد موجود وو. هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ وه، له هغو شمېرو سره ټولې نيولي اړیکې او کړي خبرې اترې يې په يوه سي ډي کې اچولي وې.

متین ټول مالومات وکتل. وروسته يې سي ډي لپټاپ کمپيوټر ته واچوله. پر اډيو فايل يې کلېک وکړ او تېليفوني مکالمې يا خبرې اترې داسې پيل شوې وې:

لومړی له هغې شمېرې نه چې په اخر کې ۲۲۰ ده، بلې ته زنگ کېږي. څو ټلې ورځې او بيا اوکې کېږي:

- څه وايي؟

- چېرته يې؟

لومړنی کس ځای ورته بنايي، خو په اخر کې د ۲۲۰ مې شمېرې خاوند زياتوي:

- زما کار دې څنگه کړي؟

- دا زه نه شم کولی.

- گوره غريب سړی يې ډېرې پيسې به وگټې.

- زه دا ډول مردارې پيسې نه غواړم.

- بنايسته ځواني لري نور دې خونبه.

کله چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند وروستی جمله تکرار کړي، نو په دې وخت کې تېليفون پرې شي. متین هغه خبرې اترې هم واورېدې چې له چمن گل سره دده له وژل کېدو وړاندې شوي وې، او دا هم له نورو هغو سره ورته وې.

د پوليسو امر دومره پوه شو چې د ۲۲۰ شمېرې کس، ځوان ته په اول کې د پيسو وړاندیز کوي او په وروستی جمله کې گواښ نور کار ستونزمن و، ځکه په تېليفوني خبرو کې هم مالومه نه وه چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند له مقابل لوري نه څه غواړي؟ يوازې دومره پوه شو چې دا کومه ډله ده او کېدای شي د خاصو هدفونو لپاره کار کوي.

متین د هغه کس د تذکرې کاپي واخيسته چې ۲۲۰ شمېره پرې ثبت شوي وه. پر ديوال څړول شوي نقشي ته ورپاڅېده. بولنه يې تر نظر تېره کړه. په تذکره کې ليکل شوي ولسوالي او کلی يې په کې پيدا کړل. سره

کرنه يې ترې تاو کړه. له هغه وروسته يې د ولسوالۍ امنيه قوماندان ته خبر ورکړ ترڅو دده تر ورسېدو پورې کلي محاصره کړي.

د پوليسو آمر له دفتر نه قهرېدلی ووت. د بوتانو دروند غږ يې په دهلبز کې انگازې جوړې کړې. شا ته يې دده خاص ساتونکی و. رنجرو ته ورسېدل. دده تر امر لاندې پوليس تيار وو. متين رنجر ته وخت. مخاږه کې امر وشو: حرکت وکړئ. ټولو رنجرو په يو وار هاسې حرکت وکړ ته واپايرونه يې ځمکه څيري.

له لږ مزل وروسته متين له خپلو کسانو سره يو ځای محاصره شوي سيمې ته ورسېده. د ولسوالۍ پوليسو له کلي نه څوک د باندې نه پرېښودل. کليوال بامونو ته ختلي وو. ټول حيران وو. نه پوهېدل چې څه پېښه ده. متين له خپلو کسانو سره د تذکرې د خاوند کور مخې ته

و درېده. په رنجر کې له نسب شوي لادسپيکر نه غږ وشو:

- تور سرى دې يوې خوا ته شي. مور تلاشې کوو.

د کور له ننه ځواب ورکړل شو:

- په کور مه راننوځئ. دادى درغلم.

څو شيبې وروسته له کور نه سرې راووت. د متين مخې ته وږېده او ورته ويې ويل:

- څوک مو په کار دي؟

متين يې خبره تر نظر تېره کړه. په خپله د تذکرې خاوند و. ځواب يې ورکړ:

- ته مې په کار يې.

د پوليسو آمر خپلو کسانو ته مخ وړ و او په دې سرې د نيولو اشاره يې ورکړه. پوليسو د سترگو په رپ کې د سرې لاسونه تاو کړل او ولچک يې وړ واچول. سرې نارې کړې:

- ولې مې نيسئ. څه گناه مې کړي ده؟

بل پوليس پرې راغږ کړ:

- وه هلکه خوله يې وړ بنده کړه.

تر څنگ ولاړ پوليس يې په خوله يو دروند سوک ورکړ. د نيول شوي کس سر وگرځېده. لارې يې تو کړې. وينې ورسره گډې وې. په سترگو کې يې اوښکې وليدل شوې او له يوه سوک سره يې چيغې وهل بس کړل. نيول شوی سرې يې لاس تړلی رنجر ته روان کړ. د کلي ماشومانو منډې کړې. سره خواږه واړه شول. څو شيبې وروسته سيمه له کلابندۍ نه خلاصه شوه. کليوال سره راټول شول. له دوی نه يوه يې پوښتنه وکړه:

- دا خوارکى يې ولې ونيوه؟

هغه بل يې له اورته (وريت) جوار نه څو دانې خولې ته واچولې او ځواب يې ورکړ:

- د بېرو په حال کې به يې لاس وهلى وي.

د دريم هم صبر ونه شو. خبرو ته يې خوله جوړه کړه. غږ يې نرې و او ويې ويل:

- دا سرې ماته ددې ولا نه ښکاري.

څو نورو يې هم تبصرې وکړې. له هغه وروسته هر يو په خپل کار پسې روان شو.

سړي غلی شو. متین پوښتنه وکړه:

- یوازې زما پوښتنو ته ځواب راکړه.

- زه په خپله گناه نه پوهېږم.

- که مې پوښتنو ته سم ځواب راکړې، کېدای شي چې رحم درباندي وشي.

ریږېدې. متین ورته وویل:

رنگ یې تښتېدلې و. ان تر دې چې له ویرې یې د ترلو پښو گوتې هم

د تذکرې خاوند یې هم په لیدو وډار شو. لارې یې تر ستوني تېرې کړې.

سړي ته یې یوه شیبه وکتل. له غصې نه یې د سترگو رنگ بدل ښکارېده.

دوهم کس له شا نه چوکی پسې راخیستې وه. متین پر چوکی کېناست.

اوسپنیزه دروازه بېرته شوه. کوټې ته له رڼا سره سم د پولیسو آمر رانتوت.

نیالي په کې وه، نه فرش او نه هم نور شيان. له اوږده ځنډ وروسته د کوټې

وښویده چې که چېرې یې په کوټه کې پر څه شي پښې ولگېږي، خو نه

شپه ده او که ورځ؟ خو نه پوهېده. پر ځمکه پروت و. یوې او بلې خوا ته

څه شي اواز نه راتلو. د تذکرې خاوند هڅه کوله، تر څو پوه شي چې دا

کوټه دومره تیاره وه چې د لاس گوتې نه ښکارېدې له باندې نه هم د

- څه نومېږي؟

- امین جان.

- د پلار نوم؟

- شریف گل.

سړي خپله ولسوالي او کلی ور وښودل. متین له تذکرې سره دده

ځوابونه وکتل، یو یې هم غلط نه و، نو بله پوښتنه یې ترې وکړه:

- په اخر کې چې ۲۲۰ ده، هغه شمېره ستا ده؟

- د څه شي شمېره؟

- د تیلیفون نمبر درته یادوم.

سړي په ځای کې وښورېده. سړي د دیوال ته تکیه کړ او ځواب یې ورکړ:

- دا نمبر زما نه دی.

متین له چوکی نه پاڅېده. په کوټه کې یې قدم وهل پیل کړل. سړي په

رډو، رډو، ورته کتل. د پولیسو آمر ژوره ساه واخیسته او د تذکرې خاوند

ته یې وویل:

- بیا ه شمېره اووه کاله وړاندې ستا په نوم ثبت ده. ستا د تذکرې کاپي، د

ثبت پانې او ټول اسناد له مور سره شته، نو بیا څنگه ستا نه ده؟

- خو له هغې راهیسې ما ډېر نمبرونه بدل کړي دي.

په کوټه کې یو ځل بیا چوپتیا خوره شوه، خو د ساه اخیستلو

سمسومې اورېدل کېده. متین د امین جان پر ځواب فکر کاوه. بېرته

راغی. د لاس ترلې امین جان مخې ته چې پر ځمکه پروت و؛ کېناست او

ترې ویې وپوښتل:

- ته وایې چې ما ډېرې شمېرې بدلې کړي دي. تا به بدلې کړي شمېرې چا

ته نه وي ورکړي؟

امین جان شو شیبې غلی شو. فکر یې وکړ او وروسته یې په حیرانتیا
 ځواب ورکړ
 - اوس رایاده شوه.
 - څنگه؟

- هغه شمېره چې په اخر کې ۶۶۰ ده، ما جبار ته ورکړې وه.
 متین له چوکۍ نه سپک پورته شو. په لاسې حال کې چې قدم یې
 واهه، سترگې یې په امین جان کې نیولې وې او بیا یې پوښتنه وکړه:
 - جبار څوک دی؟
 - پخوانی انډیوال مې دی، خو دا درې کاله کېږي چې نه مې دی لیدلی
 - چېرې او سپرې؟
 - په (سره کوښ) کې. (سور کوښ د خوست ولایت په تنګي څنډه کې
 یوه سیمه ده).

- همغه سور کوښ چې له شمالي وزیرستان سره پر پوله پروت دی؟
 - هو.

- اوس هلته ورتللی شې؟

امین جان پوزه کش کړه او ویې ویل:

- نه

- ولې نه شې تللی؟

- ځکه چې اوس د سره کوښ د زینغونځیو په ځنگلونو کې ټول طالبان
 دي.

- په تیلیفون خبرې ورسره کوي؟

- مخکې مې خبرې ورسره کولې، خو اوس یې نمبر اکثره وخت بند وي.

- هغه ستا انډیوال دی. که یې راوغواړې درته راځي؟

- مخکې راته، خو اوس نه پوهېږم.

د پولیسو آمر (متین) ورمېر کور او راکور کړ. ټکونه یې ترې
 وویستل. د لاسونو گوتې یې سره ور وستې. ځان یې سره کش کړ. یوه
 شیبه یې د امین جان سترگو ته په زیر، زیر وکتل، خو دا کتل یې د امین
 جان لپاره ډېر ویروونکي و. امین جان په ځای کې وبنورېده او متین ورته
 وویل:

- زما خبره ښه په غور واوړه. که دې د هغه سرې په نیولو کې راسره مرسته
 وکړه، نوزه به هم مرسته درسره وکړم او که چېرته دې مرسته ونه کړه، نو
 تر اخره پورې به په دې تیاره کوټه کې تر شکنجو لاندې وې. بچي به د در
 په در وږي گرځي او نور وروڼه به دې هم ونيول شي. نور ستا خوښه ده چې
 مرسته کوي او کنه؟

د امین جان ویره خو برابره شوه. ستونی یې وچ شو او زاری یې پیل کړې:
 - آمر صاحب! د خدای لپاره واره بچي لرم. د گټې وټې مې هم څوک نشته
 او...

د پولیسو آمر یې خبرې پرې کړې او په چیغو یې وویل:

- هغه کسان مول، پلار، خور، ښځه، بچي او کور نه لري چې ستاسو
 ظالمانو لخوا وژل کېږي؟ ووايه! د هغه په نیولو کې مرسته کوي او کنه؟
 امین جان د (نه) په ډول سر وښور او.

متین دومره په زوره چیغې کړې چې دده له درانه غږ سره امین جان له
 ډېرې ویرې په ځای کې سپک وغورځېده. لږزې واخیست. دواړه غلي
 شول. یوازې یې یوه او بل ته کتل. لاس تړلې سرې له ویرې نه د سترگو په
 کونجونو کې د پولیسو آمر څاره، خو متین بیا له ډېرې غصې نه دده په
 خبره کې سترگې گندلې وې. په کوټه کې چوپتیا جاکمه وه. امین جان نه

پوهېده چې څه به ورسره کېږي، خو ناڅاپه د چوکۍ پښې پر سيمنتو کش شوي. زوږيې په کوټه کې انگازې جوړې کړې. متين پاڅېده او په زوره يې غږ کړ:

- هلکه څه شوي؟

يو بل پوليس په بېړه دروازه کې ودرېده. غټې غټې سترگې، غټ، غټ اندامونه، پلنې اوږې يې درلودې او متين ته يې وويل:

- صاحب! امر وکړئ.

- ددې سړي عقل سر ته راوړه.

- په سترگو صاحب.

لاس تر لاسي سړي چيغې کړې:

- د خدای لپاره! ما مه وهئ. ما څه نه دي کړي. متين له کوټې نه ووت. د سړي چيغې يې همداسې تر لرې ځايه اورېدې.

په کوټه کې لومړی يو تن څراغ ولگېده. بيا درانه اوسپنيزه دروازه وټرل شوه. په دروازه پسې د غټ قید اړولو په کوټه کې انگازې جوړې کړې. امين جان له ويرې په زوره، زوره ساه اخیستله. سختې لږزې نيولې و. ټول بدن يې په خولو کې لوند خيشت و. په همدې حالت کې يې د همغه پوليس پلنو اوږو، غټو، غټو لاسونو او اندامونو تماشه کوله چې د دروازې پر بندولو اخته و. تر لاسي سړي نه پوهېده چې پر ده به څه قيامت راولي او څه به ورسره کوي.

پوليس دروازه وټرله. مخ يې امين جان ته کړ. پر تشو يې لاسونه ونيول. يوه شيبه يې د امين جان څېره تر نظر تېره کړه. له هغه وروسته يې لاندېنۍ شونډه پر پاسنيو غاښونو وچيچله او پسې را روان شو. بندي سړي خبرو ته خوله جوړوله، خو خبرو ته پرېښودل شو او پر مخ يې دروند

سوک وخور. مخ يې درد وکړ. ورسره جوخت يې په نس کې سخت درد محسوس کړ. دا درد د لتې و. بالاخره يې د بدن پر نورو برخو د پوليس درنو گزارونو زور واخيست. امين جان نور نه پوهېده چې کوم ځای يې درد کوي او له ډېر درد نه داسې اوښت، لکه مار.

بندي سړي نور د ډېرو وهلو له لاسه بې حاله پروت و. پوليس په ساه کې لوړ و. په پراخ تندي يې خولې راماتې وې. پښه يې د امين جان پر اوږه کېښوده. زور يې ورکړ، خو هغه نه ښورېده. دغه وخت دروازه وټکېده. پوليس ورغی. اوسپنيزه دروازه يې خلاصه کړه. متين ورننوت او پوليس ته يې وويل:

- حالت يې څنگه دی؟

- اوس بې حاله شو.

- چوکۍ ته يې پورته کړه.

- صاحب! سمه ده.

پوليس پرې ورتيټ شو. امين جان يې د ماشوم په څېر واخيست. پر چوکۍ يې کېناوه. د امين جان سر ځوړند و. خوله يې وينې وه. مخ يې پرسېدلې و. سترگه يې شنه ښکارېده. متين د پوليس پر اوږه لاس کېښود او زياته يې کړه:

- ورشه په يوه لوبني کې لوبه راوړه.

پوليس په چوپه خوله له کوټې ووت. شيبه پس د اوبو له ډک سطل سره راغی او آمر ته يې ورکړ. آمر له امين جان نه څو قدمه شاته شو، تر څو لوند نه شي او د اوبو ډک سطل يې د هغه پر مخ ورځالي کړ. امين جان څو سړي، سړې سلگۍ وکړې. سترگې يې وغړولې، خو سترگو يې سم ليدل

نه کول. هر څه ورته څر بنسکار بدل. مخامخ ورته ولاړ متین داسې مالومېده لکه کوم نقاش چې پر دیوال تات انځور رسم کړی وي.

د امین جان خان سخت درد کاوه. خوله یې وچه وه. اوبه یې وغوښتې. متین لږ اوبه ور وڅښلې او ورته وپې ویل:

د ۶۶۰ شمېرې خاوند په نیولو کې را سره مرسته کوي؟

امین جان د (هو) په ډول سر وښوراوه. څو شیبې غلی و. یوازې یې سترگې یوې او بلې خوا ته اړولې. د خبرو کولو هڅه یې وکړه، خو ژبه یې درنه وه. متین ولاړ پولیس ته وکتل او وپې ویل:

- چې حالت یې لږ ښه شي، بیا خبر راکړه.

- په سترگو صاحب!

په دهلیز کې د بوټونو دروند غږ واورېدل شو. داسې غږ چې د متین تر دفتر رسېده. متین چې د کار مېز ته ناست و، زر، زر یې د یونوفورم تڼۍ وتړلې. ځان یې سره سم کړ. سړی ددې پر ځای چې دروازه وټکوي، په دفتر ورننوت.

کله چې متین هغه ولید، نو جنرال نه، بلکې خدمتگار یې و.

متین د خدمتگار پښو ته وکتل. د پولیسو درانه بوټونه یې پر پښو وو. متین په غصه وویل:

- تا ولې د پولیسو بوټونه پر پښو دي.

خدمتگار ځواب ورکړ:

- صاحب! په امنیه قوماندانۍ کې کار کوم او بل د جنرال صاحب خدمتگار یم.

- څه له دې ځایه ورک شه چې ودې نه گورم.

- صاحب زه درنه ورک کېږم، خو ته جنرال صاحب غوښتی یې خدمتگار له دفتر نه ووت. متین له شا نه برګ، برګ پسې وکتل او له ځان سره یې وویل: دا څه یې ادبه او لوده انسان دی. متین چې کله د جنرال دفتر ته ورسېده، نو د دروازې تر څنګ خدمتگار مسکی ولاړ او متین ته یې په خدا وویل: - ګوره جنرال صاحب ته ونه وایي چې بیا ځپه کېږم. له مخې مې لرې شه، کنه بیا به دې خوبې شم. خدمتگار یې خبرې پرې کړې: بېننه غواړم. بیا داسې نه کوم. بل که دې لږ ونه ځنډل، نو له مخې دې نه لرې کېږم. متین یې په سترګو کې سترګې وګڼولې. تر ډېره یې ورته کتل، خو اخر مسکی شو. خدمتگار ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: - ایله مې زړه کرار شو. بله ورځ در سره ټوکې نه کوم. متین د جنرال د دفتر دروازه ورو وټکوله. د ننه لخوا جنرال غږ کړ: مهرباني وکړئ!

متین ورننوت. سلام یې وکړ. جنرال د سلام ځواب ورکړ او د کېناستو یې ورته وویل. متین خبرو ته خوله جوړوله، تر څو له جنرال نه وپوښتي چې ولې دې راغوښتی یم، خو جنرال وار ترې مخکې کړ او ویې ویل: - متین جان! ته مې ددې لپاره راوغوښتي، تر څو هغه کور درته وښایم چې ستا د اوسېدو لپاره مې درته در کړی.

- صاحب! زه کور لرم، نو دا کور دې د څه لپاره نیولی؟

- دا کار مې، ځکه کړی چې د کلیو ژوند ستا په څېر کسانو ته ښه نه دی.

- خو هغه زما کلی دی. په هغه کې رالوی شوی یم. کلی او کلیوال کله پرېښودی شم.

جنرال پزه کش کړه. پر تندې روانې خولې یې پاکې کړې او زیاته یې کړه: - هغه څوک چې د یوه پولیس دنده پر غاړه اخلي، نو دا هر څه باید پر ځان ومني.

- جنرال صاحب! ...

جنرال په خپله چوکۍ کې شاته لاړ او د متین خبره یې پر دغه جمله غوڅه کړه: - له دې وروسته تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. باید دا ومني او ښار ته راکډه شي.

- صاحب! څنګه چې تاسو امر کوئ.

جنرال په ځای کې ودرېده. لاس یې وراوږد کړ او ورته یې وویل: - الله دې مل شه.

متین د جنرال له دفتر نه راووت. طبیعت یې خټه و، ځکه د کلي پرېښودل ورته اسان نه و، خو مجبور و چې داد زهرو غږ یې تر ستوني تېر کړی وای.

متین خپل دفتر ته راغی او د جنرال پر هغه خبره یې فکر کاوه چې ویل یې: "تا او ستا کورنۍ ته خطر دی." په دفتر کې نور چوپتیا خوره وه، خو یوازې د هغې چوکۍ څخه چې اوریدل کېده چې متین په کې ښورېده. متین تر ډېره فکر وکړ او له اوږده فکره وروسته دې پایلې ته ورسېده چې کېدای شي جنرال له هغه څه نه خبر وي چې دی پرې نه پوهیږي، نو ځکه یې تیلیفون رواخیست او کور ته یې رنګ وواکه. مور یې په تاخچه کې ایښي تیلیفون ته ورغله. لاس یې وراوږد کړ. هغه یې رواخیست. د

ټيکري (پروني) په پيڅکه يې له دوړو پاک کړې. د اوکې کولو لپاره يې هغه تنې په غټه گوته کېکارله چې متين ورته وړښودلي وه. بيا يې تيليفون غوړنه ونيوه او کمزورې غږ يې واورېده:

- ادې سلام!

- واليکم سلام (وعليکم سلام) زويه! څنگه يې؟

- ښه يم. ته څنگه يې؟

- شکر دی ښه يم.

- ادې يوه خبره مې کوله.

- وايه زويه، څه شوي؟

- نور څه نشته. يوازې مې غوښتل چې د کور سامان سره ټول کړي.

- سامان ولې ټولوې؟

- ماته امر شوی چې له کلي نه بايد ښار ته کډه شې. ويل يې چې زموږ

کورنۍ ته خطر دی.

د متين مور ددې خبرې په اورېدو څو شيبې غلې وه، خو اخر يې خپل

زوی ته وويل:

- زويه! زه يوازې د الله نه ستا د سر خیر غواړم. هر څنگه چې ستا خوښه

وي.

متين د مور پر دغه خبره خوښ شو، ځکه ده فکر کړی و چې مور به يې

دا خبره ورسره ونه مني. دوه ورځې وروسته متين هغه کلی چې

ماشومتوب يې ټول هلته تېر شوی و؛ پرېښود او ښار ته يې کډه وکړه.

هغه پوليس چې پلنې اوږې يې وې او له نيول شوو کسانو نه د اقرار

اخيستو په موخه پر دنده گومارل شوی و؛ د متين مخې ته ودرېده او ويې

ويل:

- آمر صاحب! د بندي حالت او س ښه دی.

- خبرې کولی شې؟

- هو، صاحب!

- سمه ده زه ورځم. له دې وروسته ډوډۍ به خپل وخت ورکوه.

پوليس خپل غټه سر وښوراوه او له دروازې ووت.

امين جان لاس تړلی په تياره کوټه کې پروت و. د وهلو او ډبولو له

لاسه يې بدن ډېر زخموڼه او دردونه ليدلي وو. هر رځم يې ځان ته درد

درلود. داسې درد چې د لاس تړلي بندي هره ساه ايسنل چې په فرياد

بدلول، خو له دويمره وهلو سره، سره لا هم په دې نه پوهېده چې آمر صاحب به نور څه ورسره کوي.

د تيارې کويې اوسپنيزه دروازه پرانيستل شوه. د امين جان سترگې رڼا وېرېښولې. د پلنو اوږو ولا پوليس راننوت. د زنداني بيا په تنده کې خوږ شول او له ځان سره يې وويل: "عزرايل بيا راغی." خو کله چې د پلنو اوږو ولا پوليس ورته رالته شو، نو د ځل يې يوه ډوډۍ او په وړوکي کاسه کې لوبيا مخې ته ورته کېښودل. لاسونه يې د شا لخوا نه خلاص او مخ لوري ته يې ور ولچک کړل، تر څو ډوډۍ پرې وخورلې شي. امين جان که څه هم ښه وږی و او ډوډۍ ته يې زړه کېده، خو د خولې تپونو يې دې ته نه پرېښوده چې ډوډۍ په خوند وخورې او ځان موږ کړي. لومړی گوله يې خولې ته کړه. ژامو يې درد وکړ. گولې هم د وينو خوند کاوه، خو لاس تړلی بندي مجبور و چې ويې خوري، ځکه لوبه هم زوروره وه. امين جان څو نورې گولې په همدې ډول تر ستوني تېرې کړې، خو نور يې نه شول کولی چې ځان موږ کړي. کله چې يې د ډوډۍ خوړل بس کړل، نو د پلنو اوږو پوليس بې له دې چې څه ووايي؛ پرې ور تپت شو. لوبني يې رواخيستل. د باندي ووت او په ځان پسې يې د کوتيې دروازه وتړله. امين جان نور له تيارې سره عادت و، نو ځکه له تيارې نه ځورېده، خو له دوو شيانو ډېر ځورېده چې يو يې پر بدن زخمونه وو او بل يې پر زړه. پر بدن زخمونه يې د هغه پوليس له امله وو چې غټ، غټ اندامونه يې درلودل او له ده نه يې د خبرو ايستل غوښتل. پر زړه زخمونه يې د هغه ملگري له لاسه وو چې ده پرې باور کړی و او هغه شمېره يې ورکړې وه چې په اخر کې ۶۶۰ ده او بل يې د خپلې کورنۍ بې سرنوخته پاتې کېدل و چې اوس به په څه حال وي.

ده ته خپل اولادونه يو، يو سترگو ته درېدل. هغه وړه لورکۍ ورياده شوه چې اوس ايله د نهه مياشتو وه. خپل مور او پلار، خویندې او واړه وروڼه يې ټول د سترگو پر وړاندې د يوه فلم د صحنې په څېر تېرېدل. پر دې هم پوهېده چې اوس به سرگردان ورپسې گرځي، خو هېڅ به يې له لاسه پوره نه وي. زړه يې راډک شو. څو اوښکې يې له سترگو نه راتوی شوې او له خولې يې ښېرا اوږېدل شوه: "جباره! له خدای نه مې تباه او برباد غوښتی يې."

امين جان په همدې فکرونو کې ډوب و چې متين کوتيې ته ورننوت. مخې ته يې ودرېده او ورته ويې ويل:
- امين جان! که راسره مرسته ونه کړې، نو له دې ځای نه دې وتل گران دي.
امين جان په ځای کې وښورېده او په کمزوري غږ يې ځواب ورکړ:
- زه چې په هر څه پوهېدم. هغه مې ټول درته بيان کړل.
- به هغه خبرو هېڅ نه کېږي. زه له تا غواړم چې تر جبار مې ورسوي. پوه شوي او کته؟
امين جان څو شيبې د متين سترگو ته له ويرې په ډک نظر وکتل او وروسته يې وويل:
- يوه خبره رانه هېره وه.
- هغه کومه خبره ده چې درنه هېره ده او که چېرې د کار خبره نه وي، نو دا ځل دې ژوندی خنېوم.
- قوماندان صاحب! جبار به د هرې جمعې په شپه لالي ملنگ ته هم راتلو.
- دا خبره دې اول ولې نه کوله؟
- ومې ويل چې رانه هېره وه.

- ملنگ چېرته اوسېږي؟

- له شينکې غونډۍ سره نږدې کلي دی.

- ته له جبار سره کله هلته تللی يې؟

- هو!

- ډېر او که لږ؟

- دوه ځلې.

- جبار او ملنگ څه سره ويل؟

امين جان داسې خپله خوله جينگه کړه لکه کوم ځای چې يې درد

کوي. لږ غلی شو او بيا يې متين ته ځواب ورکړ:

- هلته دوې کوټې وې. موږ به په يوه، ملنگ، جبار او څو نور کسان به په

بله کوټه کې وو.

- له ملنگ سره څه ډول کسان ډېر کېناستل؟

- ما چې دا دوه ځله ليدلي، نو پاکستاني تبليغيان ورسره زيات وو.

متين له ځايه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. تر اوږدې

شيبې يې د امين جان پر خبرو فکر وکړ او اخر دې پايلې ته ورسېده چې د

ملنگ پر کور هم بايد عمليات ترسره کړي.

کله چې د جمعې شپې د ماښام څخه رادې بره شوه، نو متين خپلو

کسانو ته وويل: امين جان له کوټې راوباسئ او په موټر کې يې واچوئ.

کسان يې ورغلل. امين جان يې لاس تړلی له تيارې کوټې نه راوويست او

د رنجري په ټاټوبي کې يې واچوه. متين امين جان ته خوله ورنږدې کړه او

ورته وپې ويل:

- د ملنگ ځای ته مو سيده وروله او که کومه چلاکي دې وکړه، نو په هغه

ځای کې دې په گوليو سوري، سوري کوم.

امين جان په داسې حال کې چې لاسونه يې تړلي وو، متين ته د (سمه

ده) په ډول سر وښوراوه. متين نور هېڅ ونه ويل. موټر ته وخوت او له

خپلو کسانو سره د شينکې غونډۍ سره نږدې کلي ته د ملنگ پر کور د

عملياتو د ترسره کولو لپاره روان شو. رنجري گړندۍ روانې وې. له لږ

مزل کولو وروسته له پاڅه سرک نه خامې لارې ته کوز شول. په خامه لار

کې يې هم پوره مزل وکړ. کله چې د شينکې غونډۍ تر څنگ کلي ته نږدې

شول، نو متين ورته د درېدو امر وکړ. دده له امر سره سم ټول ودرېدل او

متين ورته وويل: څو تنه وسايطو ته پاتې شئ او نور يې په ما پسې

راځئ.

متين له لاس تړلي امين جان او خپلو کسانو سره يو ځای د ملنگ د

کور پر لوري روان شو. توره تياره وه. داسې تياره چې د لاس گوتې هم نه

پسکارېدې. د دوی مزل د پولو او پټيو په منځ کې وه. شاوخوا نيم ساعت

مزل يې پلي وکړ چې کلي ته ورسېدل. متين له امين جان نه وپوښتل:

- په تياره کې يې ښودلی شې چې کور يې کوم يو دی؟

امين جان خبر شو او په اشاره يې ځواب ورکړ:

- داسې چې لار شې، له کلي نه به ووځې او هلته د پان پر غاړه يوازې دده

کور دی.

متين يوه پوليس ته امر وکړ چې د امين جان خوله وتړي. پوليس يې نه

يوازې خوله ورتړله، بلکې هلته د ځمکو په منځ کې يې په کومه ونه

پورې وتاړه.

متين د ملنگ د کور پر لوري د خپلو کسانو سره په منډو شو. کور يې

شاوخوا محاصره کړ. څو تنه دروازې ته ودرېدل. دروازه يې په زوره، زوره

وتکوله، څوک نه و چې دروازه پرانيزي. دوی لږ انتظار وکړه څو متين

ورته وويل، دلته هر ډول ځنډ له خطر نه خالي نه دی. پوليسو دروازه ماته کړه او کور ته دننه شول. يوې او بلې خواته يې مرچې ونيوې. شاوخوا يې وکتل، خو څوک نه و. په اختیاط سره وړاندې لاړل. د ملنگ د کوټې تر دروازې ورسېدل. پوليس د کوټې ور په لته وواهه او غږ يې وکړ: ونه بنورېږئ. بيا هم له ننه، څخه د چا عکس العمل ونه ليدل شو. بالاخره پوليس د ملنگ خونې ته دننه شول، خو پر ملنگ يې په داسې حال کې سترگې ولگېدې چې مری يې غوڅې وې، د کوټې په منځ کې په وینو لژند پروت و او نور ټول هغه چې له ده سره وو، د پوليسو له ورتگ نه مخکې تېنبدلي وو.

متین د ملنگ جسد تر نظر تېر کړ. خو کونځې نیالې چې یومېدې هم راوتلي وو، په کوټه کې يې ترتيبه پرته وې. د ملنگ اوږدې تسبی دده په گوتو کې همداسې بند پاتې وې. د خراغ د رڼا مخې ته په کوټه کې پاتې دورې يوې او بلې خوا ته کېدلې.

متین له عادت سره سم يوه او بله خوا تر نظر تېروله چې په دې وخت کې يې يو نری سنگېدونکی اواز تر غوږ شو. د اواز له اورېدو سره جوخت يې پر خپلو کسانو په مخابره کې غږ وکړ: ځغلئ، چې ماین دی. ټول پوليس په منډه شول او متین هم خپلې پښې له هغه ځایه سپکې کړې، خو لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې يوه زوروره چاودنه وشوه.

له چاودنې سره سم په کلي کې د ماشومانو کړیغې اووږېدل شوې. د سپيو غيا ډېره شوه او د پوليسو له لوري احتیاطي ډزې هم پیل شوې. متین پزه کش کړه. د باروتو تريخ بوی يې محسوس کړ. خولې يې هم د خاورو خوند کاوه. ځان يې وېسوراوه. تر خاورو او لوټو لاندې و. لاسونو او پښو ته يې حرکت ورکړ او پوه شو چې کوم ځای يې مات نه دی. زور يې

وکړ. له خاورو راووت. کله چې ودرېده، نو په ملا کې يې درد احساس کړ، خو دا درد ورته د اندېښنې وړ نه و. د پوليسو آمر د مخابرې تکمه کېکارېله، تر څو د خپلو کسانو د حالت پوښتنه وکړي، خو له کاره لوېدلې وه. په دې وخت کې چا خراغ په لاس دده پر لوري منډې وهلې او دا غږ يې کاوه: متین هه متینه چېرته يې؟ متین هه متینه...

متین خپله توپانچه راوويسته. د هغه څو پرله پسې غږونو ته يې ځواب ور نه کړ، خو له څو غږونو وروسته يې د هغه غږ وپېژانده چې دده د ماشومتوب انډيوال او په سعودي عربستان کې د کلونو مسافر بېری دی، نو غږ يې ورته وکړ: دلته يم.

بېری ورته راوړسېده. متین يې ټينگ په غېږ کې ونيو او شکرونه يې ایستل چې څه ورباندې شوي نه دي، خو متین بېری ته حيران و، ځکه هم يې د پوليسو یونفورم پر تن و او هم يې دده د ژغورنې لپاره ځان ورته را ورساوه.

بېری متین له اوږې ونيو او روان يې کړ، خو متین ورته وويل: زه ښه يم، تلی شم. متین غوښتل چې د بېری په اړه خپله حیرانتیا لرې کړي، نو ځکه يې ترې وپوښتل:

- بېریه: ته په دې شپه له کومه شوي؟
- کیسه اوږده ده، خو اوس له جنرال صاحب سره ستاسو ژغورنې ته راغلی يم.
- متین په حیرانتیا وويل:
- جنرال صاحب؟
- هو!
- هغه چېرته دی؟

- لږ وړاندې په موټر کې ناست دی.

متین همدا سې پر توپانچه لاس ایښی و، ځکه تر هغو یې پر بېرې هم باور نه کاوه، تر څو چې د جنرال موټر ته ورسېدل. جنرال د موټر دروازه خلاصه کړه او متین ته یې وویل:

- ټیټې شوی به نه یې؟

- صاحب! روغ یم.

- ټولو کسانو ته ووايئ چې موټرو ته وڅېرې او حرکت وکړي.

- جنرال صاحب! سمه ده، خو زموږ موټر له کلي لږ لرې دی او بل مو دلته راوستلی زنداني د ځمکو په منځ کې پاتې ...

جنرال یې خبرې پرې کړې:

- هم مو هغه موټر راوستلي او هم مو په ونه پورې تړلی سړی دلته راوړی دی.

جنرال د خراغ رڼا ته د متین سپېره څېره تر نظر تېره کړه او وروسته یې یو لاسي ساعت ورکړ. متین په حیرانتیا ترې وپوښتل:

- صاحب! پر دې څه وکړم؟

- داد امین جان پر لاس تړلی ساعت دی چې هم کمره په کې ده او هم په کې د غږ لېږدونې اله. جنرال نور څه ونه ویل. موټر ته وځوت او د پولیسو کاروان حرکت وکړ.

هغه پولیس چې په پېښه کې ټیټیان شوي وو، روغتون ته یې ورسول. امین جان یې بېرته خپلې تیاري کوټې ته یووړ او متین هم په خاورو او دوږو لړلې له موټر نه مات گوډ راکوز شو. جنرال ورته وویل: روغتون ته لاړ شه، تر څو د ډاکټران معاینه کړي چې وجود دې پټ درد موندلی نه وي، خو متین ډاډ ورکړ چې ښه یم او روغتون ته د تگ اړتیا نشته.

متین د آرام کولو کوټې ته ننوت، تر څو آرام وکړي، خو په کوټه کې یې بېرې له وړاندې ناست و. متین چې هغه ولید، نو په خندا یې وویل:

- وه هلکه د پیري غوندي یې.

- ځکه چې ستا انډیوال یم.

- دا خو همداسې د پخوا په څېر حاضر ځوابه يې.

- همداسې يې وېوله.

متين خبرو ته خوله جوړوله، خو بېرې پرېښود او پر چوکۍ يې د زر کېناستو ورته وويل متين حيران پر چوکۍ کېناست او غلي يې ترې وپوښتل:

- بېرې نه پوهېږم چې څه راباندې کوې؟

بېرې د دروازې پر لور وکتل او ځواب يې ورکړ:

- قوماندانگيه! نور هېڅ درباندي نه كوم. يوازې دې د مخ او لاسونو پر وړو تپونو دوا وهم چې ميکروب وانخلي.

- وه هلکه! دا خوله دې سمه خوځوه. ته ماته قوماندان نه بلکې قوماندانگي وايې.

بيا متين يوه شيبه وخنډل او له هغې وروسته يې وويل:

- گوره د نورو پوليسو په مخکې راته ونه وايې.

- دومره ساده گي هم نه يم.

د متين پر تپونو چې بېرې دوا ووهله، نو سوي يې ډېر شو. متين جينگه خوله ونيوه او غږ يې کړ:

- اوف مړ دې کړم هوايي ډاکټره.

- غلی شه مور ته يې دا ښودلي چې د يوه تپي لومړنۍ درملنه څنگه وکړو. بيا هوايي ډاکټر ونه وايې.

- ډاکټر صاحب! بښنه غواړم.

- قوماندانگيه خدای تعالی وېښه.

يو ځل بيا دواړو وخنډل. کله چې په کوټه کې د خدا زور کم شو، نو متين ترې وپوښتل:

- ښه دا راته ووايه چې له سعودي نه کله راغلي او بيا ولې پوليسو ته لاړې؟

- شپږ مياشتې مخکې کور ته د تگ پر ځای دلته راغلم او د پوليسو په ليکو کې شامل شوم.

- ولې دې دغه پرېکړه وکړه؟

- ځکه چې په سعودي کې له يوې خوا کار او غريبي نه پيدا کېدله، که

کوم کار به پيدا شو، نو د هغه د مزدورۍ پر پيسو به عربي رانه خپته واچوله. دا دريم ځل و چې په يو کال کې سر په سر عربانو د مزدورۍ

پيسې رانه کړې او له دې وړاندې يې هم زما حق رانه خپتې ته کړې و. اخر مجبور شوم چې ويزه ختمه کړم او خپل وطن ته راشم. وطن ته په راتگ

سره پوليسو ته راغلم، ځکه له يوې خوا قرضداري يم او له بلې خوا د کورنۍ د ساتنې مسووليت لرم.

بېرې چوپ شو. کارول شوي پومبه (مالوچ) يې په کثافتداني کې واچوله. په دې وخت کې دروازه ټک، ټک شوه. متين ورته وويل:

مهرباني وکړه.

د دروازې له خلاصېدو سره سم د دواړو سترگې پر جنرال ولگېدې. د احترام په خاطر له ځايه پاڅېدل. سلام يې وکړ او جنرال ترې وپوښتل:

- تاسو څنگه ياست؟

دواړو په يو غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! ښه يو.

- متينه ته څنگه يې صحت خو دې ښه دی؟

- شکر دی، ښه يم.

- د خدايي فضل دى چې وژغورل شوې. كنه د دښمن په دام كې به راگير وي.

- صاحب! ستاسو برکت و.

جنرال د گوتو له بلدونو ټكونه وويستل. يوه شيبه يې د كوتپې چت ته كتل. غاړه يې تازه كړه او دا ځل يې په ترخه لهجه وويل:

- بيا ځلې دغسې تېروتنه ونه كړې

- صاحب! د هغه ساعت ته مې نه و پام، خو ايندو كې به پام كوم.

- په دې كارونو كې چې پام ونه كړې، نو هم به ځان د بلاوو خوراك كړې او هم دې ملگري.

- په سترگو صاحب!

جنرال كولا له سر نه كوزه كړه. پر پك تندي چې يې يوازې خو سپين ويښتان ولاړ وو، لاس رابښكو. په بېرې كې يې سترگې وگڼولې او بيا يې ترې وپوښتل:

- ته له متين سره پېژنې؟

بېرې وارخطا شو، خو زړ يې ځواب وركړ:

- هو صاحب! دا مې كليوال دى او هم مې د ماشومتوب انډيوال

- غواړې چې دده تر امر لاندې دنده تر سره كړې؟

د بېرې څېره وغورځېده او ورته وپې ويل:

- كه له ده سره شم، نو ډېره به ښه شي.

- متين چې كومې سختې زغمي، هغه ته منلې شې؟

- صاحب! د سر په بيه ورته تيار يم.

- افرين، نو چې داسې ده، سر له نن نه به ته له ده سره كار كوي.

- صاحب! مهربان ياست.

جنرال د متين څېره تر نظر تېره كړه، خو دا ځل جنرال په غصه نه و، بلکې په څېره كې يې مسكا ليدل كېده. متين ته يې لاس وراوږد كړ. يوه كڅوړه يې وركړه او له دې سره سم يې ورته وويل:

- زويه! په دې كڅوړه كې دوه جوړه ساختگي ږيرې، برېتونه او د سر اوږده ويښتان دي. كله چې د دښمن سيمې ته ننوتلى، نو له دې نه گټه واخلي. بل كه د صحت ښه وي، نو كولى شې چې له بېرې سره يو ځاى په دښمن پسې ووځې او په خپل كور كې يې له منځه يوسي.

- صاحب! امر مو پر ځاى كېږي.

جنرال له ځايه پاڅېده. متين يې پر تندي ښكل كړ او د بېرې پر سر يې هم د مهربانۍ لاس رابښكه. دواړو ته يې وكتل او له الله نه يې د بېرې غوښتنه ورته وكړه. جنرال له كوتپې نه ووت. متين او بېرې له يو بل سره تر غاړې وتل، خو متين وويل:

- زه يوازې ځم، ځكه پر تا مې زړه نه كېږي.

بېرې يې په خبرو كې ورتوپ كړ او ځواب يې وركړ:

- زه تا يوازې نه پرېږدم، چې هر ځاى څې زه دې ملگري يم.

متين چې هر څومره د بېرې پر نه تگ ټينگار وكړ، خو هغه ورسره ونه منله. متين چې د غرمې ډوډۍ وخوړه، نو له هغې وروسته د بندي امين جان كوتپې ته ورغى. امين جان په تياره كوتپه كې لاس تړلى پروت و او فريادونه يې كول. متين يې مخې ته ودرېده او وار له واره يې ترې وپوښتل:

- هغه ساعت چا در كړى و؟

- جبار.

- ته خبر يې چې په هغه ساعت كې څه و؟

- تاسې زما ساعت ته هم بهانه ولټوله او رانه خلاص مو کړې. په ساعت کې به څه بلا وي.
 - ځان نگاره مه اچوه. که د لاس ورسره نه لرلی، نو د جاسوسی ساعت يې نه در کاوه.

امين جان ددې خبرې په اورېدو سره حيران ور وکتل او څو ځله يې دغه جمله تکرار کړه: د جاسوسی ساعت، د جاسوسی...

بيا يې متين ته سترگې ور واړولې او وېې وويل:
 - ماته جبار دغه گوتی هم راوړې، چې په دې کې به څه بلا وي؟

متين د هغه له گوتې نه گوتی وويستله. د غمي برخې ته يې زور وکړ. پرانيستل شوه. وېې ليدل چې په هغې کې يې هم د غوليردونې

سيستم ځای پر ځای کړی دی، نو امين جان ته يې وويل:
 - اوس دا هر څه پر خپلو سترگو وینې؟

- هو! زه اوس هغه کسان درته ښایم چې جبار ورته له پاکستانه دا ډول تحفې راوړي.

متين د پتلون له جيب نه وره کتابچه راوويسته. د امين جان له خولې نه يې د هغه ټولو کسانو په اړه پوره مالومات وليکل چې جبار تحفې پسې

ويشلي وې. کله چې يې ټول ورته وښودل، نو بېرې ته يې (هغه د دروازې مخې ته ولاړ و) کتابچه ورکړه او ورته يې وويل چې جنرال ته يې ور وړي.

متين دروازه وتړله او امين جان ته يې په چينغو وويل:
 - زه غواړم چې د هغه په نيولو کې راسره مرسته وکړي.

- هر ډول مرسته در سره کوم، ځکه هغه زما ژوند تباه کړي.
 متين ارامي احساس کړه او ترې وېې وغوښتل:

- ما يوازې د (سره کوښ) سيمې ته ورسوه او د هغه کور او ځای راته وښايه. کله دې چې دا کار وکړ، نو زه درسره ستا د خلاصون ژمنه کوم.

- زه دې د هغه کلي ته رسوم، خو ما به له دې غضبه خلاصوي.
 - زه پر خپله ژمنه ولاړ يم.

دروازه ټک، ټک شوه. متين دروازه پرانيسته. جنرال او بېرې دروازې ته ولاړ وو. جنرال ورننوت او بېرې همغلته پاتې شو. جنرال متين ته انځور

ورکړ او ورته يې وويل:
 - دا انځور مې د ساعت له وړې مېمورې نه تر لاسه کړي.

متين انځور د امين جان سترگو ته ونيو او ترې وېې وپوښتل:
 - دا څوک دی؟

امين جان غړيو نيولي وويل:
 - دا هغه جبار دی چې زما ژوند يې تباه کړي.

جنرال د امين جان بد حالت ته وکتل او بيا يې متين ته مخ ور واړوه:
 - دا سپرې بې گناه دی.

- جنرال صاحب! ماته هم بې گناه ښکاري.

<https://momandpops.com>

راووت. د سړي لاسونه لږ زېدل او سر يې هم بنورېده. له لمر نه يې سترگو ته لاس ونيو او په ژرغوني غږ يې وويل:

- امين جان زويه ته يې؟

- هو پلاره زه يم.

- زويه لکه چې ښه يې وهلی او تکولی يې او بل څومره ډنگر شوی يې؟

- نه، نه ښه يم.

د امين جان پلار سلگو واخيست. امين جان يې په دواړه مخه ښکل کړ او په سلگو کې يې زر، زر دا خبره تکراروله: د خدای څ شکر چې په خیر راغلي، شکر زويه، شکر...

متين چې کله دا له ويره ډکه صحنه وليده، غمجن شو. د امين جان پر پلار او کورنۍ يې زړه درد وکړ. په زړه کې يې پر هغه چا لعنت ووايه چې امين جان او د هغه کورنۍ يې په ستونزو کې اچولې وه. په دې وخت کې يې د امين جان د پلار غږ واورېده چې امين جان ته يې وويل:

- زويه راځه، چې کور ته ننوزو.

خو امين جان متين ته اشاره وکړه:

- پلاره مېلمه لرم.

د امين جان پلار چې کله متين وليد، نو ورروان شو او روغې يې ور سره وکړې. کله چې له روغې وروسته د روغ او رنځور پوښتنې خلاصې شوې، نو د امين جان پلار متين ته وويل:

- خور يې پر ما ډېرې لوړې ژورې تېرې دي. نور د غمونو زغم راته گران دی، نو کله چې مې امين جان وليد، له خوشالۍ نه ډېر وارخطا شوم او تاته مې هېڅ پام نه شو. پښتانه بايد د مېلمه ډېر قدر وکړي. د مېلمه د خوشالولو لپاره لوی، لوی غمونه پټ کړي او د مېلمه په مخ کې په خپله

متين سپين کالي اغوستي وو. تر واسکت لاندي يې توبانچه ښکارېده. د نورو ورځو خلاف ساتونکي ورسره نه وو چې مخکې او وروسته به يې ورسره منډې وهلې. خبرې يې د وړو ټپونو له امله لږ بدلون کړی و، خو دومره زيات نه چې ډېر وخت يې د خبرې بدلون دوام وکړي. متين له امين جان سره يو ځای د کلي په کوڅو کې روان و او د سترگو په کونجونو کې يې د هغه حرکتونه څارل، ځکه باور يې نه شو پرې کولی.

هر کليوال چې امين جان لیده، نو گرمه سترې مه شي يا روغې به يې ورسره کاوه. هر يوه ورته ويل چې ښه شو، په خیر له بنده راخلاص شوي او ځينو بيا ترې پوښتل چې پوليسو ولې نيولی و، خو دده کور ته بېرته وه او د ځان د خلاصون لپاره يې ورته ويل: زه بيا ټوله کيسه درته کوم.

کله چې امين جان له کليوالو ځان بې غمه کړ، نو له هغه وروسته د کور مخې ته ودرېده او لويه دروازه يې ټک، ټک کړه. د غټې لرگينې دروازې د ځنځير شرنګ شو. دروازه خلاصه شوه او له کوره سړی

خبره کې د خوشالۍ راوستو کوښښ وکړي، خو بيا هم وایم چې تاته مې نه و پام

متین د سپین ږيري خبره تر نظر تېره کړه. د هغه لږزانده لاسونو ته یې وکتل. سپین ږيري ډېر کمزوري په نظر ورغی، خو د هغه په خبرو کې کمزوري نه وه. متین ته سپین ږيري تجربه کار ښکاره شو او هغه ته یې په مسکا ځواب ورکړ:

- کاکا هېڅ خبره نه ده. زه داسې مېلمه نه يم چې مخه شم، بلکې ستاسو خپګان مې خواشیني کوي...

سپین ږيري د متین خبرې پرې کړې او ویې ویل:

- راځه چې کور ته ځو.

- کاکا موږ روان یو او ضروري کار لرو.

- هر څومره ضروري کار چې ولرې له چای څښلو نه مخکې نه شې تللی.

متین زړه نا زړه و. نه پوهېده چې اوس څنگه باور پرې وکړي، ځکه باور کول هم ځان مرګ ته سپارل و. امین جان چې دده زړه نا زړه توب ولید، نو غږ یې پرې وکړ:

- راځه داد پښتنو کور دی.

سپین ږيري د کور په دروازه کې غږ کړ: یوې خواته شی مېلمه راسره دی. متین او امین جان په سپین ږيري پسې روان شول. کله چې له غټې لرګینې دروازې نه تېر او انګر ته داخل شول، نو د امین جان د پلار په پښو کې د سپي د راتګ دوږه ولیدل شوه چې د متین خواته په تېزۍ سره روان و. متین چې سپی ولید، نو ځان یې دیوال ته ورساوه. سپي حمله پرې وکړه، خو ده له ستوني ګیر کړ او پرې یې نښود چې زیان ور ورسوي. دغه وخت کې سپین ږيري هم له یوه ډانګ سره راوړسېده، خو امین جان

حیران ولاړ و. د امین جان پلار سپی څو ډانګه وواهه او متین یې ستونی پرېښود. سپی له ډېرې وارخطایۍ نه د بوسو پر بوسخانه ننوت. پلار او زوی د متین پښې او بدن وکتل او په همدې حال کې یې ورته وویل:

- دارلۍ به یې نه یې؟

- نه، نه يم یې دارلۍ.

متین خپل کالي له دوږو وځنډل او درې واړه یوې کوټې ته ننوتل. امین جان له متین نه وړاندې شو. له نیالۍ نه یې دوږې وځنډلې. د تکیې بالښت یې (چې په ګوتو په کې ښایسته ګلان ایستل شوي) سم کړ او متین ته یې د کېناستو اشاره وکړه. متین کېناست او سپین ږيري هم ډډه ووهله، خو امین جان چې کېناسته، نو متین ورته وویل: ته کور ته لاړ شه چې کورنۍ دې ووينې. امین جان یې له دې چې څه ووايي، مسکې شو او له دروازې ووت.

د امین جان پلار په فکر کې ډوب ناست و. په کړکۍ کې په ځونډیو جوړه هنداره ایښي وه، خو نیمې برخې یې کوټه او پاتې یې انګر ښکاره کاوه. متین سترګې ور واړولې. خوښ شو، ځکه د امین جان د څارلو وسیله یې پیدا کړه. اوس چې امین جان د متین پر ضد هر حرکت کوي، نو متین یې لیدلی شي.

سپین ږيري وپوځېده. دده له توخي سره متین وډار شو او سپک وغورځېده، ځکه دی له اول نه په وېره کې ناست و. ځان ته یې وځنډل، خو زړ یې ځان سره سم کړ، تر څو یې سپین ږيري ونه ويني او پرې پوه نه شي. متین بیا هندارې ته وکتل. نور څوک نه وو. چېرې په چوتره باندې منډه کړه. د چوترې په څنډه یوه کټوه چې ګلان په کې کرل شوي وو، ایښې وه او د ګلانو پانې باد ښورولې. په دې شیبه کې امین جان له کوټې نه

چوتري ته راوت. متين وسله او يا كوم بل ضررناک شی ورسره ونه لیده. امین جان وړه ماشومه، کېدای شي چې لور به یې وي، په غېږ کې نیولي وه او ورسره حمل یې لوستاعت یې ورسره تېر کړ. بیا یې د کوټې دروازې ته مخ کړ او څه یې وویل. د کوټې له دروازې نه تر څنگلو د بنڅې لاسونه بنسکاره شول. له امین جان نه یې ماشومه واخیسته. متین ددې صحنې په لیدو له هندارې نه سترگې واړولې.

امین جان کوټې ته ورننوت. سلام یې وچاوه. دوی یې سلام ته وعلیکم سلام وویل. امین جان پوه شو چې دده پلار او متین پلار سره نه دی کړی، نو یې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! لکه چې له متین سره دې گپه نه ده کړې؟

- زویه! ستا ملگری نه خپه کېږي، ځکه ماته گرځېدلی انسان بنسکاري. متین مسکې شو او د خبرو په منځ کې یې وار ونيو:

- امین جان! کاکا مه په عذابوه.

درې واړو سره وځنډل او سپین ږيري متین ته د ټوکې په توگه وویل:

- ستا له خبرو داسې مالومېږي چې امین جان! پلار دې د گپې سرې نه دی.

- نه، نه کاکا ته زموږ دروند مشري او دا مقصد مې ولاکه وي.

د متین په خبره سپین ږيري خدا واخیست چې کله یې خدا کمه شوه، نو ویې ټوخل او ویې ویل:

- متین جان هسې ټوکه مې درسره وکړه.

درې واړه غلي شول، خو له لږې چوپتیا وروسته سپین ږيري له خپل زوی نه په دې پوښتنه چوپتیا ماته کړه:

- زویه! ته ولې عسکرو ونيوي او څه یې درنه غوښتل؟

امین جان وارخطا شو او متین ته یې مخ واړوه. متین په خوله لاس ورته کېښود چې د سړي نوم او ځای ور ونه ښيي. امین جان د یوې بهانې د پیدا کېدو لپاره لږ غلی شو او د کوټې چت ته یې وکتل، خو د بهانې پیدا کول ورته گران و، نو په دې ډول یې ځواب ورکړ:

- پلاره! یوه ملگری ته مې د تیلیفون نمبر ورکړی و، نو هغه زما په نمبر غلطې خبرې کړې وې، نو ځکه یې ونيوم.

- هغه یې ولې نه نیوه چې ته بې گناه یې بوتلې او وهل ټکول یې در کړل.

- هغه نمبر زما په تذکره باندې ثبت و، ځکه یې زه ونيولم.

- بنه، بنه، نو داسې خبره ده؟

- هو.

- نو ستا د ملگری سره باید په قومي رواج (دود) خبرې وکړو چې ولې دده د لاسه موږ ته تاوان ورسېده.

- داسې یې نه پرېږدو. زه او دا ملگری (متین) ورپسې څو او پیدا کوو یې.

- زویه! که قومي رواج او نرخ ته نه حاضرېږي، نو بیا د ټوپک په خوله خپل بد اخلو.

متین په خبرو کې ور ولوېده او ویې ویل:

- کاکا چې په گېر راشي، نو بیا یې قانون ته سپارو، تر څو قانوني سزا وويني.

سپین ږيري د متین خبرې ته وکتل. بیا یې په زوره خپله وکړه او له متین نه یې پوښتل:

- دا اوس قانون دی چې زما زوی یې په دې حال کړی او گناهگار روغ گرځي؟

متین چوپ شو او نور یې له سپین ږيري سره خبره تاو را تاو نه کړه. په دې وخت کې د پیالو شرنګ شو، خو شیبې وروسته یوه وړوکی ډبره د کړکي پر کونج ولگېده. امین جان د ډبرې له کړپ سره پاڅېده او د هغې خوا نه له یوه چاینک او د پیالو له پتنوس سره کوټې ته رانوت.

متین له یوې خوا ویریده چې هسې ته په پیاله کې یې کومه وژونکي بلا ورته اچولې وي او له بلې خوا یې که چای نه څښلې، نو بیا پښتو خرابېدلې. دی له ځان سره په دې کش مکش کې و چې په دروازه کې سیرلي وریوز رانېکاره کړ. امین جان او پلار یې دواړو لاسونه ووتې وښورول. د لاسونو ښورولو سره سم یې د چکیري شه غږ هم پرې وکړ او سیرلي منډه واخیسته. په دې وخت کې متین ته موقع په لاس ورغله او د امین جان د پلار پیاله یې خپلې مخې ته او خپله پیاله یې د هغه مخې ته کېښوده، خو له چای څښلو وروسته د امین جان پر پلار هېڅ ونه شول او متین خپل شک لرې کړ.

خو شیبې وروسته چې کله امین جان له کورنۍ نه روانېده، نو ټولو اوبنکې پسې توی کړې. متین چې دا حال ولید، نو خپله مور وریاده شوه. دی چې کله له کوره روانېده، نو په غږ کې یې ونيو. په یوه او بل مخ یې ښکل کړ. هغه وخت چې له کوره راووت، تر ډبره یې د دروازې په چوله کې پسې کتل. د ټیکري پیڅکه یې سترگو ته نیولې وه او اوبنکې یې پرې وچولې.

له یو - یو نیم ساعت مزل وروسته لوړه دوه سیتې پیکېه د خوست له هواري نه ووتله او د ځدراڼو په غرونو کې یې مزل پیل کړ. په غرونو کې تېره شوې لار د دنگو کمرونو پر سر غځېدلې وه. چا به چې لاندې درې ته وکتل، نو له ویرې به یې زړه په درزا شو او خپلې سترگې به یې پټې کړې، تر څو کړنگ ونه ویني، خو د غرونو خلک یې په کیسه کې نه وو، ځکه دوی په همدې غرنۍ سیمه کې زیږیدلي او لوی شوي وو.

متین، بېری او امین جان د پیکې موټر په ماډی کې سپاره وو او په سیت کې یې ښځې وې. د موټر مزه نه وه، له یوې خوا روږ و او له بلې خوا غرنۍ لارې زړه ترې ایستلې و. له سلنګسر نه یې نور مېلې بهېدل او

گمنبو يې پر لار چغچغی کاوه. د هر اکسپلتر سره به يې متر دود ايسته او تايرونه يې هم پر لار سم نه تلل. هغه څوک چې په باډۍ کې سپاره وو، د ډبرو جمپونو له لاسه يې پر پښتورگو درد و. د زياتو دوږو له لاسه د متين، بېري او امين جان خولو له خاورو خوندي کاوه. پر څېرو يې داسې دورې پرتې وې چې ته و، او ه واري دې چه خاورو منډلي دي. پر دې سربېره به چې کله په کوم پيچومي کې موټر ته شو ختلی، نو موټروان چې پر سر کې پاڅول يې تر غوږونو راتپت و غږ پرې وکړ: هله ښکته شئ او په موټر پسې زور وکړئ. دوی خواران به له مجبوري ښکته کېدل او په موټر پسې به يې تر هغو زور کاوه، تر څو چې به په پيچومي نه وختلی دوږو نه يوازې د دوی څېرې بدلې کې وې، بلکه د دوی واسکټونه، پټوان او کالي يې له کتو ايستلي وو. بېري د متين څېرې ته کتل، له خدا شين شو. دومره په زوره يې وختدل چې د خولې لارې يې تر ده تېرې شوې متين ته دده پر خدا غصه ورغله او په قهرجنه لهجه يې ترې وپوښتل: ولي خاندي؟

بېري په داسې حال کې چې خدا يې لا کراره نه وه ځواب ورکړ: ملا صاحب! په رېره کې دې يو خروار خاوره ده. متين د گوتو پر سرونو خپله اچولې ساختگي رېره له دوږو وختله او ورته وېيل: ته خپل شکل نه وينې چې په ما پورې خاندي. امين جان د خبرو په منځ کې ورتوپ کړ: دده رېره هم پردي ده، نو تاته ولې غصه درځي؟ په دې وخت کې بېري او امين جان په خدا شول. متين دواړو ته په بړندو، بړندو وکتل او بې له څه ويلو يې په پټو کې سر او مخ پټ کړل.

موټر له کندي ووت او پيچومي ته نيغ شو. د ډبر دود له لاسه شاته لار نه مالومېده. د پيچومي نيمايي ته چې ورسېده، نو زيگروي يې پيل

کړل، خو په همدې زيگرويو، زيگرويو کې پر پيچومي په داسې حال کې وخت چې په باډۍ کې بېري په خپله اوم، اوم... کش وکړه او پورته شه؛ نارې ورسره وهلي. کله چې موټر پر پيچومي وخت، نو بېري په لوړ اواز څو لنډۍ وويلې:

خاورې د شنه طوطي پر سر شوې
بلبلې واچول پر تور کارغه لاسونه

د غره پر سر دې چيلم ډک کړه
د سرې اور به په پيزوان در څېږومه

متين چې سر يې له دوږو نه په پټو کې پټ کړی و، بوجۍ پرې راوښوېده او لاندې يې کړ. بېري ته يې غږ کړ چې بوجۍ ورنه لرې کړي. بېري او امين جان بوجۍ ترې يوې خواته کړه او متين يې ترې خلاص کړ. متين له پټو نه سر راويست او بېري ته يې له قهره په ډکه لهجه وويل:

- نور مو، نه غواړم چې د ماشومتوب کانې وکړې.

- د ماشومتوب کانې مې کله کړي دي؟

- دا اوس چې دې لنډۍ ويلي.

- لنډۍ، خو لوی، لوی سړي وايي، ماشومان خو لنډۍ نه شي ويلي.

د متين مخ له غصې تک سور شو او زياته يې کړه:

- د لنډيو گوديه! د هر شي ځای او وخت مالوم وي. گوره لويې رېري مو اچولي دي. که اوس دې څوک غږ واورې، نو خدای خبر چې څه فکر به وکړي. دې خبرې ته دې هم پام وي چې دغه ټول غږي پښتانه دي. کېدای

شي چې ستا غږ په اورېدو بده ومنې او زيان را ورسوي. زه او ته، خو سره بلد يو، خو امين جان ته دې پام وي او د هغه خيال ساته. بېرې په خبرو کې ور وغورځېده:

- قوماندان صاحب! امر دې منم، خو په لنډيو ويلو کې نه بل امين جان په تندر وهه، ځکه د لارې ملگري مو دى او پاتې شول نور خلک؛ پر هغوى خپل غږ نه اورم، نور څه وايې؟

امين جان هم د بېرې خبره تاييد کړه او ويې ويل: - دا اوږد سفر دى. په دې نه پوهېږو چې کله به بېرته ځو. روغ به ځو او که په همدې درو کې به وژل کېږو، نو ښه داده چې خپل هدف ته په خوشالۍ سره ځانونه ورسوو. يو او بل مرور نه کړو.

دوى درې واړه لا په دې خبرو اخته وو چې موټر بربک ووايه او ودرېده. موټروان رابنکته شو. پکول يې له سترگو پورته کړ او درې واړو ته يې غږ کړ: په دې هوټل کې به مړۍ (ډوډۍ) وخورو او بيا به لاړ شو.

متين، بېرې او امين جان هم له موټره رابنکته شول. پښې يې شخې وې. ځانونه يې سره کش کړل. کالي يې له دوږو نه وڅنډل او هوټل ته ور روان شول.

د هوټل مخې ته د اوبو خاورين مات ليدل کېده. پر سر يې له يوه ټيمې کوتي نه جوړ شوى گيلاس ايښى و او د سړک پرېمانه دورې پرې بنکارېدې. هوټل د يوه لوى کړنگ پر غاړه اباد و. کاره واړه ديوالونه يې له ډبرو جوړ و. دروازه يې له څو کږو درو نه رغول شوي وه چې پر يوه لوري څنگڅنه بنکارېده او د کړکۍ چوکات ته يې د بنښنو پر ځاى پلاستيک ورټک وهل شوى و، تر څو هوټل ته د زياتو دوږو د داخلېدو مخه ونيسي.

کله چې متين، بېرې او امين جان هوټل ته دننه شول، نو د ننه يوازې هوټل نه و، بلکې پرچون سامان، ټوکران، پلاستيکي بوتونه، چپلې او ... د اړتيا هر څه په کې موجود و. بېرې د متين په غوږ کې غلي وويل:

- ياره تر اوسه مې په سعودي کې هم دومره ښه او عصري هوټل نه و ليدلى.

- دا خوله دې لږ بنده کړه.

بېرې د متين له غوږ نه خوله رادېخوا کړه او د هوټل چت ته يې وکتل. د هوټل په چت کې د تيرانو پر ځاى د څېړيو کاره واړه لرگي کارول شوي وو. د زياتو لوگيو له امله تک تور او اوږده تارونه پرې څږېدل.

متين، بېرې او امين جان بوتونه او خپلۍ وويستل او درې واړه له مزري نه پر جوړ پوزي د يوه څيرن دسترخوان تر څنگ کېناستل. د هوټل خاوند چې لوړ قد، پلنې اوږې، غټ اندامونه او اوږده رېږه يې لرله؛ د دوى مخې ته ودرېده او ترې ويې پوښتل:

- تاسو ته څه راوړم.

متين ورته وويل:

- څه لري؟

- د ميو وريجې او فورمه شته.

- د ميو وريجو کې څه شى راته اچوي؟

- که د غوا غوړي په کې غواړي، هغه هم شته، خو مصرف درباندي راځي.

- په ډېر مصرف کې مو مه راوله، ځکه موږ مجاهدين يو. ته ورشه موږ دريو ته يو کنډول راجوړ کړه او د غوا غوړي هم په کې وکه.

د متين د مجاهد په خبره د هوټلي تندۍ تړيو شو او په تگ کې يې له ځان سره وويل: "هر څوک چې دلته راځي، نو پر موږ يې وس ېږدي او هر

څه يې چې زړه غواړي هغه راباندې کوي. "

هوټلي څو شېبې وروسته د دوی مخې ته د ميو وريجو کنډول کېښود. هغه بل کونج کې يو بل کس غږ وکړ: و هوټلي! يوه بي بي سي درسره راوړه. متين او ملگري يې پوه شول چې سړی پيپسي ته بي بي سي وايي. هوټلي پيپسي ورته روادخېسته او له ۹ ورو ډکه يې د سړي مخې ته کېښوده.

بېرې د ډوډۍ پر سر له ځان سره وځنډل. متين ورنه وپوښتل چې ولې خاندي؟

- له ډوډۍ وروسته يې درته وایم.

امين جان په خدا وويل:

- بيا دې څه شي ته خيال شو چې له خدا نه شين تللی يې؟

بېرې له وريجو جوړه کړې گوله په غوړيو کې غوږه کړه او بيا يې پر دواړو غمبورو شخوند وهل پيل کړل. متين هوټلي ته غږ کړ:

- وروره د څښلو اوبه راوړه.

هوټلي د څو زاړو او چينو چينکونو په لاسټيو کې گوتې نويسټې او ځواب يې ورکړ:

- اوبه د باندې په مات کې اېښي دي.

بېرې په وريجو ککړ لاسونه يو تر بله سره وسولول. پاڅېده او له مات نه يې په همغه خيرون او ډوړو ککړ ټيمي گيلاس کې اوبه راوړې او متين ته يې ورکړې.

متين چې ډېر تړی و، نو گلاس يې پورته کړ. له هر غږ تېرېدو سره يې غږکا ختله او د ستوني غټ هډوکي يې ورسره ښکته پورته کېده.

امين جان هم له کنډول نه راپه شا شو او له ځان سره يې غلي وويل:

شکر خدايه چې په خېټه دې ماږه کړو.

بېرې دوی دواړه په شوخ نظر وکتل او ترې وپې پوښتل:

- ډوډۍ مو وخوره؟

متين ځواب ورکړ:

- هو! مو خوره. بيا دې څه ليدلي چې دومره زر، زر د ډوډۍ د خوړلو پوښتنې کوي؟

- د هوټل توفدانيو ته گورئ. تر اوسه مو په لندن کې دومره عصري توفداني ليدلي وي؟

متين او امين جان چې توفدانيو ته وکتل، نو له خدا نه يې بېلېدې نيولي وو، ځکه هوټلي د کلاشينکوف د مرميو کوتي پرې کړې و. په هغه کې يې بيا خاوره اچولې وه او پر خاوره د پاسه يې شمېره د نسوارو غونډارې ليدل کېدې.

متين، بېرې او امين جان درې واړه لا په هوټل کې وو، چې څو وسله وال کسان راغلل. وسله والو بېرې سره او لويې بېرې درلودې. د ټوپکو بندونه يې پر مشکونو ښايسته جوړ شوي وو او په کمربندونو کې يې لاسي بمونه، د کلاشينکوف شاجورې او خنجر ټومبلي وو. وسله وال چې څنگه هوټل ته راننوتل، نو ځينو يې پر دوی وسلې ونيولې چې ونه ښورېږي او څو نورو وسله والو هغه کس د ټوپک تر کونداغونو لاندې ونيو چې لږ مخکې يې پيپسي ته بي بي سي وکړل. دا سړی يې ددې لپاره وواژه چې ولې يې د حجرې دروازه يې کلک کړې وه او د خپل موټر له سوچ نه يې کيلي ايستلي وه.

په هغه سيمو کې چې د حکومت په کنترول کې نه وې، وسله والو د سيمې خلکو ته خبرداری ورکړی و چې د حجرو دروازې به خلاصې پرېږدي او څوک چې موټر لري، هغوی به کيلي گانې د موټرو له سويچونو نه، نه لرې کوي. دا کار دوی، ځکه کاوه چې کله به له کمينونو نه د شپې لخوا پر کومه سيمه راغلل، نو د حجرو دروازې به خلاصې وې او دوی به شپې په کې تېرولې. پر دې سر بېره به يې د کور خاوند په نيمه شپه کې راپاڅاوه او په زوره به يې ډوډۍ ترې غوښتله. بل غرابي خلک چې په کورونو کې د موټر درولو ځايونه، نه لري، نو معمولاً يې له کور نه د باندې دروي. په هر موټر کې به کيلي موجوده وه. کله به چې موټر د ومله والو په کار شو، نو له ځان سره به يې روان کړ. په شپو، شپو يو خپل اکمالات پرې کول او تر هغو به چا پوښتنه ترې نه شوه کولای، تر څو به يې چې په خپله خوښه نه و راوستی.

بېرې چې له مظلوم کس سره د وسله والو دغه بد چلند ولید، نو حملې ته يې ځان برابر کړ. په ځای کې وښورېده، خو متين د شا له لمنې ونيو او دې ته يې پرېښود چې څه ووايي. وسله والو چې کله سړی ښه خمبیره کړ، وروسته يې په برگو سترگو په هوټل کې ناست کسان تر نظر تېر کړل چې کوم څوک به عکس العمل نه ښکاره کوي، خو ويې ليدل چې ټول پر خپلو ځايونو دي او پر دوی کار نه لري.

ددغه وحشي حالت پر ليدو متين لږ وارخطايي محسوس کړه. د ويرې له امله يې زړه په ټوپونو شو، خو زر د جنرال خبره ور ياده شوه چې ويلې يې وو: "ته به په دې ماموريت کې له ډېرو ستونزو سره مخامخ شې او تا به دغه ستونزې د هغې خټې په څېر پوخ کړي چې کلال منگي په کې

جوړوي." د جنرال په خبره متين لږ څه ډاډمن شو او زر يې خپله وارخطايي له ملگرو نه پټه کړه.

کله چې وسله وال له هوټل نه ووتل، نو امين جان متين ته خوله ور نږدې کړه او په پسپسي کې يې ورته وويل:

- هغه سړی چې موږ ټولو ته يې په برندو، برندو وکتل، له جبار سره مې ليدلی و.

متين د امين جان په خبره لږ حيران شو او په همدې حيراني کې يې ترې وپوښتل:

- ته ډاډه يې؟

- هو! زه يې ښه پېژنم.

متين بېرې ته مخ وړ و او وويل:

- په هره بيه چې کېږي، دا سړی بايد تر هغې وڅارو، تر څو چې مو جبار ته ورسوي.

<https://momandpops.com>

د پوليسو ځوان آمر چې اوس يې لويه ساختگي بیره اچولي وه. يو سراچه موټر د هوټل مخې ته ودراره. بېرې او امين جان په بیره ور وختل. موټر حرکت وکړ، بېرې له متين نه پوښتنه وکړه:

- دا موټر دې له کومه کړ؟

متين قانامه (د موټر په سينت کې پاس وړوکي هنداره) سمه کړه. دده څېرې ته يې وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- دا هغه موټر دی چې ددې سيمې خلک يې د وسله والو له ويرې کيلي په سويچ کې پرېږدي.

متين د موټر پر اکسلېټر پښه ټينگه کړه. موټر گړندی شو او د سرعت (چټکتيا) ستن يې مخ پورته روانه شوه. لاره خرابه وه. چمپونه ډېر وو،

خو سراچه موټر په کې له نورو گړندی روان و. متين ډېر گړځني (گولايي) او غاښي شا ته پرېښودل، غوښتل يې تر څو د هغو کسانو په موټر پسې ورسېږي چې په هوټل کې يې سړی وډباوه.

له اوږده مزل وروسته بېرې په يوه لرې گړځني کې دوږه وليده چې پورته شوه. متين ته يې وويل:

- هاغه وړاندې دوږې پورته کېږي، کېدای شي چې د دوی موټر وي. متين يوازې سر وښوراه. په اکسلېټر پسې يې پښه تکیه کړه او موټر په تېز مزل کې د چمپونو له لاسه ځان پر ځمکه، ځمکه واهه.

بېر سړي وسله وال چې په دې نورو کې د مقام سړی ښکارېده، په هنداره کې شاته موټر وليد چې ورپسې دی. له ځان سره يې فکر وکړ چې کېدای شي د سپرلی (سوارۍ) موټر وي، ځکه يې په لومړي ځل توجه ورته ونه کړه. له ښه مزل وروسته يې چې بيا هنداره کې وکتل، نو موټر همدا سې نږدې ورپسې دی او دوی تعقيبوي.

د بېر سړي سړي شونډې چې په بربتونو کې پټې وې، و خوځېدې او خپلو کسانو ته يې وويل:

- دا شاته موټر له ډېر لرې ځايه راپسې دی او موږ گوري (تعقيبوي). په موټر کې سپرو کسانو بولو شاته وکتل او له دوی نه يوه يې نظر ورکړ:

- قوماندان صاحب! شکلونه، خو بې زموږ غوندې دي.

قوماندان په غصه شو او په چيغوي يې وويل:

- احمقانو موټر ودرؤ او ويې گورئ چې څوک دي؟

موټر بړيک وواهه. دوږې يې پورته شوې او د سترگو په رپ کې وسله وال ترې ښکته شول.

متین هم موټر و داروه او بېرې ته یې وویل چې ما کوم عکس العمل نه وي بسودلی تر هغوبه ډزې نه کوي.

متین او ملگري یې هم له موټره بڼکته شول، خو وسله والو غږ پرې وکړ چې وړاندې رانه شئ دوی ځای پر ځای ودرېدل او متین ور غږ کړ چې خبرې کولی شو او کنه؟

د وسله والو قوماندان ترې وپوښتل چې تاسو څه ډله یاست؟

متین غاړه تازه کړه او ځواب یې ورکړ:

- مجاهدین یو.

قوماندان څو قدمه ورته رالڼد شو، خو په دې ځای کې یې دا متین توپانچه ولیده چې ورسره ده. قوماندان ته شک پیدا شو چې دا بل څوک دي، ځکه په دې سیمه کې ټول وسله وال پیکا او کلاشینکوف وسلې گرځوي، نو خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې دا جاسوسان دي او ژوندي یې ونیسئ. وسله وال چې له خپلو ځایونو نه بهرېدل، متین د یوه پر سینه د توپانچې مرمۍ وویسته او سپی پر ځمکه ولوېده. بېرې هم ځان وغورځاوه او ډزې یې پیل کړې.

د وسله والو له لوري هم پر دوی باندي د ډزو باران جوړ شو. متین سنگر نیولی و او یو، یو یې په نښه کاوه. بېرې هم د غټې تیرې تر څنګ پروت و او ټولې مرمۍ یې په نښه وویشتې. جگړه اوږده نه شوه. وسله وال څوک ووژل شول او چا یوازې خولې وازولې. د وسله والو قوماندان چې دا حال ولید، نو منډې ته یې ځان جوړ کړ خو د متین له لوري پرې ډزې وشوې او تپي یې کړ. متین ور منډې کړې. بېرې ټول وسله وال وکتل تر څو ژوندي پاتې نه وي او زیان ورته ونه رسوي.

متین چې کله د وسله والو قوماندان ته ورغی، نو هغه پروت و. اوږده وینستان یې په خاورو سپېره وو او خوله یې هم له خاورو او وینو ډکه وه. متین لومړی هغه تلاشي کړ چې هسې نه چاودېدونکي توکي ورسره وي او وروسته یې ترې وپوښتل:

- جبار چېرته دی؟

د وسله والو قوماندان زگیروي وکړ. خوله یې سره جینګه کړه او ځواب یې ورکړ:

- ما نه دی لیدلی.

متین یو کلک سوک په دې خوله وواهه. بیا یې توپانچه ورته پر سر کېښوده او وپي وویل:

- که دا ځل ځواب رانه کړې نو ستا مړی به همدلته د غره لیوان وڅوري، ووايه! جبار چېرته دی؟

تپي قوماندان په وینو لړلي لاس ته وکتل. بیا یې په لستونې خوله پکاکه کړه. تر یوې اوږدې شیبې غلی و او هېڅ ځواب یې ورنه کړ.

دا ځل متین په توپانچه په دې سر وواهه او زیاته یې کړه:

- که زما پوښتنې ته ځواب رانه کړې، نو په موټر پسې دې ترم او پر ځمکه دې کشوم.

قوماندان پوه شو چې په هر ډول وي، نو مالومات رانه اخلي، ځکه یې په تپت او از وویل:

- که ته زما ژوند ژغورې نو کېدای شي چې زه هم مرسته درسره وکړم.

- جبار چېرته دی؟

قوماندان خپل ځان شاته کش کړ. په ډبره یې سر کېښود او ځواب یې ورکړ:

- جبار د (سره کوپنس) په سيمه کې چې له وزيرستان سره لږېدلې ده، اوسيرې هغه ځای ته ستا ورتگ گران دی، ځکه جبار ډېر مجاهدین لري او بيا هغه سيمې ته هېڅوک نه پرېښودل کېږي. حتی هغه څوک هم نه پرېږدي چې هلته د زینکوڅیو (چلغوزیو) ونې، ځنگلونه یا کورونه لري...

متین د قوماندان خبرې پرې کړې او ویې پوښتل:

- مشران یې څوک دي؟

- ډېر داسې څوک ورته راځي چې نه په پښتو پوهیږي او نه په پارسي تکې تورې خبرې یې دي.

- نور په څه پوهېږي؟

- نور په داسې څه نه پوهېږم.

- د چا د وژلو امر یې درکړی او د څه شي مسوول یې؟

قوماندان غلی شو. متین څو ځلې پوښتنه تکرار کړه خو هغه ځواب نه ورکاوه. متین دوه ډزه پر پښو وويشت او قوماندان خوله اسمان ته پورته کړه. له درده په ډکو چيغو یې وویل:

- د خدای لپاره درته وایم یې.

- که ونه وایې، نو دا ځل دې وژنم.

قوماندان چې دا ځل یې اواز بیخي تپت و، وویل:

- موږ ته یې د قومي او مخورو مشرانو د وژنې مسوولیت راکړی.

- د ځدرايو پنځه ويشت مشران مو چې پر یو ځای ووژل، هغه تاسو یاست؟

قوماندان یوازې سر وښوراه.

- دا بې وزله او غریب ځوانان ولې وژنئ؟

قوماندان دا ځل یوازې سترگې ور واړولې او حالت یې خراب شو،

ځکه وینه ډېره ترې بهیدلې وه. متین چې دده رنگ او حالت ته وکتل، نو په بېرې پسې یې غږ کړ:

- بېرې زر راشه چې سړی مو له لاسه ځي، خو بېرې چې ورته رارسیده، قوماندان دا نړۍ پرېښوده او سترگې یې پټې کړې.

متین له قوماندان نه پورته شو او بېرې ته یې وویل:

- امین جان ته غږ کړه چې له دې ځایه زر ووځو.

بېرې په امین جان پسې څو غږونه وکړل، خو د امین جان څرک نه و. متین او بېرې دواړه د امین جان د پیدا کولو لپاره د پېښې په ځای کې په منډو شول او امین جان، امین جان نارې یې هم وهلې، خو هغه ځینې ورک شو. د موټرو شاوخوا، د ډېرو ځنگلونه، د څېړو نږدې ونې او نور ځایونه یې پسې ولټول، خو پیدا یې نه کړ. متین اندېښمن شو او د سر په وینستانو کې یې گوتې تېرې کړې، فکر یې وکړ چې ترې وتښتېده. په همدې اندېښنه کې متین د کړنگ غاړې ته ورغی. هسې یې لاندې وکتل.

سترگې یې پر امین جان ولگېدې چې د کړنگ په نیمايي کې په ولاړه څېرې کې بند و او لاسونه یې ښکته څرېدل.

متین په بېرې د وسله والو له پیکر موټر نه اوږد پری راخیست. د پري یو سړی په سر اچه موټر پسې غوټه کړ او بل یې له خپلې ملا نه تاو کړ، تر څو په امین جان پسې لاندې کوز شي. بېرې وویل چې امین جان هسې هم ژوندی نه دی پاتې. همدلته به یې پرېږدو. داسې نه چې نورې ستونزې رامنځته شي او پر تا څه ونه شي، خو متین یې خبره ورپرې کړه. ویې ویل:

زه دا منم چې په دې ډول ماموریت کې باید دې شیانو ته پام ونه شي خو بیا هم دلته له یوې خوا پښتو ده او بل که ژوندی و، بل له موږ سره په دې ماموریت کې زیاته مرسته کولی شي. متین د کړنگ پر لوري روان شو او

بېرې غږ پسې وکړ:

- که وژل شوی وي، نو بیا یې هلته پرېږده.

- که ژوندی نه وي، بیا یې هم راخیژوو او په یوه مناسب ځای کې به یې ښخ کړو.

له دې خبرې سره متین په ګوربدو بیل وکړ. هغه څه چې ده ته یې د پولیسو په اکاډمۍ کې ښودلي وو، نن یې عملي کول. که څه هم د متین لاسونه د پرې په مقابل کې نازک وو او سوي یې ګاوه، خو په کړنگ کې یې پښو ته مناسب ځایونه پیدا کول او ډېر زور یې پر پښو راوست.

متین په ډېر اختیاط روان و، تر څو پرې له پاسه نه ډېرې پرې راخطا نه کړي او پر سر یې ونه لګیږي. دغه شیبه د یوه غټ مارغه په ځاله ور برابر شو. مارغه خپل غټ وزرونه وښورول او پر متین یې حمله وکړه. له ډېرې ویرې د متین له خولې ویرونکي چیغه ووته. دده سوي چیغې په کړنگونو کې انگازې وکړې او تر لرې پورې یې انگازې همداسې روانې وې. متین د مارغه له ځالې نه په بیرته تېر شو. ښه و مارغه بېرته خپلې ځالې ته ننوت.

بېرې چې د متین چیغه واورېده، ډېر وارخطا شو، له پاسه یې پرې راغږ کړ:

- متینه! ته ښه یې؟

- هوا ښه يم. مارغه وویرولم.

ددې خبرې په اورېدو د بېرې د زړه درزا کراره شوه، خو د متین زړه همداسې ویرې اخیستی و.

متین په یوه وحشتناک کړنگ کې تر ستونزمن مزل وروسته د څېرې هغې ونې ته ورسېده چې د کړنگ په منځ کې ولاړه وه او امین جان په

کې بند و.

متین لاندې وکتل. ټوله منظره له وحشت او ویرې نه ډکه وه. د کړنگ په منځ کې له ولاړې څېرې نه تر ځمکې پورې فاصله په لسگونو متره وه. متین که څه هم ډېر زړور و، خو په دې ځای کې یې زړه ټوپونه وهل، ځکه لوی خطر ته یې ځان ورکړی و او دا هم په زړه کې ور وگرځېدل چې کاشکې د بېرې خبره یې منلې وای، خو اوس پښېمانې کول د هغو اوبو راگرځول و چې له ورځه تېرې وې.

د پولیسو آمر چې اوس په خپله د مرګ او ژوند تر منځ و، لاس یې د امین جان د غاړې پر رګونو کېښود. د هغه نبض یې وکوت، خو امین جان نور په دې دنیا کې نه و. متین ته یې کورنۍ وریاده شوه. د هغه پلار یې سترګو ته ودرېده. د دوی بې وزلۍ یې په زړه لا ژور اغېز وکړ او دې حالت مجبور کړ چې له سترګو یې اوبسکې توی شي. له ځان سره یې وویل: متینه دا خو یې سر دی. ته صبر چې نور به له څومره قتلونو، وژنو او ستونزو سره مخامخ شي؟

امین جان د وسله والو په لومړیو ډزو کې پر سینه لګېدلی او له هغې وروسته بیا له کړنگ نه لاندې خطا شوی و.

متین غوښتل چې لومړې امین جان وتړي، وروسته په خپله وڅېرې، بیا به له بېرې سره یو ځای پرې کش کړي او امین جان به وڅېروي. د پولیسو آمر له ملا نه ددې لپاره پرې خلاص کړ، تر څو د امین جان جسد وتړي، خو ده لا د امین جان جسد نه وتړلی چې د کړنگ په منځ کې پر ولاړه څېرې چې رېښې یې ورستې وې، د دوی دواړو وزن ډېر شو. د څېرې رېښې له زوره ولوېدې او ښکته پسې خطا شوه که څه هم متین

پري کلک ونېوه خو کالي يې د خېري په بېرو خانگو کې بند شول او له ځان سره يې له کرنگ نه خطا کړې.

کله چې متين له کرنگ نه خطا شو، نو بېري خو سوي چيغې پسې وکړې چې مړ يې او که ژوندي؟ خو د متين له لوري ځواب نه ورکول کېده. بېري خوله اسمان ته ونيوه او دغا يې وکړه: پاربه ته مو مددگار شې. د بېري رنگ ژير تېنېدلی و. وارخطا و اوربه وېره يې د غرو سرورنه کتل. له هرې ونې، بوټي، ډبرې او شيلې نه په وېرې کې و. ځان يوازې ورته بنسکارېده. نور يې له متين نه لاسونه ووېنځل او داسې ورته بنسکارېده چې نور له ده سره نشته.

بېري نه پوهېده چې اوس په متين پسې کوز شي او کنه؟ خو له لږ فکر کولو وروسته يې له ځان سره وويل: د ملگرتيا حق پر ځای کړه. همداسې يې مه پرېږده. پسې کوز شه. د متين مړی پيدا او بنسک يې کړه. خپلې سترگې يې د لاسونو په ورغويو داسې وموښلې ته وا اوس له خوبه راويښ شو. پر ټوپکونو يې سترگې ولگېدې. په بېره پرې ورټيټ شو. دوه ټوپک چې د وژل شوو وسله والو وو، رواخيستل او اوږې ته يې ددې لپاره واچول، تر څو د احتمالي گواښونو او خطرونو چې هره شيبه يې د پېښېدو ويره وه؛ مخنيوی وکړي.

بېري په داسې حال کې چې شاوخوا يې لوړې، ژورې څارلې، د غره په ډډه کې پر هغه نړۍ لاره درې ته کوزېده چې وړاندې د وزو رمو جوړه کړې وه، خو اوس په دې سيمه کې کوم څاروي يا شپانه، نه ليدل کېدل، ځکه دا سيمه له پاکستان نه راوېستو وسله والو گواښله او د سيمې خلک له وېرې هلته نه شول تللي.

دا لاره هم دومره اسانه، نه وه. بېري به چې هر گام اخيست، نو له پښو نه به يې ډبرې رغېدې او لاندې به په دره کې لگېدې. په ځينو ځايونو کې به بېري د کوزېدو په وخت کې لاسونه لگول او په ډېرو ستونزو باندې کوزېده. له ښه ځنډ وروسته درې ته کوز شو او د کرنگ په لوري ور روان شو، تر څو له کرنگ نه لوېدلې متين پيدا کړي. د کرنگ بېخ ته ورسېده. متينه وه متينه... خو غږونه يې وکړل، خو متين غږ نه کاوه. بيخي يقيني شو چې متين نور په دې دنيا کې نه شته.

بېري نا اميده و، خو بيا يې هم په متين پسې هاخوا او دېخوا کتل. د خېري ازغنه ونه يې وليده چې هلته لري پرته ده. منډه يې ور واخيسته. پر هغو رڼو او بو وړگه شو چې له چيني نه رابېدې. خېري ته په رسېدو يې پر متين سترگې ولگېدې چې په وينو سور لړلی پروت و. ورنږدې شو. د متين بنايسته او بنسکي خېره داسې ورته بنسکاره شوه، ته وا خاورې پرې ورېږي. زړه يې راډک شو. خو سوي چيغې يې وکړې. دده چيغو په کرنگونو او غرونو کې انگازې وکړې. ښه ډېر يې وژړل او په دې ډول يې

لاره بېخ کړې
يو ځل بېري ته ناڅاپه ورياده شوه چې ته خو يې يو ځلې نبض وگوره، کېدای شي چې متين ژوندي وي. اوبسکې يې پاکې کړې. پزه يې کش کړه او د لاس څټه يې د متين د غاړې پر رگونو کېښود. د پوليسو آمر ژوندي ورته بنسکاره شو، له هغه لومړنيو طبي مرستو نه چې ده ته يې د پوليسو په روزنځای کې ښودلې وې؛ کار واخيست. اول يې د هغه ورمېر وکوت چې هسې نه مات وي او د ناروغ د اکسيجن لار يې بنده کړې وي، خو ورمېر يې روغ و. بيا يې د متين خوله خلاصه کړه چې هسې نه غاښونه يې مات او مړۍ ته ورغلي وي، خو غاښونه يې هم جوړ وو. بېري چې کله دا کار سر

ته ورساوه، نو ورسره دسمال يې د هغه پر خوله کېښود او پوکى يې په کې وکړ، ترڅو ناروغ اکسيجن پوره کړي.

کله چې بېرى د اکسيجن له برخې نه ډاډمن شو. له هغه وروسته يې د متين لاسونه او پښې وکتل چې کوم ځاى يې مات دى. بالاخره يې وليده چې يو لاس يې دوه ځايه مات دى. بېرى اول د لاس تړل پريښودل، ځکه د متين له ټپونو نه وينه بهېدله. لومړى يې د امين جان کميس خيري کړ او بيا يې د متين هغه ټپونه پرې وتړل چې ډېره وينه يې ضايع کوله.

بېرى چې د ټپونو له تړلو وزگار شو، نو څو سيده لرگي يې پيدا کړل. د متين مات لاس يې سره سم کړ. متين د هډوکو شديد درد محسوس کړ. چيغه يې کړه او بېرته يې هوبڼه پرېوت. بېرى له مات لاس سره لرگي يوه او بل څنگ ته کېښودل او بيا يې د هغه بنداز په واسطه وتاړه چې د امين جان له کميس نه يې جوړ کړى و.

بېرى ته د متين حالت ښه وليدل شو. په لاسونو يې پستي شگې يوي او بلې خواته کړې. د قبر په شان ځاى يې په کې جوړ کړ. د امين جان زني يې پر يوه ټوټه وتړله. په ايستلي کنده کې يې کېښود. مخ يې قبلې ته کړ او شگې يې پرې واړولې. د بښنې دعا يې ورته وکړه: خداى دې رحم درباندي وکړي. په دې وخت کې له کرنگ نه وړه ډېره راخطا شوه. د بېرى په څنگ کې ولگېده. بېرى يې وډار کړ. په بېره يې ټوپک رواخيست. د کرنگ سر ته يې وکتل، خو هغه مارغه يې تر سترگو شو چې متين يې وپړولى و.

بېرى تندې اخيستی و. لار، پر يخه چينه يې اوبه وڅښلې. له هغې وروسته راغى. دواړه ټوپک يې غاړې ته واچول. بيا يې متين په شا کړ، تر څو يې يوه خوندي ځاى ته ورسوي. بېرى مخامخ د هغه غره په لوري

روان شو چې ختل پرې اسان و، خو په دې نه پوهېده چې دې خوا ته کلي شته او کنه؛ که ځان د دښمن خولې ته ورکوي.

بېرى له يوې خوا متين، دوه ټوپک او له شاجورونو ډک کمربند اخيستی وو. بل لور ته د دښمن ويړه ورپسې وه او دريم د غره سخنه لاره وه چې ده بايد مزل پرې کړى وای. بېرى هڅه کوله چې ستريا وزغمي او له دې ځاى نه متين خوندي سيمې ته ورسوي، تر څو يې درملنه وکړي او ښه شي.

له ستري مزل وروسته بېرى د غره سر ته پورته شو. ډېر ستري و او ويې غوښتل چې دلته ځان هوسا کړي. متين يې د يوه زنگوځي ونې ته کرار کوز کړ. ورته ويې کتل. همداسې بې هوبڼه و. بېرى چې په خولو کې لوند خيشت و، نري باد ته يې ځيگر مخامخ کړ او د گربوان تنې يې پرانيستې، تر څو يې خولې وچې شي. ښه شيبه يې ځان هوسا کړ او وروسته پاڅېده. له واسگت نه يې وپوکى دوربين رواخيست. د غره له سره يې ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کومه ابادي په نظر ورشي، خو يوازې د غرونو کړۍ، د گورگورو او زنگوځيو له ځنگلونو او بيزوگانو پرته نور څه نه ښکارېدل، نو دا لنډۍ ورياده شوه:

د غره له سره لارې څارم
نه يار مالوم شو نه يې اورم اوازونه

ددې لنډۍ په وريادېدو سره د متين خبره ور په زړه شوه چې ورته ويلې يې وو: "هلکه داد ماشومتوب کانې نور مه گوډه" ده د متين په خبره کې سترگې گندلې وې. نږدې ملگرى يې په بد حال و پيداي غرنۍ.

سيمه کې يې ټولو غمونو، ستونزو او کړاوونو ته ځان يوازې احساس کړي. پر دغه حالت يې زړه راډک شو. سترگې يې نمجنې شوې، خو زړ يې ځان سره سم کړ او غلې شان يې وويل چې دا ځای د فرياد نه، بلکې د تورې دى او ځان وباسه.

بېرى د ټوپکو رااخيستو ته ورننېته شو چې په همدغه شيبه پرې پرله پسې ډزې وشوې او دوږې يې د بېرې له لاسونو سره نږدې پورته شوې. ده ځان وغورځاوه. بيلوټ (گپټ) يې کش کړ. مرمې يې تېره کړه. د ډبرو او ونو بيخونه يې وکتل چې له کوم ځايه ډزې پرې وشوې. سړى يې وليد چې بېرې څنې د ډبرې تر څنگ پروت و او پر بېرې يې وپرونکې غږ وکړ: ټوپک وغورځوه او تسليم شه، بله لاره نه لري.

بېرې ورته وويل: زه هم ستا په څېر مجاهد يم. راځه چې خبرې وکړو. خو هغه بيا هم د وسلې غورځولو ټينگار وکړ: ټوپک وغورځوه. کله اول دې زخمي ملگرى ولم.

د وسله وال په دې خبره بېرې ټکان خوږ. ټوپک يې کېښود، خو په زړه کې ویرېده چې که په لاس ورشي، نو بې له وژلو يې نه پرېږدي. بېر څنې سړي له تېرې پښه رواړوله. د ټوپک شپېلۍ يې مخامخ بېرې ته نيولې او ور روان و. څو گامه چې ورنږدې شو، د سړي پښه د نښترو په لوڅو کې وښوېده او پر ځمکه ولوېده. بېرې له موقع نه گټه واخيسته. د سترگو په رپ کې يې ټوپک ته لاس کړ. سړى يې څو ډزه وويشت او ځای پر ځای يې وواژه. شاوخوا يې وکتل. که گوري چې يو بل کس هم وسله په لاس او دده پر خوا منډې وهي. نښه يې پرې راوړه. پر ماشه يې گوته ټينگه کړه. څو پرله پسې ډزې يې وکړې. سړى د غره په ډډه کې لاندې ور غږېده. بېرې د زينغونځي ډډې ته سنگر ونيو. تر ډېره هلته انتظار و چې نور څوک شته او

کنه، خو څوک ښکاره نه شول. گوته پر ماشه پاڅېده. نږدې سيمه يې تر نظر تېره کړه. وروسته يې دوږبين رواخيست او هر ځای يې وکوت، خو نور وسله وال يې ونه ليدل.

د بېرې ځان ته فکر شو. زړه يې په ټوپونو و. خوله يې وچه او بدن يې رپېده. هغه پرله پسې پېښو وپروولى و. لاسونه يې هم لږېدل. په همدې حال کې يې متين پر شا کړ او مزل يې پيل کړ، خو دا ځل له مخکې نه ورته ډېر هره تېره، ونه او بوټى بلا شوي وو. اختياط يې ډېر کاوه او دا ځل يې د ځان هوسا کول هم په اسانه، نه غوښتل.

بېرې چې په نښه کړي کڼدو ته ځان رساوه، نو لمر هم رخصت اخیسته. کرار، کرار يې د وړانگو لمنې ورتولولې او د غرونو له سرونو نه يې ځان پنا کاوه. په ځنگل کې د مرغيو او نورو حيواناتو اوازونه ډېرېدل او د شپې په راتلو سره د بېرې ويره، څو برابره کېده چې هسې نه د ځنگل ځناور يې وخوري او يا له کوم بل څه سره مخامخ شي.

کڼدو ته به رسېدو د ماښام څره پرې رادې بړه شوه. بېرې ودرېده. شا ته يې دهغه غره سر ته وکتل چې ترې را روان شوى و. په لنډ وخت کې يې ډېره لار لنډه کړې وه، خو چې کله يې له کڼدو نه مخامخ وکتل، نو دوه څېمې په نظر ورغلې چې د غرونو به منع کې په يوه کوچنۍ هواره کې ولاړې وې. له جيب نه يې دوږبين راوويست او د څېمو پر لور يې واچوه. ويې ليدل چې په کټ يې يو سپيل زيرى ناست دى. د څېمو تر څنگ څو اوزې (بزې) تړلې دي. د سپين زيرى مخې ته يو مرغومى په ټوپونو دى او پورته، پورته غورځي. يوې ښځې پر تيرې باندې يې اېښي او ډوډۍ پخوي.

بېرې چې د ورتلو ځای پیدا کړ، ډېر خوشال شو، خو په دې نه پوهېده چې دا عام خلک دي او که دښمنان؟ ژوره ساه يې واخيسته او شکر يې وويست چې يو څوک يې پیدا کړل.

د سپين ږيري درانه غږ: که خدای کول ودرېږه، څوک يې؟ بېرې ځای پر ځای وداروه او له هغه وروسته يې په ټيټ غږ ځواب ورکړ:

- مور طالبان يو. په جگړه کې مې انډيوال زخمي شو، نو د طيارو د بمبار له ډاره مې لار غلطه کړه او دې خواته راغلو.

سپين ږيري د ټواپک شپېلۍ ټيټه کړه او ترې ويې پوښتل:

- که خدای کول، له هغه څه غواړې؟ (" که خدای کول " د سپين ږيري تکيه کلام و.)

- ملگری مې مړ کېږي، مرسته راسره وکړه.

سپين ږيري څپمې ته ننوت. پرکتې يې له مزرو نه جوړ پوزی سم کړ او بېرې ته يې غږ وکړ چې مريض دې راوږه.

بېرې متين څپمې ته ور ننوويست او پرکتې يې خپلاوه. سپين ږيري د واسکت له جيب نه چې ډېر جیبونه يې لرل، لاسي څراغ راوويست او ويې

لگاوه د متین خبره یې وکتله. د سترگو ډډې (سترگغلي) یې له نظره تېر کړل او بیایې د هغه پر نس باندې گوتې ټینګې کړې چې پرسېدلی به نه وي، خو نس یې پر خپل حال و.

سپین ږیري چې پر غوږونو یې وینستان ولاړ وو، بېرې وروځې او سرې سترگې یې وې، بېرې ته مخ ورواړوه او وېې ویل: - که خدای کول، اول به د زخمي مات شوی لاس وتړو. د زخمونو غم به یې وخورو او له هغه وروسته به لږې اوبه ورته ورکړو، ځکه چې خوله یې وچه ده. بل له زخمي نه ډېره وینه بهېدلي ده. شیدو او نورو خوړو ته ضرورت لري چې وینه زر پوره کړي.

بېرې چې د کټ پر لنگه ناست و، د سر په بنورولو ځواب ورکړ: سپین ږیري له خېمې نه ووت. غږ یې وکړ: - لالمې وه لالمې (للمې) که خدای کول، څه شوي.

للمې پر تېۍ باندې ډوډۍ واچوله. د بوټو اور یې پسې تېز کړ او بیا یې ځواب ورکړ:

- ابا (پلاره) مړۍ (ډوډۍ) پخوم.
- ته مړۍ دومره پرېږده. لاړه شه د زېغوځي ژاوله، زما بیاتي (قیچي) او د سامان کخوره راوړه. للمه له ډوډۍ پخولو پاڅېده. ورنسودل شوی سامان یې رواخیست. د خېمې خواته ورغله، خو سپین ږیري خېمې ته ننوتلی و. غږ یې وکړ: ابا راووه، سامان مې راوړ. سپین ږیري له خېمې نه راووت. لور یې سامان ورکړ. للمه بېرته ډوډۍ پخولو ته روانه شوه او سپین ږیري په خېمه ننوت.

سپین ږیري لاسي خراغ د بېرې په لاس ورکړ. بیا یې د متین لاس کش کړ او سیده یې وتاړه. له هغې وروسته یې دده زخموته لوڅ کړل. یوه زړه

بیاتي یې پسې رواخیسته. د غوښو په پرې کولو یې پیل وکړ. بېرې ترې وپوښتل:

- دا ولې پرې کوي؟

سپین ږیري خوله سره ټوله کړه او بیاتي ته یې زور وکړ:

- دا شنه شوي غوښه ده، ځکه یې پرې کوم چې زخموه یې بیا زر نه ښه کېږي.

- خو تا ټول زخموه بیا تازه کړل؟

- که خدای کول مه ډارېږه، مور چې کله د روسانو پر ضد جهاد کاوه، نو په سنگرونو کې مې د ډېرو مجاهدینو زخموه او مات شوي هډوکي تړلي. بل دا خو دومره ژور زخموه، نه دي.

دواړه غلي شول. د سپین ږیري د ساه ایستلو سمسومی اورېدل کېده او بېرې یې کړه وړه په ځیر سره څارل.

سپین ږیري چې کله د متین زخموه پاک کړل، نو له بېرې نه یې وپوښتل چې له تا سره پتۍ او یا کومه دوا ماوا شته او کنه؟

بېرې وویل چې له ما سره دوا او پتۍ نشته. څه چې راسره و، د جنگ په ځای کې رانه پاتې شول.

سپین ږیري ددې خبرې په اورېدو د زېغوځي ژاوله رواخیسته. د متین پر زخمونو یې ایښوده او پتۍ یې ترې تاووله. بېرې ویرې اخیستی و چې د متین زخموه خراب نه شي او هم حیران و چې د زېغوځي ژاوله څنگه زخموه ښه کولی شي؟ خو اخر یې صبر ونه وشو، له سپین ږیري یې وپوښتل: دا ژاوله اوس زخموه ښه کوي؟

د سپین ږیري پزې ته لکه چې د برېت وینسته ورځی. بېرې یې سره منجه

کړه په زوره پرنجی یې وکړ. شکر خدایه! شکر یې وویست او بیا یې بېرې ته وویل چې د غازي بېرک خان خدران نوم دې اورېدلی دی؟
- هو! هغه نوم مې اورېدلی.

- غازي بېرک خان خدران به چې کله له انگرېزانو سره د جکړې لپاره تلو، نو له ځان سره به یې د زینغوځي ژاوله گډه خوله چې که کوم ملگری یې زخمي شي، نو د هغه زخمونه به پرې تړي. یو ځل دی هم چې کله د اوسني پاکستان په ټل کې د انگرېزانو پر چوڼۍ حمله وکړه، نو پر اوږه زخمي شو او خپل مشر زوی ته چې د جنگ په میدان کې ورسره و، وویل: "زما پر اوږه د زینغوځي ژاوله کېږده او ویې تره، خو چې غازيان خبر نه شي، ځکه مورال یې کمزوری کېږي." بل په لویه پکیتا کې اکثره غرني خلک د زخم د ښه کولو لپاره د زینغوځيو ژاوله استعمالوي.

سپین ږيري لارې تو کړې. په فکر کې ډوب شو. څو شیبې وروسته یې زیاته کړه: پخواني خلک کلک خلک وو. له وطن سره یې مینه وه او پر وطن یې غیرت کاوه. که خدای کول، د بېرک خان زوی سیداکبر خان هم پر وطن مین او غیرتي سړی و. د اوغانیستان (افغانستان) په سر چې بد یې پسې ویل، د پاکستان بادشاه (صدر اعظم) لیاقت علي خان یې په توپانچه وویشت او مړ یې کړ.

بېرې که څه هم زده کړې ډېرې نه وې کړې، خو د سپین ږيري کیسه یې له خپلو مشرانو نه اورېدلې وه چې سیداکبر خان خدران څنگه او ولې لیاقت علي خان وواژه.

سپین ږيري د متین ټول زخمونه او مات شوی لاس وټاره. له هغه وروسته یې په یوه کوزه کې اوبه رواخیستې او بېرې ته یې وویل چې د

زخمي خوله خلاصه کړي. بېرې د متین خوله خلاصه کړه او سپین ږيري یوازې دومره اوبه ورتوی کړې چې خوله یې لنده شي.
بېرې ترې وپوښتل چې متین ولې په دومره خوږو پسې نه بيدارېږي؟
- دا ځکه چې په ده باندې له دې نه زیات درد تېر شوی دی.

سپین ږيري د متین د لاسونو ورغوي او د پښو تلي وسولول، خو په هوبښ رانغی، نو بېرې ته یې وویل چې زخمي ساه په ارامه اخلي او که خدای کول، ډېر مشکلات نه لري. ارام دې وکړي. سبا به یې بیا گورو. په دې وخت کې د سپین ږيري لور للمې غږ کړ: ابا وه ابا مړی (ډوډی) در واخله. سپین ږيري ووت او ډوډی یې راوړه. بېرې چې ډېر وړی و، نو په خوند یې وخوړه او ځان یې ښه موږ کړ، خو چې کله وگرځېده، سپین ږيري غوږه خوله پاکه کړه او ویې ویل:

- ولې یې نه خوري؟

- موږ شوم.

- ولاکه داسې وگرځې چې ښه دې ځان موږ کړی نه وي.

(نور یې نه شم خوړلی، موږ يم.)

- وه وروره که خدای کول، د پښتون په کور کې یې، څنگه یې نه خوري؟
ولا چې خوړلي دې نه وي. سپین ږيري چې له پخوانیو او غرنیو پښتنو نه و، مېلمه ته کمزوري ست یې بېغیرتوب باله، نو ځکه یې بېرې ته په زیارتونو او جوماتونو قسمونه ورکړل چې ډوډی و خوري بېرې له غرنیو خلکو سره نابنده و، نو ځکه یې په اصطلاح د یوې گولې ځای هم په ځان کې نه و پریښی، خو اوس پوه شو چې سپین ږيري یې نه پرېږدي. څو وړې وړې گولې یې په زوره له ستوني تېرې کړې او وېې خوړې چې سپین ږيري خپه نه شي.

کله چې هډۍ وخورل شوه، سپين ږيري بيري ته اشاره وکړه: هغه پوزی ويني. پر هغه ويده شه او کرار خوب وکړه. دلته ويره نشته او که خدای کول، انگرېزان دي خای ته نه شي راتللی...

بېری د مزرې پر یوزې پرېوت او له ځان سره یې وویل: سپين ږيريه څه خبر یې چې مور له چا سره جگړه کړې او له چا نه راتنښتېدلې یو.

بېری چې د خوست او ځدرايو نژدې پورې خرابې لارې، له وسله والو سره جگړې او له هغه وروسته په غرنیو لارو پر شا د متین وړلو ستړی کړې و، نو بې له دې چې ډېر وینښ پاتې شي، د خوب وراېښمېنې غېږې ته یې ځان وسپاره.

سپين ږيري د متین د شا پر رگونو لاس کېښود. نبض یې عادي ووت ته ښکاره شو. ساه اخیستل یې عادي او د زړه حرکت یې هم ښه و. سپين

ږيري د گوتې په واسطه د متین د سترگو پردې پورته کړې. خراغ یې ور بل کړ. د هغه کسی یې وکتل او له ځان سره یې غلي وویل: که خدای کول، زړه به په هونښ راشي او نور څه یې هم له ځان سره وویل، خو داسې چې بل څوک پرې نه پوهېدل. له هغه وروسته د باندي ووت. سپورمۍ د اسمان په منځ کې ولاړه وه. د سپورۍ په رڼا کې د غرونو کړۍ ډېره ښایسته ښکارېده. نري باد د نښترو خانگې داسې ښورولې لکه پښتانه زلمیان چې ډول ته څنې اچوي او څېرې هم داسې ښکارېدې لکه پښتنې پېغلې چې یې تماشې ته ناستې وي، خو د دغه ښایسته طبعي جوړښت خوند او رنگ به کله، کله هغه ډزو گډوډ کړ چې خال، خال په غرونو کې کېدلې او په ښکلو درو او لوړو څوکو کې به یې وحشت خپراوه.

سپين ږيري همدا سې ولاړ و او په یوه غره کې یې سترگې نیولې وې. دده له حالت نه داسې ښکارېده لکه خپل غم چې غلطوي او یا یې هم د

هاغه غره په لمنو کې چې دی ورته گوري، داسې څه ورک کړي وي چې اوس یې خوب او آرام ته نه پرېږدي. څه وخت وروسته په ازغنو بوټو کې ناستې چرگې وککېدې. سپين ږيري مخ وړ واړوه. وېې لیده چې یو غټ پش یې تر مخ تېر شو. سپي ور پسې منډه کړه او پش یې پسې واخیست.

سپين ږيري څمپې ته لاړ. لاسي خراغ یې ولگاوه. که گوري چې متین لږ غوندي له خپل ځای نه بې ځایه شوی دی، نو ورنږدې شو، خو سترگې یې پټې وې. پښې او لاسونه یې هم نه ښورول. اوبه یې رواخیستې. په یوه لاس یې د متین خوله خلاصه کړه او په بل لاس یې یو غږپ اوبه ور توی کړې چې ستونۍ یې لوند شي. وروسته له دې سپين ږيري د کټ تر څنگ کېناست. سر یې په خپلو زنگونو کې تنوویست او داسې ښکارېده لکه په ناسته چې ويده کېږي.

بېری رښتیا هم چې ټوله شپه په ځان پسې نه و خبر شوی او سهار د سپین زېري تلاوت او د میندانی غږ راوینس کړ.

بېري کوزه واخيسته او سپین زېري ته یې وویل چې ته وگوره څوک خو به نه وي؟ سپین زېری مخکې شو او بېري ته یې وویل: راځه.

دوی دواړه د غره ډډې ته لاړل. بېري اودس تازه او لمونځ ادا کړ. له هغه وروسته د سپین زېري غږ ته انتظار و چې کله ورته وایي: راځه چې څو، خو داسې ښکارېده لکه له سپین زېري نه چې بېری هېر شوی وي، ځکه بیا یې هغه غره ته کتل چې په نیمه شپه کې یې سترگې په کې گنډلي وې. د سپین زېري دې عمل تر ډېره پورې دوام وکړ. بېری هم نور په انتظار سترې شو او له بلې خوا یې متین ته تلوار و چې څه ورباندې شوي نه وي. اخر ور ولاړ شو. د سپین زېري پر اوږه یې لاس کېښود او سپین زېری لکه په خوب کې چې وډار شي، سپک وغورځېده، خو چې بېری یې ولید، نو زړې ځان سره سم کړ او ځان یې داسې وښوده چې زه، خو هېڅ وارخطا نه شوم.

سپین زېری مخکې او بېری ورپسې شو. له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدل او سپین زېري غږ کړ:

- لالمې (للمې) زویه! د نښتر لاندې کټ واچوه چې چای هلته خورو.

- ابا چای تیار دی او کټ مې هم وړې دی.

سپین زېري بېري ته مخ وړاوه او ویې ویل:

- که خدای کول، خورې! راځه چې د زخمي کټ هم راسره یوسو.

دواړه په خېمه ننوتل. په احتیاط یې کټ پورته کړ. د باندې یې راوویست او د هغه نښتر لاندې یې یووړ چې سپین زېري به هر سهار هلته چای څښه. د متین په لیدو د بېري زړه ډېر درد کاوه او هغه یې په دې

بېری په بل څنگ واوښت، د سپین زېري غږ یې واورېده چې د قرآن کریم تلاوت یې کاوه، خو د میندانی غږ هم ورسره گډ و. سترگې یې وغړولې. په ځای کې کېناست. د لاسونو گوتې یې سره وروستې او ټکونه یې ترې پورته کړل. خوله یې وازه کړه. اړمې یې وکړ. متین ته ورنږدې شو، خو متین همداسې بې هوښه پروت و. بیا یې د خېمې دروازې ته وکتل. په خپل سر وتل ورته ښه ښکاره نه شول. خېمه د کور یوه برخه وه، خو دلته د لمانځه هم ناوخته کېده. له ځان سره یې وویل: لږ غلی شه کوندي سپین زېری راشي او د اوداسه اوبه راوړي.

لږ وروسته د تلاوت غږ غلی شو. تر خېمې د کوزې اواز رسېده چې له اوبو ډکېدلې او څو شیبې چې نورې هم تېرېدې، سپین زېری په خېمه ورننوت او د بېري مخې ته یې د کوزې له ایښودو سره غبرگه کړه: زښه (ځوانه) ښه خوب دې وکړ، خو چې اوس لمونځ قضا نه کړي.

حال ته شو ليدلى، خو اوس مجبور و چې دا هر څه وزغمي. بل لور ته وپريده چې هسې نه سپين رېبري د طالبانو خاص سرې وڅېږي. ورباندې پوه نه شي او همدلته يې ونه وژني. بېرې له ځان سره په همدې فکر کې

ډوب و چې سپين رېبري ترېنه وپوښتل:

- که خدای کول، دا نوم دې راته ونيایه

- زما نوم بېرې دی.

- بېرېه! ددې ملگري نوم دې څه شی دی؟

- دده نوم متین دی.

- په اصل کې د خوست یاست؟

- هو.

- په خوست کې د کوم ځای یې؟

- زه خو په خپله د خوست د مرکزیم او متین ځدران دی.

- ښه، ښه، که خدای کول، دی ځدران دی؟

- هو.

سپين رېبري د شيدو پيالو واخيسته. سرپ يې ترې پورته کړ. غږپ يې

تر ستوني تېر کړ. د سر له ښورولو سره يې اوممممم وکړ او نور غلی شو.

بېرې ورته وويل:

- ماما! ستا نوم څه دی؟

سپين رېبري يې سترگو ته وکتل. د رېبري څو تاره يې په گوتو کې

وښول او په مسکا يې وويل:

- باز خان

- زامن، وروڼه او ورېرونه... څوک لري او که یو ته یې؟

په دې خبره د باز خان څېره غمجنه شوه. سترگې يې سرې شوې. بېرې

ته يې د ځواب پر ځای يوازې وکتل او نور يې هېڅ ونه ويل.

بېرې چې دده دا حالت وليد نو ترې غلی شو او بيا يې خپله پوښتنه

تکرار نه کړه. پيالو يې پورته کړه. پوف، پوف... پوکى يې ور وکړ، تر څو

يخ شي، خو شيدې په اور پخې وې. گرمې وې. زر نه يخ کېدې او بېرې

پيالو کېښوده.

د باز خان او بېرې تر منځ چوپتيا خوره شوه، خو په دې ښکلي غرنۍ

سيمه کې د ډول، ډول مرغانو او نورو حيواناتو اوازونو چوپتيا ماتوله.

دغو اوازونو بېرې ته خوند ورکړ. غوږ يې ورته ونيوه. دی که شاعر نه و،

خو شاعرانه مزاج يې درلود. لاندې چې ترې ناست و، هغه نښتر ته يې

وکتل. نور نښترونه يې هم تر نظر تېر کړل. نري باد نغمې ترې ايستلې او

دغه لنډۍ زړه ته ورغلې:

هلتا ه نښتر په شان ځواني ده

زما نيستي ده چې روان له ملکه يمه

جانان مې جرې د زړه پرې کړې

لکه نښتر په تاوېدو ځمکې له ځمکه

باز خان خولې ته لاس ونيو. توخى يې وکړ او بيا يې په خدا وويل:

- ته چې طالب هم يې نو په دې نه پوهېږي چې چای او يا بل خوراک ته

پوکى ورکول حرام دي؟

بېرې هم وځنډل، خو دا خدا يې د وارخطايۍ خدا وه، ځکه وويرېده چې هسې نه ومې پېژني.

دواړه غلي شول. شيبه پس د پښو ښکالو راغله. د پښو له غږ سره وړې ډبرې هم رغېدې. باز خان او بېرې ور وکتل. که گوري چې للمه ده او د اوبو ډک ژي يې پر اوږه دی. بېرې زر ورته شا کړه او مخ يې بل خوا واړوه. للمه ښايسته او غرنۍ پېغله وه. د سروې په څېر يې دنگه ځواني درلوده. د بطي په شان يې اوږده غاړه وه او سترگې يې له هوسۍ نه پور کړې وې. خداي پاک داسې ښکلا ورکړې وه چې د ښار نجونې يې په جمال او جلال پسې نه رسېدې. د کور اکثره کارونه يې خپله کول. ځکه پلار يې سپين ږيري و. د اوبو ژي يې په داسې لاره راوړو چې د سم خوست زلميان به تش هم نه وای پرې تللي. للمه د غره هوسۍ ته ورته وه، نو ځکه له هرې ډبرې، بوټي، ونې او غنې سره روږدي وه او داسې لارې ورته ستونزمنې نه وې.

باز خان د نسوارو ډېلي رواخيست. سر يې لرې کړ. دوه گوتې يې ورتپتې کړې او شنه نسوار يې په شونډه کې کېښودل.

هلته بېرې ته د نسوارو دوره باد وروړه. پزه يې وتخښېده او څو زورور پرنجې يې سر په سر وکړل. له دې سره سم يې له سترگو او ښکې روانې شوې او پزې يې هم سرپ سرپ جوړ کړ. باز خان ترې وپوښتل:

- که خداي کول، څه درباندي وشول؟

- د نسوارو گرد... خبره يې پرې شوه او بل پرنجې يې وکړ.

باز خان وځنډل او نور يې څه ونه ويل.

متين سترگې وغړولې. شاوخوا يې وکتل او غږ ته يې خوله جوړه کړه، خو دومره توان په کې نه و چې خبرې وکړي.

سپين ږيري باز خان راپورته شو. د هغه څېرې ته يې وکتل. پر تندي يې لاس ورته کېښود او ويې ويل:

- که خداي کول، پر ځان زور مه راوله. ډېر زر به ښه شې. بيا يې په للمه پسې څو پرله پسې غږونه وکړل چې زخمي په هوبښ راغی. شيدې زر پخې کړه او رايې وړه.

للمې چې دا غږ واورېده، نو له ځان سره يې شکر وويست: شکر خدايه چې دا خوراکي په ښه کېدو شو. د څېرې څو لرگي يې په بېره سره لاندې باندې کړل. اور يې بل کړ او شيدې يې باندې کړې.

هلته بېرې له خوشالي نه خپلې اوښکې نه شوې پتولې. شکر خدايه، شکر...، زر، زر يې شکرونه ويستل چې متين په هوبښ راغی او سپين ږيري هم خوشال و، ځکه دده د لاس برکت و چې متين ته خداي تر دې دمه ژوند ورکړ.

باز خان لا د متين پر شاوخوا راگرځېده او دده حرکتونه يې څارل چې د للمې سندريز غږ په غرونو کې انگازې خورې کړې او پلار ته يې وويل چې شيدې پخې دي. پلار يې ور غږ کړ چې زر يې راوړه. للمې پر مخ ټيکړی سم کړ. د شيدو ډک جام يې رواخيست او د ښتر خوا ته يې وروړ. سپين ږيري پلار يې جام ترې واخيست او پوښتنه يې وکړه:

- سرې (پخې) کړې دي دي؟

- هو!

باز خان بېرې ته وويل چې ته دې خپل لاسونه تر زخمي لاندې کړه، کړار يې کينوه او که خداي کول، لورې ته يې ښانه تکيه کېدو. بېرې

گزار، گزار متین راپورته کړ او للمې چې له بېرې نه شرمېده هم، د متین شاته یې تلې بستره کېښوده، تر څو متین شاته ونه لوېږي. باز خان لور ته وویل چې ته نور لاره شه. لکه هم د نورو ښځو په شان رحم کوونکې وه. پر زړه نرۍ وه او د متین پر بد حالت زړه درد وکړ. زړه یې راډک شو. له سترگو یې اوبنکې راغلې. غلې یې د اوبنکو په وچولو پسې د ټیټکري پیڅکه واړوله او په خېمه کې ورکته شوه.

باز خان د متین خولې ته د شیدو جام ورپورته کړ او ویې ویل:

- که خدای کول، خوله وازه کړه. غږ ترې وکړه. لږ غږ غږ، ای زمریه سرپه داسې...، بل غږ هم ترې وکړه چې زر له خیره ښه شي او شلېاس.

متین له شیدو نه څو غږونه په زور وکړل، خو باز خان ورته وویل چې دا څو ورځې دې څه نه دي خوړلي، که جام وچ نه کړې نو زر نه ښه کېږي.

متین د (نه) په ډول سر وښوراوه، خو سپین رېږي ور سره ونه منله او ټولې شیدې یې پرې وڅښلې.

نن یې دریمه ورځ وه چې متین په هوبښ راغلی و. له پخوا نه یې اوس حالت ښه ښکارېده، خو لا هم په پښو نه شو درېدلی. بدن یې کمزوری و او زخمو نه یې پوره نه و جوړ شوي.

متین په ځای کې وښورېده. له درده یې خوله جینګه کړه او د کېناستو هڅه یې کوله. بېرې ورننډه کړه. په جګېدو کې یې مرسته ورسره وکړه او تکیه یې ورته سمه کړه. متین چې کېناست، نو شاوخوا یې وکتل. له بېرې نه یې په کمزوري غږ وپوښتل:

- د امین جان مړی هملته پاتې شو؟

- هو، څه مې کړې وای. له مجبورۍ نه مې خاورې پرې واوړلې.

متین غلی شو. بیا یې ژوره ساه واخیسته او د مېا لپاره یې شنډې پرانیستې:

- خدای دې بې وینې.

- امین.

متین د اوبو کوزه پورته کړه. خو غریه اوبه یې وڅښلې او بیا یې زیاته کړه:

- دا ښکلي سیمه کوم ځای دی؟

- یاره! موږ یې هم نه پېژنو، خو ستا له برکته موږ دا ځای پیدا کړ.

متین مسکې شو او بله پوښتنه یې وکړه:

- دا سپین رېږی څوک دی؟

- دا سپین رېږی باز خان نومېږي او ستا تر بور دی.

- زما تر بور؟!

- هو! امر صاحب چې کله ښه شوې بیا نور تحقیقات وکړه.

د بېرې دې خبرې ته متین کمزورې خندا وکړه او نور غلی شو.

بېرې جیب ته لاس کړ. په موتي کې یې زینغوڅي (جلفوزې)

رواخیستل. لمن کې یې واچول او د سپینولو پیل یې پرې وکړ. په لږ وخت

کې یې دغه د غره مېوه سپینه کړه او متین ته یې وویل چې وېږې خوري. د

متین که څه هم ډېر خوراک ته زړه نه کېده، خو له مودو ملگری بېرې یې نه

شو خپه کولی. زینغوڅي یې ترې واخیستل او دانه، دانه یې خولې ته اچول

چې ناڅاپه جدي شو او هغه لوري ته یې وکتل. پر لاس یې سترگې

ولگېدې. لاسه د خېمې تر څنگ ولاړه وه او متین ته یې پټ، پټ کتل، خو

چې پوه شوه، متین هم ورته گوري، نو زری یې دده له سترگو ځان پنا کړ او

ورکه شوه.

د لاسې له ورکېدو سره که گوري چې له هغه لوري باز خان را روان دی

او سیرلی یې هم تر غاړې نیولی دی. نري باد یې ډیره پر ځیگر ایخوا

دېخوا کوله. کله، کله به د باد خپه دومره تېزه شوه چې د پټکي شمله به

یې هم شاته ترې واړوله. موده وروسته د هغه نښتر لاندې را ورسېده چې

معمولاً به ټول هلته کېناستل. باز خان بېرې ته وویل چې دا چاره در

ونیسې. بېرې ترې وپوښتل:

- په دې باندې څه کوي؟

- که خدای کول، دا سیرلی حلالوم. متین به یې اول ینه و خوري او

وروسته غوښه، خو داسې نه وي چې د ملا نصرالدین په شان پر ټول

سیرلي پښې راتاو کړي.

د باز خان دې خبرې ته ټولو وځنډل. کله چې د خندا زور کم شو، نو

بېرې ورته وویل چې سیرلی مه حلالوه، ځکه متین اوس ښه دی، خو

سپین رېږی چې د یوې خبرې سرې و، ورسره ونه منله او د سیرلي پر غاړه

یې چاره د الله اکبر له نارې سره سمه راکش کړه او حلال یې کړ.

کله چې یې د سیرلي نه څرمن واړوله، ټوک، ټوک یې کړ، نو ینه یې

للمې ته ورکړه چې متین ته یې په غوړیو کې سره کړي. للمې هغه د غوا په

غوړیو کې سره کړه. پلار ته یې غږ کړ چې ورشي او ورېږې وړي. پلار یې

ورغی او څو شیبې وروسته یې د ښې کاسه د متین مخې ته کېښوده.

متین مننه ترې وکړه او وې وویل:

-زه به دې هېڅکله دغه حق پر ځای نه کړم، ځکه ته مو دا څو ورځې ډېر په

عذاب کړې... باز خان یې خبره پرې کړه:

- که خدای کول، تر څو چې ښه شوی نه وي، تر هغو پورې دې دا خپل کور

دی او همدلته به اوسې.

متین او بېرې سره وکتل او بیا دواړه باز خان ته مسکې شول. ددوی له

سپین رېږي سره ښه ساعت تېر و، ځکه هغه به پوله ورځ د متین د

خوشالولو لپاره د ځوانۍ کيسې کولې او هغه کيسې به يې هم ورته کولې چې څنگه به يې پر اوبانو د ځدرايو له غريزو څنگلونو نه په قاچاقي لارو تمبې (چتراش) وړلې او څنگه به يې د ظاهر شاه پاچا له عسکرو نه ځان ساته.

يوه شپه يې له خېمې نه د باندې لېمځې هوار کړې و. د چرگانو له بېکو نه ډک بالبتونه يوې او بلې ځوانه ايښي وو. متين په کت کې، بېرې او باز خان لاندې پر لېمځي ناست وو او ډډې يې لگولې وې چې باز خان د ظاهر شاه د يوه عسکر د نيولو کيسه ورته کوله. متين او بېرې ډېره په خوند اورېده.

ده ويل چې يوه ورځ د ظاهر شاه عسکرو پر تمبو بار اوبن راته ونيو او زما خېلخانې ته خدای له همدې اوبن نه روزي ورکوله. ما به چې له دې خوا نه د اوسني پاکستان د ټل سيمې ته بار يووړ، نو له هغه خوا به مې د بار پر پيسو د کورنۍ لپاره گوړه، چای، رختونه (ټوکړان) او ... سامان راوړ، خو کله چې عسکرو اوبن رانه ونيوه، نو په زړه کې مې وويل: لکه چې اوس دې خېلخانه له لورې مري.

همدې فکر مې په مغزو کې ځای ونيوه. بالاخره همدې فکر کولو دې ته مجبور کړم چې د ظاهر شاه د وخت يو عسکر وتښتوم او په بدل کې يې اوبن را خلاص کړم.

که خدای کول، نيمه شپه وه چې يو عسکر په پيره کې ولاړ دی او له ځان سره نارې وهي: کي ستي؟ کوجا ميري؟ زه په پارسي ماړسي سم نه پوهېدم، خو له دې ټکو سره بلد وم، ځکه دوی به ټوله شپه دا نارې وهلې، خو هغه چا به زيات غورځي (نارې) کول چې د ټوپک پر ځای به

کوتک ورسره و. دې پيردار هم زيات غورځي کول. پوه شوم چې ټوپک ورسره نشته او يوازې کوتک ورسره دی.

باز خان شاته مخ واړوه. لارې يې تو کړې او بيا يې کيسې ته دوام ورکړ: عسکر همدا غورځي کوي او زه د شا لخوا غلې، غلې ورغلم چې د پښو کړپې مې وانه وري، خو چې کله ور ورسېدم، نو په يوه لاس مې د هغه خوله ورته بنده کړه او په بل لاس مې يې مغزی تاو کړ. په دې ترتيب مې سرې ځملاوه او په پتکي مې يې خوله او لاسونه ور وتړل. نه زور و، نه خوبښه، خو عسکر روان و چې بالاخره مې له هغه ځايه راوويست.

بله ورځ مې عسکر له اوبن سره بدل کړ. ماته يې خپل اوبن راخوشی کړ او دوی ته مې عسکر ورپرېښود.

متين ځان سره کش کړ. خوله يې وازه کړه. اړمې يې وکړ او بيا يې وويل: دا خو ولا ډېره جالبه او خوږه کيسه وه.

له دې وروسته سپين ږيري باز خان متين ته وويل چې له نورو ورځو نه نن ډېر ښه يې. انشاالله زر به ښه شې، خو دا راته ووايه چې په ځدرايو کې د کوم ځای يې؟

متين لږ غلې شو. بيا يې زر خبرې پيل کړې:

- زه په اصل کې د تنگي ځدرايو د "غورمې بولۍ" يم. (دا په ځدرايو کې ځان ته يوه پلارينه (هيله) ده، پلار مې سلام نومېږي. له نيکونو راهيسې په خوست کې ژوند کوو او هلته اوسېږو.

باز خان له خولې نه د ږيري وپښته لرې کړ او پرله پسې يې بله پوښتنه وکړه:

- کوم سلام؟ هغه د زرمير زوی به نه يادوي؟

- هو، زرمير زما نيکه وکڼه.

له دې خبرې سره باز خان پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او زیاته یې کړه چې (که خدای کول) سلام د دوی سکه خوریې دی او له دوی سره یې ښه تگ، راتگ کولو.

له دې وروسته اوږده چوپتیا خوره شوه او باز خان هم په فکرونو کې ډوب تللی و. سپوږمۍ له غرونو اوښتې وه او اسمان له رڼو ستورو ډک و. د ابشارونو او اواز پر غوږو خورې لگېده. روانو او بېرې سره جنگولې او خپو یې په غرونو کې انگازې خورولې. متین بېرې او باز خان غلي ناست وو. بالاخره دغه اوږده چوپتیا باز خان په دې جمله ماته کړه: نو اوس مالومه شوه چې تاسو طالبان نه یاست. متین او بېرې یوه او بل ته په وار خطایې سره وکتل او د سپین رېبري په خبره حیران شول.

سپین رېبري چې د دوی حیرانتیا ولیده، نو ډاډ یې ورکړ او ورته وېې ویل: که خدای کول، تاسو یې غمه اوسئ. زه مرسته در سره کوم، خو چې پر ما وسله وال او یا بله ډله خبره نه کړئ. زامن او یو ورور مې پروسې کال ووژل شول او یوازې دا یوه لور مې پاتې ده. لور مې یو خدای جلې او یو ما، نور څوک نه لري چې ساتنه ترې وکړي.

د باز خان په دې خبره متین او بېرې هم غمجن شول. د لانتین پلته اخر ته رسېدلې وه. د پخوا په شان یې رڼا نه کوله. متین د لانتین په تته رڼا کې د باز خان خبرې ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده او له ځان سره یې وویل چې هر چېرته ځم، نو په غمونو اوږم. خولې له خدا ډکې وي، خو شپې او ورځې یې غمجنې. ستا د خوښۍ لپاره خوشالي کوي، خو له زړونو یې وینې څاڅي. جنگه درباندي لعنت شه چې هېڅ افغان ته دې خوشالي پرېښوده.

متین په همدې سوچونو کې و چې پيشو رامنډې کړې. د دوی تر منځ پر لمخې تېره شوه او باز خان هم غاړې تازه کړې. بېرې لانتین ته لاس ور اوږد کړ. پلته یې پورته کړه او رڼا زیاته شوه. متین وویل: پلته یې مه پورته کوه چې بیا تېل ډېر خوري، خو باز خان ور غبرگه کړه: پرېږده یې، څه د سړي سر به و خوري. دوی چې دا خبره بشپړوله، نو چرگ وزرونه وټپول او اذان یې وکړ. متین د لانتین رڼا کې په لاس تړلي ساعت ته وکتل او بیا یې وویل: او هووو... دا خو څه کم یوه بجه ده. درځی چې ویده شو.

متین کت کې ناست و، ایله وغځېده. بېرې هم خپلې بستري ته پورته شو. باز خان خپل څادر ټک واهه او د کور په لوري لاړ.

<https://momandpujan.com>

شین سهار له خېمې نه لږ هاخوا شو ځلې انگولا واورېدل شوه او وروسته داسې خړپې جوړ شو؛ تا به ویل چې چا څوک چپه کړي او تر ستونډې یې نیولې.

باز خان چې خړپې واورېده، نو په بیره یې تر بالښت لاندې ټوپک رواخیست او شکمن ځای ته یې ورموندې کړې. بېری هم بیدار شو. په اول سر کې وارخطا و، خو زری یې خپله وارخطایي ورکه کړه او په منډه په باز خان پسې ورغی. هلته په رسېدو باز خان دوه ډزه وکړل او د بوټو په منځ کې یې څه شی وویشتل. بېری هم د تیرې شاته سنگر ونيوه، خو باز خان چې خړ سپی هم ورپسې و؛ په خندا راوگرځېده.

بېری په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- څه شی و؟

باز خان لږ څه په ساه کې لوړ و. په ستړي غږ یې ځواب ورکړ:

- که خدای کول، په اوزو پسې لېوه راغلی و، خو دا ښه و چې سپی هلته ول. لېوه یې راجپه کړی و. دی دې خدای ووهي.

بېری ژوره ساه واخیسته او بیا دواړه یو ځای سره روان شول. للمه د خېمې په دروازه کې ولاړه وه او متین هم د ټوپک په ډزو پسې راوینښ شوی و. په کت کې وارخطا ناست و او فکر یې کاوه چې که کوم دښمن حمله پرې کړي.

کله چې متین ته بېری ورنږدې شوه نو ترې وپې پوښتل:

- متینه څنگه یې؟

- نور ښه یم، خو زما زخمونه او لاس باید ډېر ژر ښه شي. د دښمن په منځ کې پراته یو او زه وینم چې ای ایس ای د طالب په جامه کې فعالیت کوي.

د سهار د اذان وخت و. تیاري ورو، ورو خپله لمن ټولوله او په غرونو کې د تېر غږ واورېدل کېده. له دې ښکارېده چې چا د ځنگلونو ونې غوڅولې. بل لورته به کله، کله د ماشینونو غږ او د یو څه شي د برمه کولو اواز راغلو، دا بیا په همدې غرونو کې د کرومیت ډبرو د کانونو خپل سري کیندنې روانې وې. کرومیت ډبره د خلکو لخوا په غیرې مسلکي ډول له کانونو را ایستل کېده او بیا به په موټرو کې پر قاچاقی لار پاکستان ته وړل کېده. په قاچاق کې له قاچاقبرانو سره د ولسوالانو او نورو چارواکو هم لاس و. پاکستان ته به چې ورسول شوه، نو هلته به پروسیس کېدله. په پیټیو کې منظمه بندېده او بیا د کراچۍ بندر له لارې په بیړیو کې نورو هېوادونو ته صادرېدله، خو د پاکستان په نوم، نه د افغانانو. گټه او امتیاز یې دواړه د پاکستان کېدل.

- ته بېرته مه کوه. خدای ج به هر څه اسان کړي. لاس خلاصولو ته دې څو ورځې پاتې دي. زخمو ته دې هم نور بنه شوي او له خیره سره به زر پر خپلو پښو ودرېږي.

متین ږیره وگړوله او زیاته یې کړه:

- زما ږیره تخنیرې. هسې نه چې د سر پښو وخت راباندې پوره شي.

- څومره وخت یې پاتې دی؟

- څه باندې دوې میاشتې وخت ورته شته دی او د وینستانو د شنه کېدو ضد دوا هم، همدومره وخت لري.

- انشاء الله موږ به له دوو میاشتو نه په لږه موده کې بریالي کېږو.

متین په غاړه کې اچولي مات لاس ته لږ زور ورکړ. گوټې یې وښورولې. بیا یې نور زخمو ته تر نظر تېر کړل. له پخوا اوس بنه و، څو کمزوري یې پر ځای پاتې وه.

د بېرې پام شو چې باز خان بیا هغه غره ته مخامخ په فکرونو کې ډوب ولاړ دی چې څو ورځې مخکې یې ورته کتل او په هغه ورځ یې هم د نن غونډې په څېره کې غم ښکارېده. بېرې متین ته اشاره وکړه او ویې ویل: - باز خان مې څو ځله ولید چې هغه غره ته غمجن گوري او تر ډېره ورته په فکرونو کې ډوب ولاړ وي... بېرې لا دا خبره نه وه بشپړه کړې چې للمې غږ کړ:

- ابا وه ابا چای تیار دی.

باز خان سوږ اسویلی وکړ، خو چې پوه شو د متین دوی ورته پام دی، نو په زوره یې پر شونډو مسکا خوره کړه، تر څو متین او بېرې ورباندې پوه نه شي او بیا په زنگېدلو قدمونو د دوی پر لوري وروان شو.

درې واړه تر نښتر لاندې چای څښلو ته کېناستل. پیالې یې ډکې کړې او سپین ږیرې په خیرن واسکت لاس ننویست. یو موټی زغوځي یې متین ته ورکړل او یو موټی یې بېرې ته. باز خان نسوار تو کړل. پر خوله یې اوبه ورغړولې. بیا یې زغوځي تر چینجنو غاښونو لاندې کېښود او تس یې ترې پورته کړې.

هلته متین هم شخوند وهل پیل کړل او له دې سره سم یې وویل: او مممممممم ولا چې ډېر خواږه دي، بنه اورته (ورپته) شوي دي. هاخوا بېرې له خرسنې ډوډۍ گوله وکړې او بیا له پیالې نه سرپ پورته کړې.

کله چې چای وخورل شو، سپین ږیرې للمې ته غږ کړ:

- لالمې! راشه د سلام له زوی متین سره ستړي مه شي وکړه، دی خو زموږ خور یې کېږي.

د متین زړه په ټوپونو شو. په څېره کې یې وارخطایې ولیدل شوه، په لږ زېږه یې غږ یې وویل:

- هېڅ کیسه نه ده.

- هلته په خوښتیا کې به بیا عزیزانو ته وایې چې له باز خان کره تللی وم او په ستړي مه شي هم نه پوهېدل. للمې غږ واورېده، خو لږ پسې ورکېده. سپین ږیرې غاړه تازه کړه او بیا یې ور غږ کړ چې زر راشه.

لږ ځنډه وروسته للمه راغله. متین ته یې لاس ورکړ او ورته ویې ویل:

- ستړي مه شي.

- جنتي شي.

متین لاندې کتل. للمې بېري ته مخ ور واپوه او له لرې نه یې ستړي مه شي ورکړه.
- وروره ستړی مه شي.

بېري هم په داسې حال کې خواب ورکړ چې لاندې ځمکه یې گروله. کله چې للمه روانه شوه، نو متین د شاهخوا غلي پسې وکتل او له وارخطایي نه یې د زړه درې دومره تېز و چې په اصطلاح پر خپلو غوږو یې اورېده.

ټول غلي ناست و. باز خان د نسوارو کونډې په هنداره کې خپل مخ ته وکتل. پر پزه یې بېر وینستان ولاړ و. له هغو نه یې اوږد وپېسته به گوتو کې ونيو او له بېخه یې وويست.

متین د للمې په فکر کې و چې پروڼ یې ولې پټ، پټ ورته کتل. که یې پلار ورباندې پوه شي او یا یې وويني، نو دده حیثیت به نه یوازې د دوو پیسو شي، بلکې د ژوند ځکه ولاکه ځینې وکړي.

بل لور ته بېری همداسې د ځمکې په گرولو اخته و او لیکې یې په کې ویستې. یو غټ مېړی راغی او پر لنگي یې وچپچه. بې اختیاره یې لنگی په څپره وواهه. شرک ته یې متین او باز خان هم ته متوجه شول. دې صحنې ته تر یوې شیبې درې واړو ښه وخنډل.

چې د خندا زور کم شو. څو شیبې غلي ناست وو. متین یو وار بېري ته وکتل او بیا یې له باز خان نه وپوښتل:

- ماما! تا د شپې ویل چې زامن او ورور دې ووژل شول او یوازې یوه لور در پاتې ده؛ په خپل مرگ مړه شوي او که بله پېښه وه؟

د باز خان پر شونډو مسکار ورکه شوه. تر څو شیبو پورې غلی و. بیا یې متین ته په سرو سترگو وکتل او ویې ویل:

- کیسه ډېره ترخه ده، خو درته وبه یې کړم.

متین په کټ کې ځان سم کړ او بېري هم د ځمکې گرول پرېښودل.

سپین بېري باز خان لاړې تېرې کړې او کیسه یې داسې پیل کړه:

- په دې غره کې مې د اوزو او پسونو یوه لویه رمه لرله. دغه رمه زما، زما د ورور او زامنو ډېره لویه هستي وه. د هغه رمې په برکنه مو د زینغوځیو ډېر ځنگلونه واخیستل. رمه به مو په ژمي کې ستاسو د بولیو د منطقي (سیمې) له لارې، د ښنگوستي (په تنگي ځدراڼو کې د درې نوم دی) په دره ننوويسته او د ځمبڅې پر کنډو به مو خوست ته اړوله تر څو ژمی هلته وي، ځکه چې په ژمي کې د خوست هوا مناسبه وي.

باز خان غلی شو. د اوبو کوزه یې پر سر واړوله. اوبه یې وڅښلې. له اوبو څښلو وروسته یې د خادر په څنډه خوله پاکه کړه او کیسه یې دوام ورکړ:

په اوږي کې مو بیا دا رمه له خوست نه بېرته دې غرنۍ منطقي ته راوسته او ټول اوږي مو کله په یوه غره او کله په بل غره کې خړوله چې زما ورور او زامن به په میاشتو، میاشتو ورپسې وو. دوی هم خوشال وو، ځکه پیسې یې گټلې، خو یوه ورځ په هاغه مخامخ غره کې (هغه غره یې ور وښود چې دی به غمجن ورته ولاړ و) مې درې زامن او یو ورور په رمه پیسې وو چې د امریکایانو جیتې راغلې او بمبار یې پرې وکړ.

کیسه دردناکه وه. سپین بېري غلی شو. د سترگو په کونج کې را روانه اوبنکه یې پاکه کړه. شاوخوا یې وکتل او له لږې چوپتیا وروسته یې په ژرغوني غږ زیاته کړه:

که خدای کول، بمبار دومره سخت و چې پر غره یې اور پل کړ. بمبار د شپې له څلورو نه د گهږخ تر اتو بجو روان و. دا خونړی بمبار چې کله غلی

شو، نو خان مې يوازې ور ورساوه، ځکه په دې منطيقه کې ډېر څوک ژوند نه کوي.

هلته په رسېدو مې په داسې څه سترگې ولگېدې چې په ټول عمر ورسره نه وم مخامخ داسې نه وه چې پر ما سختې نه وې تېرې يا مې مړي او زخميان نه وو ليدلي. د جهاد په دوره کې مې ډېر سخت حالتونه ليدلي وو، خو دې حالت هغه ټول رانه هېر کړل.

زامن او ورور مې پاک سوزېدلي وو داسې لوبه يې پرې کړې وه چې نه پېژندل کېدل او نه هم د راوړلو وو، نو مجبور شوم چې هلته يې تر خاورو لاندې کړم. خداي تعالی د دوی شهادت قبول کړي. متين او بېرې ورپسې امين کړه.

باز خان له گوتو ټکونه پورته کړل او کيسې ته يې داسې دوام ورکړ. له څلورو سوو نه زياتې اوزې او مېرې وې چې په دې کې يوه هم ژوندی نه وه پاتې. که خداي کول، پر دې پېښه د خوست عزيزان خبر شول. دوی خبريالان دي که څه بلا له ځان سره راوستل. غره ته چې د موټر لار نشته، نو په پښو يې مزل ور وکړ.

څو شپې وروسته زما وړه ريډيو (راډيو) ده، په هغه کې مې خبرونه نيولي وو چې دا واقعه يې اعلان کړه. ويې ويل چې د هغه وخت بادشاه (جمهور رئيس) حامد کرزي کميسيون که څه بلا ورته ټاکلی، تر څو مالومه کړي چې رښتيا يې د وطن خلک (ملکيان) وژلي او که طالبان دي، خو د کرزي بادشاهي هم د هوا گزول وو؛ نه يې کميسيون مالوم شو او نه يې مميسيون.

د باز خان کيسه پای ته ورسېده. بېرې او متين هم دده پر غمجنه کيسه ساړه اهو نه وويستل.

متين او بېرې پنځه څلوېښت ورځې هملته وو. د متين زخمو نه اوس بڼه شوي وو او لاس يې هم خلاص کړی و. متين به سهار وختي له لمانځه وروسته د منډې تمرين کاوه، تر څو يې بدن وده وکړي او په راتلونکې کې ستونزه احساس نه کړي. بل خوا بېرې له باز خان سره و. که هغه به د لرگيو په راوړلو پسې تلو، نو دی به سم ورسره و او که بل کار به يې کاوه، نو هم يې له څنگ نه، نه جلا کېده.

يوه ورځ باز خان او متين د سهار په څپه کې د لرگيو په راوړلو پسې له کوره ووتل. متين چې له خوبه راويښ شو، نو د اوبو ډک کوزه ورته

ابښي وه. هغه يې ور واخيسته. اودس يې تازه او لمونځ يې ادا کړ. له هغه وروسته بيا هوار ځای ته لاړ او منډې وهل يې پيل کړل.

للمې د سهار ځای لپاره ډېر انتظار ورته وکړ چې را به شي خو متين پسې ځنډ کړ. بالاخره لکه مجبوره شوه چې پسې ورشي او چای څښلو ته يې راوغواړي، خو چې هلته ورسېده، نو د متين د ځوانۍ په ليدو دا هر څه ترېنه هېر شول، ځکه متين اوس بيا د گل په شان په غوړېدو و. متين له پخوا نه ښکلي او دنگه ځواني لرله. تک تور وينسته او طبعي تورو سترگو يې د ډېرو خلکو پام ځان ته اړوه؛ لکه خورکۍ خولا پر ځای پرېږده.

متين په منډو سر و. ځان يې ښه ستړی کړی او خولې يې پر مخ روانې وې. للمې هم نښتر ته په داسې حال کې ډډه ووهله چې دده ورته پام نه و. دغه شيبه له نښتر نه د للمې پر اړه وچ ډکې راولوبده. په دې سره هغه لکه له خوبه چې راوينښه شي، په ځای کې سپکه وغورځېده او ځان ته يې پام شو. زړ يې ځان سره سم کړ او متين ته يې ورغږ کړ چې چای څښلو ته راشي.

متين ځای پر ځای ودرېده. حيران يې ور وکتل او ويې ويل:

- ته دلته څه کوي؟

- تا پسې راغلم، چای تيار دی.

متين اوتر، اوتر شاوخوا وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ته ورځه چې ماما دوی راشي بيا به يې وڅښم.

- نه، اوس به راسره ځي، ځکه ابا بيا غصه کېږي او وايي چې تا تر اوسه چای ولې نه دی ورکړی.

متين ورغی. يوه شيبه يې په خړو، خړو ورته وکتل او بيا يې په ترڅه لهجه وويل:

- ته ښه کار نه کوي چې په ما پسې راځي ځکه زه يو نريم او ته ښځه.

- ما خو پردي چاته غږ نه دی کړی چې چای ته راشه او اوس خو مې ترورزی هم کېږي، نو ولې دريسې رانه شم؟

وروسته يې جيب ته لاس کړ. پر گلانو جوړ دسمال يې رواخيست. متين ته يې ورکړ او بيا يې زياته کړه: ها، دا واخه. تاته مې جوړ کړی چې ستړی کېږي، نو بيا به خولې پرې پاکوي. بل چې دومره منډې وهې او ځان ستړی کوي، خو راځه له ما سره د اوبو ژی راوړه، نو ښه ورزش به دې کېږي.

د للمې پر دې خبره د متين رنگ له غصې سور واوښت، خو چې للمې دده غصه او وارخطايي وليده، نو ښه ډېر يې ورته وځنډل او په تلو کې يې له خندا نه په ډکه خوله وويل: څومره ساده يې.

للمه روانه شوه. متين تر هغې پسې کتل، تر څو هغه ترې پناه شوه. بيا يې په لاس کې ورسره دسمال سترگو ته ايخوا ديخوا واړوه. ښايسته و. خوند يې ورکړ او د هغې خبره هم ورياده شوه چې شيبه وړاندې يې ورته وويل: کله چې د منډې په وخت کې خولې کېږي، نو بيا يې پر دغه دسمال پاکوه. دامې ستا لپاره جوړ کړی.

متين ورو، ورو د للمې په فکر کې ډوب شو. د هغې تورې سترگې وريادې شوې، ښايسته ورته ويسېدې. دومره ښايسته چې زړه يې بې واړه حرکت تېز کړ او په ساه کې هم ورسره لوړ شو. يو څه يې محسوس کړل، داسې لکه د هغې خندا چې اوري.

د متین چې کله ځان ته پام شو، نو ځان یې ملامت کړ او ویې ویل چې ته یو پولیس یې او پولیس باید هېڅکله داسې غلطی ونه کړي. هر پولیس ته اول گورنۍ او بیا هېواد ور تر غاړې دی.

متین لکه لیونی ځان ته گله او خبرې یې کولې. همدا شیبه دوی هم راورسېدل. بېرې د لرگیو پڼه پر شا و او غږ یې پرې وکړ:
- وه متینه! څنگه له ځان سره گله یې؟

متین د غږ په اورېدو وارخطا شو او خبره یې په هسې، هس، هس... کې تېره کړه، خو بېرې پوه شو چې متین څه ستونزه لري، ځکه د ملگری په خوی تر ټولو ښه د هغه نږدې ملگری پوهېږي چې بیا د بېرې او متین په شان له وړوکوالي نه سره ملگری او یو ځای لوی شوي وي.

بېرې ترې وپوښتل چې چای دې څښلی او کنه؟ خو متین ورته وویل چې زه تاسو ته متل وم، تر څو تاسو هم راشئ او یو ځای یې سره وڅښو.

باز خان پر لېمڅي ناست و چې دوی هم ورغلل، خو باز خان په ترڅه لهجه متین ته وویل چې تا ولې چای نه دی خوړلی. متین په ځواب کې ورغبرگه کړه: چې تاسو راسره نه یاست، یوازې چای خوند نه راکوي. بالاخره درې واړه چای څښلو ته کېناستل او هر یوه له خپلې پیالې نه سرپ پورته کاوه.

متین بېرې ته مخ وړ واړوه او ویې ویل:
- زه او ته باید سبا په خپل کار پسې لاړ شو، ځکه زه نور ښه يم او ارام ته ضرورت نه لرم او...

د متین پر دې خبره بېرې حیران شو، د هغه خبره یې پرېکړه:
- خو زه دې وینم چې ته لا ارام ته اړتیا لري، نو ولې دې بېرې شوه؟
متین دا ځل لږ په ترڅه لهجه ځواب ورکړ:

- زه نور ښه يم. باید کار مخکې یوسو او هر څنگه چې کېږي، سبا نه پاتې کېږو.

باز خان بېرې ته مخ وړ واړوه، خو هغه سترگې ورته وواهه چې څه مه وایه.

ورځ تېره شوه او پر وطن شپه راغله. متین په دې پلمه چې سبا وختي ځي، تر نورو شپو مخکې پرېوت. سپین رېږی هم پاڅېده. څادر یې ورسره واخیست او ویده کېدو ته لاړ. بېرې هم له ناکامه کټ ته پورته شو او اوږدې پڼې وغځېده.

متین چې هر څومره ځان ویده کاوه، خو خوب نه ورتلو. د للمې یوه، یوه خبره وریادېده. ددې تر څنگ که څه هم ده ځان داسې ښوده چې زه یې په کیسه کې نه يم، خو چې کله به د هغې د سپورمۍ په څېر ښایسته څېره او له هوسۍ نه پور کړي تورې سترگې وریادې شوې، نو زړه به یې په سینه کې په ټوپونو شو او د هغې د بیا لیدو تلوسه به ورسره پیدا شوه.

بل به چې سبا ته د تگ خبره وریاد شوه، نو نه پوهېده چې ولې ددې ځای بېرې پرېښودو پسې خپه کېږي او ولې یې زړه نه غواړي چې دا ځای پرېږدي. په دې کتن مکتل کې یې څو ځلې پر ځان ایت الکرسي چوف کړه، تر څو له دغه وسوسو نه خلاص شي. کله به پر یوه ډډه شو او کله پر بله، خو تر اخره نه ویده شو او نه یې هم د للمې له یادونو ځان خلاص کړ.

د سهار له ملا اذان مخکې چرگ خپل وزرونه وټپول او بانگ یې وکړ. متین هم له غره نه پناکېدونکې سپورمۍ ته کتل او په زړه کې یې بې اختیاره تېره شوه چې کله زه لاړ شم، نو دې سپورمۍ ته به گورم او کېدای شي چې په هغه شپه للمې هم ښایسته سترگې ور پورته کړي وي. ددې خبرې په کولو سره متین په کټ کې نېغ کېناست. توبه، توبه خدایه توبه...

توبې يې وويستې. د سهار يخ باد پرې ولگېده. خوند يې ورکړ او له ځانه سره يې وويل چې دا باد به د للمي پر خېمه هم لگېدلی وي، ځکه به خوندور بنسکاري.

متین د للمي په مينه کې کرار، کرار ډوبېده. ده هېڅکله دا ډول حالت نه غوښته. نه پوهېده چې له للمي سره يې مېخه ده، خو د هغې په وريادېدو به يې زړه درد وکړ او بل ډول خوږ احساس به يې کاوه.

متین ټوله شپه د للمي په مينه کې غرق و. حال يې د مجنون غوندې و. متین هڅه کوله چې دی يو پوليس دی او پوليس بايد په هېڅ ډول د داسې څه قرباني نه شي چې هم يې نوم بد شي او هم يې د اصلي هدف مخه ډب کړي، خو دلته متین هم ناتوانه و، زړه يې داسې څه کول چې دده په وس نه وپوره.

متین دغه غريزه سيمه چې پخوا يې هره ونه او بوټی ورته دښمن بنسکاردل، خو نن ورته د للمي پر سر بوټي، ونې او کانيې له رنگينيو نه ډک و او په فکر کې يې له دې هر څه نه بنسکلاگانې وربډې.

باز خان له نورو ورځو نه للمه وختي له خوبه راويښه کړه او ورته وپيل چې پاڅي؛ چای وختي تيار کړي، ځکه متین دوی روان دي.

للمي چې دا غږ واورېده، نو د سترگو له غړولو مخکې يې په زړه کې سوي څړيکه تېره شوه. د بېلتانه غږ بد پرې ولگېده او بيا يې خپل پلار ته له خوب نه په ډکو سترگو حيران، حيران وکتل، خو پښتنه پېغله وه، نو ځکه يې له خولې نه ولې او څنگه کلمې ونه وتلې.

للمي چې لمونځ ادا کړ، اول يې د زړه د صبر دعا وکړه او بيا يې متین ته د خیر او دده د ښه ژوند لپاره خدای ته زاری وکړې. وروسته پاڅېده. په بېره يې چای تيار کړ. د متین او بېري د سفر لپاره يې د غوا په غوړيو

کې له خيشتو (لندو) اوږو نه د کلچو په شان ټيکالي پاڅه کړل او په دسمال کې يې ورته غوټه کړل.

له چای څښلو وروسته باز خان متین ته وويل چې که خدای کول، ته لا ښه شوی نه يې، خو ضد کوي. متین ځواب ورکړ چې بيا بيخي پرې ناوخته کېږي. کېدای شي چې هوا يخه شي. د هرې ورځې په تېرېدو دا ماموريت سختېږي. شپې يې ډېرې وتلې دي او دلته له دې زيات اوسېدل ورته ښه نه دي.

- کوم لوري ته ځئ؟

- سره کوښښ ته.

باز خان له چای نه غږ وکړ او بيا يې يې له مقدمې زياته کړه: که خدای کول، دغه د پاکستان جاسوسان دي او که ای ایس ای ورته وايي، ډېر خطرناک خلک دي، ځکه دوی د ځدراڼو په سيمه کې د زياتو خلکو زامن، وروڼه او پلرونه برمنه (يرغمل) کړي. دا کار يې ددې لپاره کړی چې که کوم څوک کار ورته ونه کړي، نو برمنه کړی کس سمدلاسه وژني او هغه کس مجبور دی چې د خپلې کورنۍ د ساتنې لپاره د دوی هر امر ومني ددې تر څنگ د مرستې خلک هم په کې شته، خو که موقع پيدا شي او يو څوک يې ملاتړ وکړي.

که څه هم د متین فکر د للمي په ليدو کې و، خو بيا يې هم د باز خان پر خبره غور وکړ او ترې وپي پوښتل چې دا کسان به سرې څنگه مالوم کړي؟

باز خان د لونگۍ پر شمله له گيرې نه د چابو څاڅکی پاک کړ او بيا يې زياته کړه: که خدای کول، زه کوښښ کوم چې تاسې ته د مرستې لپاره يو څوک پيدا کړم. تر اوسه بريالی شوی نه يم، ځکه تاسو پاڅايي روان

شوی، خو ترڅو چې تاسو هلته رسیږی، نو زه به هم یو څه وکړم. بل مو دې ته هم فکر وي چې هغه منطقه د جبار ده او جبار ډېر ظالم سړی دی. په دې منطقه کې یې خلکو ته زیاتې ستونزې او کړاوونه ورکړل. په همدې خبرو، خبرو کې چای و خوړل شو. د متین که څه هم تگ زړه نه غوښته، خو اوس پښتو او غربت نیولی و. یو خوا دنده ور تر غاړې وه او بل یې له خولې وتلې وو چې نه پاتې کېږي.

ببری بیا د متین لپاره خپه و، ځکه ویل یې چې متین تر اوسه لاسم نه دی ښه شوی، داسې نه چې د وسله والو پر ضد د عملیاتو پر مهال څه پرې ونه شي او ځانونه د خپلې بې غورۍ قرباني نه کړي.

باز خان پاڅېده او زیاته یې کړه: که خدای کول، چې یو ځل مو د تگ نیت کړی وي، نو بیا پر ځانونو مه ناوخته کوی.

متین او ببری له ځایه پاڅېدل. هغه دوه ټوپکونه چې له وسله والو نه بېرې اخیستي وو، یو متین واخیسته او بل ببری. سپین ږيري باز خان بیا نه یوازې شاجورونه له مرمیو ورته ډک کړل، بلکې اضافي شاجورونه یې هم ورته وسپارل او دا یې منل ورته وکړ چې: "وسله که بار ده، خو په کار ده."

دوی چې له باز خان نه رخصت اخیست، للمه هم راوړسېده. ببری څو گامه لرې لاړ. متین ته یې وویل چې څو شپې به پاتې شوی وای، خو متین ځواب ورکړ چې اوس ځم او بل وخت که مې موقع پیدا کړه، نو بیا به راشم.

للمې متین ته غوټه ورکړه. ها دا درواخله. خامخا پر لاره به وږي شی. متین چې غوټه ترې واخیسته، نو د خدای په امانۍ په خاطر یې لاس وړ اوږد کړ. للمې لاس ورکړ، خو دا ځل متین د هغې لاس ته غلی زور

ورکړ او بیا یې پرېښود. دغې زور د للمې زړه ته د برېښنا غوندې ټکان ورکړ او دغه شارتې د مینې وه، ځکه ښه پرې ولگېده.

متین هم له باز خان نه رخصت واخیست او روان شو، خو د متین دغه تگ د للمې پر زړه د غمونو بار واړوه او متین هم د للمې نه د لرې کېدو پر وخت داسې محسوسوله لکه هر قدم چې پر ماتو شیشو ږدي او د شیشو د درد څړیکه ان په زړه کې هم محسوسوي. باز خان او للمې همداسې له شا پسې کتل. متین چې کله درې ته کوزېده، نو شاته یې مخ واړوه او دوی ته مسکې شو.

<https://momandpublic.com>

ببري غلي وويل:

- خو د لمر سترگه په ډوبېدو ده.

- تر ما بنامه بايد مزل وکړو. متين له دې خبرې سره پاڅېده او روان شو.

د متين بدن که څه هم ښه شوی و، خو کمزوري يې لا پاتې وه. ببري پوهېده چې په مزل کې سترې کېږي، خو بيا هم هڅه کوي چې دنده ښه ترسره کړي او لار په لار وخت کې ووهي. دواړو د ماښام تر ناوخته مزل وکړ. وروسته د اوبو تر څنگ په يوه شنه ساحه کې تم شول. تر سبا پورې همدلته پاتې شول او دمه يې جوړه کړه.

کله چې د ماخستن د ډوډۍ وخت راوړسېده، ببري ولاړ شو. په پتکي کې يې اوبه راوړې. وروسته يې د دسترخوان په ډول د شمال هوار کړ او هغه کلچو ته ورته ټيکالي يې خپل او د متين مخې ته کېښودل چې للمې د سفر لپاره ورته پاڅه کړي وو.

متين چې دا وليدل، نو يو ځل بيا للمه ورياده شوه او د هغې په بېلنانه کې يې ځان ډېر بدمرغه محسوس کړ، خو له دې سره، سره يې پر ځان زور اوست، تر څو ببري پرې پوه نه شي.

متين له ډوډۍ خوړلو وروسته ببري ته وويل چې زه پيره کوم او ته ويده شه. ببري که څه هم ټينگار وکړ چې زه پيره کوم او ته ويده شه، آرام ته اړتيا لري، خو متين ورسره ونه منله.

ببري د بالښت پر ځای ډېره تراسر لاندې کړه او پرېوت. سترې و. څو شيبې وروسته په دې نړۍ کې نه، بلکې د خوب په غېږه کې وو، خو متين وينښ او پيره يې کوله. پر زړه او ذهن يې نه يوازې د للمې غم حملې کولې، بلکې له دې وړاندې چې څه د ژوند ترخې پرې تېرې شوي وي؛ يوه، يوه وريادېده.

متين له ټولې ورځې مزل وروسته پر يوه لوړه کېناست او ډېرې ته يې ډډه ووهله. له سترېا نه يې رنگ سپين تښتېدلی او په ساه کې لوړ و. ببري هم راوړسېده او په سترې غږ يې پوښتنه وکړه:

- اوس څه کوو؟

- مزل... خو ته صبر چې زه نقشه وگورم.

متين جيبې نقشه پرانيسته. د کانتور پر کرښو چې د غرونو لوړې څوکې مالوموي؛ گوته تېره کړه او ويې ويل: سره کوښښ ته لا لار پاتې ده. مور بايد په لار وخت کې ځانونه ورسوو. دښمن هونښيار دی چې دام راته وانه چوي.

له بنځم کېدو رانيولي، د غربت تر سختو شپو، پوليسو ته ورتگ او بيا تر نن پورې چې کوم تکليفونه او ستونزې د خپل وطن او خلکو لپاره زغمي، دا ټول يې يو، يو فکر ته ورغلل، خو پر دې ټولو سربېره يې د للمې غم پر زړه بل ډول لثر کړی و او تر ټولو خوږ ورته ښکارېده.

د فکرونو دغې اوږدې لړۍ پر متين باندې شپه نيمايي ته ورسوله او سپوږمۍ د اسمان په منع کې پر تندي ولاړه وه. متين په دې نيت چې للمې به ورته کتلي وي، تر اوږدې شيبې يې سترگې په سپوږمۍ کې گڼدلي وې او د هغې سيل يې کاوه. سپوږمۍ ته په کتلو يې نه يوازې د مينې ليونۍ تنده ماته نه شوه، بلکې د للمې غم يې پر زړه لا خپلې منگولې خښې کړې. د هغې ورکړې دسمال يې رواخيسته، پر مخ يې واچوه. د هغې د پېغلتوب بوی ترې ورغی. خوند يې ورکړ. په همدې حال کې خوب غلبه پرې وکړه او په ناستي ويده شو.

سهار زير لمر ختلی و. متين او بېری دواړه ويده وو. خو بيزوگان پر لوړه ناست وو او د دوی لوري ته يې وړې ډبرې رغولې چې اخر يوه ډبره د بېري پر پښه ولگېده. سترگې يې وغړولې. که گوري چې په وطن زير لمر ولاړ دی. متين هم پر مخ دسمال اچولی او تيرې ته يې ډډه وهلي، ويده دی. په بېره يې ټوپک ته لاس کړ، خو چې لوړ يې وکتل. پر بيزوگانو يې سترگې خښې شوې. بيزوگان هم له ټوپک نه وويړېدل او په منډو شول. بېري چې د دوی تېښته وليده، نو د ټوپک شپېلۍ يې بېرته ټيټه کړه.

بېري پر متين هم غږ وکړ، تر څو پاڅي چې ناوخته دی. متين چې له خوبه راويښ شو، نو په حيرانۍ يې بېري ته وکتل چې څنگه په بېره کې او بيا تر لمر ختو پورې په ناستي ويده پاتې دی. دسمال ته يې فکر شو. حيراني يې په وارخطايۍ بدله شوه. زر يې جيب ته کړ او په يو ډول سره

يې له بېري نه د دسمال د پټولو هڅه وکړه، تر څو پرې پوه نه شي. په هغه منل کې يې څه ښه ويلې چې: (غل په غره کې نه ځايېږي) متين په وارخطايۍ سره د دسمال په پټولو بېری شکمن کړ او پوه شو چې خامخا د کاسې لاندې نيم کاسه شته.

دواړو بيا ټوپک اوږو ته واچول او مزل يې پيل کړ. د متين ستراتيژي دا وه چې له يوې خوا په لنډه لاره خپل هدف ته ورسېږي او بل لور ته يې پر سمو لارو، ځکه مزل کول نه غوښتل چې دښمن به يې د هدف مخه ډب کړي او دواړه به له منځه يوسي، نو له دې امله دوی ته د ځدرانو د غرونو پيچلي جغرافيايي موقعيت پرېمانه ستونزې جوړې کړې وې. مجبور وو چې د هېواد او خلکو د ژغورلو لپاره يې دا هر څه زغملي وای.

له بېري سره اوږد لږگي ورسره و. د کوزېدو په وخت کې چې به يې پښې وښويدي او يا به پوه شو چې له غره نه په منډه کېږي، نو ځان به يې پرې تکیه کاوه. په يوه ځای کې چې دی او متين دواړه کوزېدل، نو بېري پر لږگي ځان تکیه کړ. متين ته يې مخ ور واړوه او ويې ويل چې زه خو څو لنډې وایم. متين له ځان سره مسکې شو او بيا يې وويل: ستا له لنډيو نه هسې هم نه کېږي، پرې ورځه له خيره. بېري شاوخوا وکتل او بيا يې لاندې لنډۍ وويلې.

زلفې دې دام خال دې دانده

زه خوار مرغه په دام د زلفو بندي شومه

د يار وصال کې گرمي کېږي

ظالم بيلتون يې سرو لمبو ته کشوينه

گودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژي په لپو ورو، ورو ډکويڼه

متين چې کله وروستی لنډې او اوږدې، نو پوه شو چې بېري ده ته اشاره وکړه. د بېري پر وړاندې د متين رنگ له شرمه سور واوښت او په بنده، بنده ژبه يې وويل: ته څه، څه، څه، څه. سبب کوي او دا څه وايي؟
بېري چې د سور مزاج خاوند و، نو په ځنډه لپې ځواب ورکړ: هسې ما څو لنډې درته ډالۍ کړې او نور مې هېڅ نه دي ويلي.
د متين رنگ که څه هم د بېري پر وړاندې له شرمه سور شو، خو پټه په زړه کې يې له لنډيو نه دومره خوند واخيست چې له دې وړاندې يې اټکل هم نه شو کولی. په تېره د بېري وروستی لنډې ډېر خوند ورکړ، په زړه کې يې بار، بار تکراروله چې:

گودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژي په لپو ورو، ورو ډکويڼه

بېري هم له شوخۍ نه په ډکه لهجه په لنډې کې د منگي پر ځای ژي ورته ياد کړ، ځکه للمې به په ژي کې اوبه راوړلې او يو ځل يې متين ته هم ويلې وو؛ ته چې منډې وهې او ورزش کوي، نو له ما سره د اوبو ژي ولې نه راوړې چې له دې نه دې هم ښه ورزش وشي.

متين هم پر ځان پوه شوی و چې کرار، کرار يې زړه او ذهن د للمې مينه لاندې کوي. بل لور ته يې دې ته نيم زړه خوړ چې که په کلي او گاوانه

کې خلک خبر شي، نو ده او دده کورنۍ ته به هېڅ ابرو او عزت پاتې نه شي. په پښتني ټولنه کې که څه هم پېغلې او ځوانان مينه کوي، خو د پېغورونو له امله د مينې اظهار نه شي کولی او نه هم په خپله خوښه د واده غږ پورته کولی شي.

په ډېرو ځايونو کې داسې ليدل شوي چې کوم زلمي او پېغلې په خپله خوښه واده کړي، نو د خپلې کورنۍ لخوا هم د ژوند تر اخره له پېغورونو نه دي خلاص او نور خپل خپلوان، خو يې پر ځای پرېږده. په ډېرو سيمو کې بيا داسې هم شوي چې کومې جينۍ په خپله خوښه د واده غوښتنه کړي، نو د پلار، تره او يا ورور لخوا داسې چلند ورسره شوی چې د مرگ تر کندې يې رسولې ده.

ځينې يې بيا د مينې راز هېچاته نه وايي. دغه د راز نه ويل اکثره وخت ددې لامل شوي چې د هلک يا جينۍ ژوند ورځ په ورځ تريخ شي. بالاخره په ورستيو کې خبره دې ته لاړه شي چې ځان وژنه وکړي او يا هم د کورنۍ لپاره نورې ستونزې په ميراث پرېږدي.

اوس ته يوازې متين د هغې په مينه کې د غرقېدو پر لوري روان و، بلکې للمه هم چې متين ترې راوتلی؛ دده له غمه يې ښه شيبه نه ده ليدلې. هر وخت يې يادېږي. تل يې زړه غواړي چې د متين ديدن وکړي. غږ يې واورې. يو ځل بيا د سفر لپاره تېکالي ورته پاڅه کړي او بالاخره يې لاس ته غلی غوندې زور ورکړي.

که څه هم د للمې لپاره دغه غريز وطن کشمير دی، خو چې متين په کې نشته او ترې تللی دی، نو دا سيمه ورته بلا گرځېدلې. د هغه په وريادېدو يې اوبښکې نه ټينگېږي او د متين په پيلتانه کې هره شيبه ورته د زهر وگوت غوندې ده، خو پر دې ټولو سربېره يې هڅه داده چې پلار يې

ورباندي پوه نه شي او که چېرې پرې پوه شو، کېدای شي له مخې يې لري او ځان ترې بې غمه کړي.

متین او بېرې په لوړو او ژورو کې له اوږده مزل وروسته یوه خوږ ته کوز شول چې د اوبو په څېر رڼې اوبه په کې بهېدې. بېرې چې ډېر ترې و، نو په خټه ورته پرېوت او په ځملاستي يې اوبه وڅښلې، خو متین په لپه کې وڅښلې او تنده يې ماته کړه.

د اوبو په منځ کې ښایسته کبان لیدل کېدل. کله به يې یوې خواته منډې کړې او کله بله خوا. متین فکر یووړ او له لږ فکر وروسته يې بېرې ته وویل چې ژوند ددې کبانو په څېر ښایسته دی، خو په سرله کې ژوند، نه د جنگ په گرمو لمبو کې.

بېرې اوبه ډېرې څښلې وې. په خټه يې لاس کېښود او بیا يې د متین له خبرې سره خپله خبره غبرگه کړه: که زه او ته اوس په چکر دغه ښایسته غرونو ته راوتلي وای، نو څومره خوند به يې کړې و، خو اوس له دې ښکلي منظري خوند نه شو اخیستلی، ځکه هره ونه، بوټی او کانی راته دښمن ښکاري.

دواړه په دې بهانه گڼي چې خبرې کوي نور يې د ستړیا ایستلو مطلب و. د دوی تر منځ په خبرو، خبرو کې بېرې له موقع نه په استفادې متین ته وویل چې زه یوه پوښتنه لرم، خو غصه کېږي به نه او ځواب هم درنه غواړم.

متین یوه شیبه ورته وکتل او بیا يې په مسکا وویل چې زه او ته له وړوکوالي انډیوالان یو. په دې دومره وخت کې زه کله تاته غصه شوی یم او که نن دا خبره کوي. څه وایي؟ پوښتنه دې وکړه. بېرې په شوخ نظر ورته وکتل او بیا يې په ډېره بېباکه لهجه وویل:

- هغه دسمال د چا و چې پر مخ دې اچولی و؟
متین چې د بېرې خبره واورېده، نو په حیرانۍ يې وویل:

- دا پوښتنه ده چې تا وکړه؟
- هو! ځواب يې غواړم، ځکه له اول نه دې راسره منلې چې نه غصه کېږي.
- بل وخت درته وایم، اوس يې وخت نه دی او ...
بېرې چې له خولې نه پوچ و، نو په دې الفاظو يې د متین خبره پرېکړه:

- چې غل نه يې نو وارخطا ولې يې. متین جانه ما له اول نه په زړه کې ویلي و چې که له عملیاتو نه په خیر ژوندي راستانه شوو، نو د متین لپاره به دغه جینۍ غواړو او بیا به د خوستوالو ښایسته اتني داسې کوو.
بېرې د رڼو اوبو تر څنگ په شگه کې اتني واچوه او له اتني سره يې دا سندره هم ویله:

شین راکټ په شگو کې پنچر دی
مورپه ناوي راکړی مازدیگر دی

بېرې له ځان سره په اتني کولو ښه ځان ستړی کړ او متین هم دده شوخی ته دومره وخنډل چې له خدا نه يې تشي نیولي وو.
کله چې بېرې اتني بس کړ او متین ته يې په ستړي غږ وویل:
- ځواب غواړم، ځکه نه پوهېږو چې بل وخت به مړه یو او که ژوندي.

متین چې د بېرې شله توب ولید، نو پوه شو چې نه يې پرېږدي. بل لور ته د کیسې کول د متین لپاره ډېر ستونزمن و او له دې وړاندې له داسې څه سره نه و مخامخ شوی، خو بیا هم مجبور و چې د وړوکوالي او بیا په تېره د لارې ملگري بېرې ته هر څه سپین، سپین ووايي.

بېرې همدا سې د متين خولې ته كتل چې كيسه كله پيلوي. متين لږ غلى شو له وار خطايي. نه يې لارې تر ستوني تېرې كړې او بيا يې په ريښلو شونډو دده او للمې تر منځ تېره شوي كيسه بېرې ته وكړه.

كله چې د متين له مينې كيسه پاى ته ورسېده، نو بېرې له ځان سره او مومممممم اواز وكړ. سړ يې وښوراوه او بيا يې متين ته په كتو زياته كړه چې ما به مخكې له ښكلو كې درته وړيل، نو پر تا به بده لگېده، خو اوس دې په خپله وليدل چې د يوې نرغې پېغلي د زړه مارغه ستا پر سر كيناست او د خپلې مينې پاچا يې كړې.

متين او بېرې لا د اوبو پر غاړه وو چې وړاندې اسونه وششنيدل. بېرې وار خطا شو، خو متين تر لاس ونيو. په ټيټه ملا يې منډې كړې او دواړه په بوټو كې پټ شول.

اسونه رانږدې شول. د خوږ په تېرو كې يې خړبې جوړ كړ او وسله وال كسان پرې سپاره وو. متين د بوټو له منځ نه ورته كتل. پر اسونو سپاره كسان د وسله والو طالبانو په شان وو. بېرته يې په بوټو كې سر ټيټ كړ او بېرې ته يې په پسپسي كې وويل چې پر يوه اس دا چې ښكارېده لكه ښځه

چې ورسره وي، چې دا ښځه ورسره څه کوي؟ بېرې په ټيټ غږ ځواب ورکړ: نه پوهېږم.

د اسونو د پيسو خړبې ورک شو او وسله وال لارل. متين لږ غلی و او بيا يې شاوخوا سيمه تر نظر تېره کړه چې هسې نه کوم يو يې پاتې وي، خو چې کله څوک په نظر نه ورغلل، نو له بوټو نه راووتل او بېرې ته يې وويل چې دا خلک بايد تعقيب کړو چې چېرې ځي او څه کوي.

بېرې لومړی د ورسره ټوپک شپېلی ته وکتل او بيا يې زياته کړه: هغوی پر اسونو سپاره دي او موږ پلي يو، نو څنگه به يې تعقيب کړای شو؟

متين شاوخوا وکتل. مخامخ د غره لوړې څوکې ته يې اشاره وکړه: بايد هغه ځای ته ځانونه ورسوو او له هغې نقطې نه کېدای شي چې دوی وڅارو.

د متين لونگۍ ږنگه شوه. بيا يې پر سر کړه او بېرې ته يې وکتل. هغه ورته وويل: اوس ښه شوه. له دې خبرې سره دواړو د غره لوړې څوکې ته حرکت وکړ. که څه هم هغې څوکې ته د ختلو لار خطرناکه وه، خو دوی بيا په کم وخت کې دغه لاره لټوله کړه او يادې څوکې ته يې ځانونه ورسول.

هلته په رسېدو متين له بېرې نه اوبه وغوښتې. بېرې اوبه ورکړې او ورته ويې ويل چې کمې وڅښه ځکه ما هلته ډېرې څښلې دي، نو اوس مې په تشي درد دی.

متين له خولې نه د اوبو پتکی کوز کړ او شکر خدايه! غږ يې وکړ. خولې يې پاکې کړې. دوربين يې رواخيست. سترگو ته يې ونيوه. لاندي سيمې ته يې واچوه. ايخوا او ديخوا يې تاو راتاو کړ. له لږ ځنډ تاوولو وروسته يې اه غږ وکړ او بېرې په بېره ترې وپوښتل:

څه شوي؟

- هغه ښځه چې له وسله والو سره وه، اوس يې په شگو کې څښوي. لکه چې وژني يې.

د پېښې په ليدو د متين ستونۍ وچ شو او بېرې هم وارخطا و. په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل: اوس څه وکړو؟

متين څو شيبې غلی و، خو زړه يې صبر ونه کړ. دوربين يې رواخيست او لاندي يې په کې وکتل، زړ يې له سترگو لرې کړ. د ښي لاس په گوتو يې خپل تندي ونيو او زياته يې کړه:

- دغه ښځه وژني. بايد ويې ژغورو.

- خو دوی ډېر دي؟

متين د بېرې څېرې ته وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- موږ راغلي يو چې دغه ډېر له منځه يوسو. خلک او هېواد ترې بې غمه کړو.

له دې خبرې سره سم متين روان شو او بېرې هم په چوپه خوله حرکت پسې وکړ.

دواړو کله د يوې او کله د بلې گورگوري تر څنگه ځانونه پټول. په دې ډول يې هڅه کوله چې وسله والو ته ځانونه ورنږدې کړي او ښځه د دوی له منگولو نه وژغوري.

له لږ ځنډ وروسته دوی د غره لاندي ډډې ته ورسېدل. دومره ورنږدې شول چې د وسله والو خبرې يې په اسانۍ اورېدلی شوې. متين او بېرې سنگر ونيو. متين بېرې ته کسان په گوته کړل او ورته ويې ويل چې کله بريد کوو، نو ته به دغه کسان په ښه کوي او ولې به يې زه به دا نور په ښه کړم.

وسله والو بنځه تر زنگونو پورې په شگو کې خښه کړې وه. ترې تاو کسان دې ته انتظار وو چې مشر يې د سنگسار امر ورکړي، خو په دې وخت کې د وسله والو تر منځ جنجال پيدا شو، ځينو يې ويل: دا به په گوليو وولو او ځينو بيلزباتوله چې نه، سنگسار کوو يې. يو تن غصه شو او دده په غصه کېدو ټول غلي شول، داسې ښکارېده چې دا يې مشر دی او څه ويل غواړي.

مشر يې له غصې نه په ډکه لهجه وويل چې دا بايد سنگسار شي، زموږ درې ملگري يې وژلي. دا زما پرېکړه ده او دا حق هم دی.

کله چې متين او بېري دا خبره واورېده، نو په حيراني يې يو او بل ته وکتل. هلته کسانو ډېرې واخيستې، تر څو بنځه سنگسار کړي چې ناڅاپه د متين او بېري له لوري پرې د گوليو باران جوړ شو. متين اول هغه څوک په نښه کړل چا چې د مشر امنيت ساته. پر متين او بېري باندې هم د وسله والو له لوري ډزې پيل شوې، خو د دوی ډزې غيرې منظمې وې او ناڅاپي بريد وارخطا کړي وو.

جنگ لا روان و چې بېري د متين له امر نه سرغړونه وکړه. په خپل سر له سنگر نه پاڅېده او په داسې حال کې يې پر کوزېدو پيل وکړ چې يو نيم ډز به يې هم کاوه. بېري دا فکر کړی و چې نور ټول وژل شوي دي، خو دده اټکل غلط و. د شا له لوري دوه تنه راغلل. يوه يې بېري پر پښه زخمي کړ. بل په بېره راغی، پر اس يې سپور کړ او همداسې زخمي يې له ځان سره يووړ.

متين د شا لخوا نه ډزې پرې وکړې، تر څو يې مخه راوگرځوي، خو په دې هڅه کې ناکام شو. متين خپل ټوپک په ځمکې وواهه. چيغه يې کړه او بيا يې د افسوس په ډول د سر په وينتانو کې د لاسونو گوتې کش

کړې، خو افسوس څه گټه نه کوله. لږ پاتې و چې متين خپل حواس بايللي وای. د جنرال خبره ور ياده شوه چې ورته ويلې يې و: د پېښو پر مهال له قوي زغم او صبر نه کار اخله. ددې خبرې په وريادېدو يې حواس سره راټول شول. ټوپک يې رواخيست. شاوخوا يې وکتل. څوک نه و، نو په اختياط، اختياط د بنځې پر لور ورغی، تر څو هغه وژغوري.

کله چې متين بنځې ته ورنږد شو، يوه شيبه يې د دښمن له ويرې شاوخوا وکتل. څوک نه و او بيا يې زر، زر د هغې د را ايستلو لپاره شاوخوا شگې ترې لرې کړې. هغه يې له خښېدو نه خلاصه کړه او بنځه په داسې حال کې چې په بوکره کې پټه وه، له کندی نه په خپله راوخته.

متين پوه شو چې د بنځې روغتيا يې وضعيت ښه دی. غوښتل يې چې لږ ترې لرې شي، خو بنځې اوم، اوم، اوم... غږ کاوه او نور څه يې نه شول ويلی. متين بيا له مجبورېته پسې راغی. زره نا زره او شرم نيولی و چې بوکره يې ترې لرې کړه. د بوکرې له لرې کېدو سره يې د هغې خبرې ته په حيراني وکتل. داسې حالت پرې راغی لکه خوب چې گوري، نو سترگې يې ومونلې. وروسته پوه شو چې دا يو حقيقت دی. په سترگو کې يې اوبښکې ډنډه شوې او په لږزېدلې غږ يې وويل:

-للمې ته او...-

خبره يې په ستوني کې وښتله او نور غلی شو.

د للمې په سترگو کې اوبښکې ډنډه ولاړې وې. خوله يې ترلې وه او زنه يې ريښه. متين په داسې حال کې چې لاس يې لږزې اخيستی و، د هغې له خولې نه يې پلستر لرې کړ. بيا يې لاسونه چې ښه ته ترلې وو، خلاص کړل. للمې په سلگو، سلگو د متين غېږې ته ځان واچوه او په سلگو کې يې متين ته وويل چې ابا يې رانه وواژه. د للمې له خولې نه ددې جملې په

اورېدو مټين ډېر خواشيني شو، خو حواس يې راټول كړل او للمي ته يې تسليت وركړ او ويې ويل: پر باز خان دې خداى رحم وكړي.

د للمي په زړه كې چې كله د وسله والو ويره لږ څه كمه شوه، نو ويې ليدل چې سر يې د مټين په غېږ كې ايښى. سپكه ورغورځېده. له شرمه تكه سره شوه. ټيكرى يې پر سر سم كړ او مټين ته يې په لږزېدلې غږ وويل: - زه خو ډېره ويرېږم، اوس به څه كوو.

مټين چې د للمي ويره وليده، نو زياته يې كړه.

- مه ويرېږه، زه در سره يم.

للمي چې د مټين خبره واورېده، نو د زړه درزا يې كمه شوه او داسې يې وانگېرله چې تكيه يې همدا مټين دى.

مټين د خړو اوبو بوى محسوس كړ. للمي ته يې وويل چې زه هغه لوږ ځاى ته وځيږي، سيلاب راغى. للمي هم په داسې حال كې منډه واخيسته چې كله به يې د كميس لمن او كله به يې ټيكرى په ازغنو بوټو كې نښتى و، خو له دې سره، سره بيا هم لوږ ځاى ته ځان ورساوه.

مټين په بېره دوه ټوپك غاړې ته واچول او يو يې په لاس كې واخيست. ده لا حركت نه و كړى چې سيلاب په چټكۍ راټېږدې شو. د سيلاب په ليدو للمي سوي چيغې پرې وكړې چې ځان خلاصوه، گني وړي دې.

مټين په منډه د غره څنډې ته وخوت او سيلاب د وسله والو مړي له ځان سره واخيستل. سيلاب دومره لوږ روان و چې د سيمو خلكو تر اوسه دومره ډېر سيلاب نه و ليدلى. دغه سيلاب پر هغه كال په خوست كې هم ډېرې ځمكې لاندې كړې. كورونه يې ونړول او ډېرى خلك يې له ځان سره

يووړل. كله چې د ځدراڼو له غرونو سيلاب راووځي، نو د خوست خلك بيا په كې د لرگيو د نيولو كوښښ كوي او بالاخره يې دغه اوبه يوسي.

د مټين زړه ستړى، ستړى كېده چې د للمي خواته ورسېده. للمي چې دده ستړيا وليده، نو ورته ويې ويل چې دا يو ټوپك ماته راكړه او كه كوم ځاى كې بند راتلې، زه به مرسته در سره كوم. مټين يې سترگو ته وكتل. زړه يې پرې وسو او بيا يې په مهربانه لهجه وويل:

- تا د ټوپك ويشتل زده دي؟

- هو!

- كله دي ډز پرې كړې؟

د مټين پر دې خبره د للمي په سترگو كې اوبنكي ډنډه شوې. لاړې يې تر ستوني تېرې كړې او بيا يې په غريو نيولي غږ ځواب وركړ:

- يو ځل مو مخكې پر كور بريد وشو. هغه وخت كې مې له پلار سره په جنگ كې برخه واخيسته او لومړى ځل و چې په ټوپك مې ډزې وكړې. بل همدا اوس چې دغو ظالمانو زما پر پلار بريد وكړ، خو اخر... د للمي خبرې د هغې سلگيو غوڅې كړې او مټين هم پرې پوه شو چې ته څه ويل غواړې.

<https://momandpublicat.com>

دې سر بېره که څه هم متین زړور ځوان و، خو نن یې د ویرې احساس کاوه. چېرې به چې د څه شي ټک شو، نو دده زړه به په گوگل کې په ټوپونو شو. متین په همدې ویره کې پاڅېده. تیمم یې وواژه. بیا یې الله تعالی ته دوه رکعت نفل لمونځ وکړ. د خدای تعالی دربار ته یې د دعا لاسونه لپه کړل او په زاریو یې وویل چې یا الله تعالی ته مې په دې ماموریت کې کامیاب کړې. خدایه ته دومره توفیق راکړې چې للمه هم وساتلی شم او ... کله چې متین دعا خلاصه کړه، نو پاڅېده او د هغې تیرې ډډې ته یې ځان ورساوه چې لږ وړاندې ناست و.

په دې ځای کې للمې چيغې کړې. داسې چيغې یې وکړې چې متین یې سخت وویراوه. متین غږ پرې وکړ چې څه پېښه ده، خو للمې همداسې چيغې وهلې. متین ددې لپاره چې غږ یې دښمن وانه وري، د هغې په خوله یې لاس ونيو او بیا یې وپوښتل چې څه درباندي وشول؟

للمه چې په هوبښ شوه، نو په ویرېدلي غږ یې متین ته وویل: په خوب کې مې د ورځې پېښه لیده. وسله والو غوښتل چې ما وتښتوي او بیا مې وژني. زما پلار یې زما د سترگو پر وړاندې وواژه. متین ډاډ ورکړ چې هېڅ خبره نشته، ته پرېوزه او ویده شه، خو للمې ورته وویل چې زه له تانه لرې نه ځم، ځکه سخته ویرېرم. متین غلی غوندي د هغې سر پر خپله سینه تکیه کړ، ترڅو ډاډه اوسېږي او ونه ډاره شي.

متین هم له ډېرې ستونزې نه د تښتې په نیمايي برخه کې ویده شوی و. ده چې کله له خوبه سترگې وغړولې، نو زړه لمر پرې راختلی و. په وارخطایي پاڅېده. شاوخوا یې وکتل. للمه نه وه، حیران شو چې دا څه شوه؟ دوربین یې رواخیست. شاوخوا یې للمه پکې وکتله او هم یې د دښمن څار وکړ چې هسې نه دلته نږدې وي، خو په دې دواړو کې یو هم په

شپه له نیمې تېره وه. سپوږمۍ کمزوري رڼا کوله. د غره ځناورو اوازونه کول. کله، کله به له لرې نه د وسلو ډزې واورېدل شوې، ته وا چېرته جگړه پېښه ده.

للمه چې ټوله ورځ یې په منډو، جگړه او ویره کې تېره کړې وه، د متین واسکت یې د بالښت په ډول ورته جوړ او خوب وړي وه، خو متین بیا بېرې ته غمجن و، ځکه نه پوهېده چې وژلې به یې وي او که ژوندی به ورسره وي. خوب یې له سترگو الوتې او وینښ ناست و.

بل خوا للمې ته اندېښمن و، ځکه دا هم یو پیتې و، خو مجبور و چې هم جگړه وکړي، هم هدف ته ځان ورسوي او هم للمه خوندي وساتي. پر

نظر نه ورغی له مجبوری یې په للمه پسې غږونه وکړل. للمې وه للمې...
ده که هر خومره نارې ووهلې، خو د للمې درک مالوم نه شو.

متین نور له ځان سره تصمیم ونيوه چې دغه ځای باید پرېږدي، ځکه
ډېر پاتې کېدل ورته ښه نه دي. توپیکونه یې رواخیستل او روان شو.
همداسې یې په للمه پسې هم کتل، ترڅو پیدایې کړي. په همدې حال کې
چې کله له یوې غونډۍ نه واوښت نو پر للمه یې نظر ولگېده. اور یې بل
کړې و. لوگی ترې خوت. خدای زده چې څه یې پخول، خو د متین غصه
یې راویاروله.

متین په همدې غصه کې په گړندیو قدمونو ورغی. ورنږدې شو او له
ورنږدې کېدو سره سم یې له قهر نه په ډکه لهجه وویل:

- تاته چا ویلې و چې تر دې ځایه یوازې راشه او ته دا حالت نه وینې؟

للمې چې د ډوډۍ تېۍ ته ورته په نرۍ تېره پسې لاندې اور بل کړې و،
نو اول یې د متین خبرې ته وکتل. پوه شوه چې غصه دی او بیا یې په
خوږه لهجه ځواب ورکړ:

- پورگي پخوم. (پورگي هغه یو ډول ترخه غرنۍ مېوه ده چې په غرونو
کې یې ولاړې خېرۍ نیسي.)

ددې خبرې په کولو یې د گرمې تېرې له سر نه اورته (ورینه) شوي
پورگي رواخیستل. لږ یې ځان ته پرېښودل او ډېر یې متین ته ونيول، خو
متین ورته وویل: زه یې نه خورم. راځه چې له دې ځای نه زر لاړ شو، ځکه
دښمن هره شیبېه زموږ د پیدا کولو په لټه کې دی.

للمې بې له څه ویلو له متین نه خپل توپیک واخیست. غاړې ته یې
واچوه او دواړه د زینغو ځیو، خېړیو او نښترو په گڼ ځنگل کې روان شول.

کله چې یې لږ مزل کاوه، نو متین یو ځل بیا نقشې ته وکتل. د نقشې
له کتو سره یې سر وښوراوه او ویې ویل چې اوس هدف ته نږدې یو او که
بېرې یې وژلی نه وي، ژغورل یې ضروري دي.

للمې د نقشې په لیدو له متین نه وپوښتل:

- دا کاغذ دې څه شي دی؟

- دا نقشه ده.

- نقشه یې څه بلا وي؟

متین یې په سترگو کې وگندلې او بې له ځنډه یې وویل:

- دا به یوه بلا وي.

للمه هم په کره خبره وپوهېده. سر یې ښکته کړ. اضافي پوښتنې یې
پرېښودې او ورسره روانه شوه.

په غرنۍ سیمه کې د مزل پر مهال د للمې پښې پرېښو او تېرو زخمي

کړې. بالاخره یې متین ته وویل چې نور مزل نه شم کولی، ځکه پښې مې

ډېر درد کوي. متین ورته وویل چې ته دلته کینه. زه زر راځم. متین په ونو

کې ځان ورک کړ. له لږ ځنډ وروسته چې راغی، نو هغه گنجی (بنیان) په

لاس کې ورسره او چې ده د کمیس لاندې اغوستی و. خیرې یې کړې. بیا یې

ریتارې د للمې له پښو نه تاو کړې، ترڅو مزل وکړای شي او پښې یې له

درده وژغوري.

کله چې متین د للمې له پښو نه ریتارې تاو کړې، نو په ځای کې

ودرېده. شاوخوا یې وکتل او بیا یې وویل:

- درځه! پر هاغه کنډو به واوړو.

للمې چې د متین دغه رحم او مهرباني ولیده، نو زړه یې لا ور ړنگ

شو او دده سترگو ته یې له مینې نه په ډک نظر وکتل. له ډېرې مینې یې

زړه په گورگل کې په ټوپونو شو. حتی دومره تېز غورځېده چې په درزا يې متین هم پوه شو. للمه په ساه کې لوړه وه. متین هم په خواږه نظر ورته وکتل. هغې له شرمه سترگې ټټې کړې، نو متین ورته وويل: للمې راځه، چې ناوخته دی. د متین پر دې خبره دواړو په پریښو او تېرو کې مزل پیل کړ. په مزل کې که متین هر څومره ښه و، خو للمه هم ترې کمه نه وه، ځکه دا په غره کې لویه شوي پیغله وه او په همدې غرونو کې يې خاپوړي کړي وې. پښې يې، ځکه زخمي شوي وې چې بیلې پېلې وې په تگ، تگ کې متین للمې ته مخ ورواړوه او زیاته يې کړه:

- گوره! د هر قدم په اخیستلو د پښې ځای ته نږدې کېږو. کله، کله داسې هم کېږي چې له دښمن سره مخامخ شو او زه د هغه د وژلو هڅه وکړم، خو ته به ځان په واک کې ساتې او چيغې به نه وې، ځکه ستا چيغې به مور دواړه د مرگ خولې ته ورکړي.

للمې له مسکا نه په ډک نظر ور وکتل او وېي ويل چې سمه ده. متین چې د للمې مسکا وليده، نو په اصطلاح زړه يې باغ، باغ شو، ځکه د هغې مسکا ورته په زړه پورې وه، خو زر يې پام شو او خپل حالت يې سمبال کړ.

دوی دواړو له ښه مزل وروسته نور کنډو ته نږدې وو چې د للمې کمیس په پریښه کې ونښت او څېرې شو. له دې سره سم يې متین ته غږ کړ: - متینه! کمیس مې...

متین چې مخ وړ واړوه، نو د للمې یو بغل ښکارېده او کمیس يې څیړي و. متین چې دا حال وليد، نو په بیره يې بېرته مخ ترې واړوه. له لونگۍ نه يې یوه ټوټه پرې کړه او هغې ته يې ور وغورځوله چې خپل ځان

پت کړي. للمې د کمیس څېرې برخې سره یو ځای کړې او د لونگۍ ټوټه يې ترې تاو کړه.

<https://momandpops.com>

- پرون چې مو راوړ، هغه سړی چېرته دی؟

سړي د (نه) په دود سر وښوراوه.

- د مخابرې نوم د څه دی؟

سړي چې سترگې وغړولې، نو د متین څېره ورته گډوډه ښکارېده.

سړي گړځېده. د ونو سروڼه يې وليدل چې ترې څرخېدل او حال يې ډېر

خراب و، په لړزېدلي غږ يې وويل:

- خنجر طالب!

متین چې هر څومره هڅه وکړه چې سړی په خبرو راوړي، خو هغه يا د

حال ويلو نه و او يا يې نه غوښتل چې نور څه ووايي. بالاخره متین مجبور

شو چې للمې ته ووايي، ته د هغې ونې لاندې لاړه شه او زه هم درځم.

للمه چې لاړه، نو متین د سړي کار ور خلاص کړ او ويې واژه. بيا يې

کالي، بوټونه او ټول لباس ترې وويست او خپله يې واغوست. له هغه

لاړسته يې خپل کالي للمې ته وروړل چې خپل زاننه کالي لرې کړي او د

نر کالي واغوندي. للمې هم همداسې وکړل. خپل کالي يې لرې او د متین

کالي يې واغوستل چې سم دم سړی ترې جوړ شو.

للمه د متین څنگ ته راغله. د هغه وينې شونډه يې وليده. د ټيکري

پيڅکه پسې يې رواړله او وينې يې ترې پاکې کړې. متین يې سترگو ته

وکتل او بيا يې په نرمه لهجه ورته وويل چې ته چېرته پته کېنه. زه د سړي

پر ځای لږه پيره کوم او کېدای شي چې په دې ډول د ځان لپاره څه لار

خلاصه کړو.

متین د وسله والو په لباس کې پيره دار شو او په مخابره کې يې د دوی

غږونه اورېدل چې پر يوه او بل يې پر مستعارو نومونو نارې وهلې.

وسله وال کس چې پيره ولاړ و، تر څو يې ځان سره سماوه، متین ور

ورسېده او له ځان سره يې ژورې کڼدې ته خطا کړ. د سړي له لاس نه وسله

او مخابره وغورځېدل، خو په زور کې له متین نه کم نه و. دواړو يو او بل

خولې، خولې ته په سوکانو ووهل. کله به يې يو لاندې کړ او کله بل. له ډېر

کش او گير وروسته يې نه يوازې متین سترې کړ، بلکې پوره يې وارخطا

کړی و. للمه پوه شوه چې متین يې وارخطا کړ، نو د څپې لږگي ته يې

لاس کړ او هغه بل سړی يې پر سر وواهه. درانه گوزار د سړي سر وگرځاوه

او پر ځمکه راپرېوت. متین هم له موقع نه گټه واخيسته او څو گزارونه

يې پر سر وکړل چې په دې سره سړی بيخي له کاره ولوېده.

متین پوه شو چې سړی نور د ولاړېدو نه دی، نو ځکه يې وار له واره

ترې وپوښتل:

د پوليسو ځوان آمر چې اوس کت مټ وسله وال جنگيالی بنکارېده، تر څو ساعتونو پورې پیره وکړه، خو ده ته چا د (خنجر طالب) په نوم غږ ونه کړ. متین دې حالت کار، کرار د مایوسه کېدو پر لور روان کړ. فکر یې وکړ چې هسې نه وژلا شوي کس دوکه کړی وي او غلط نوم یې ور بنودلی وي.

دی لا په دې کش مکش کې و چې په مخابرات کې غږ شو:

- خنجر طالب، خنجر طالب!

متین د مخابراتې تنی په غټه گوته کې کارله او ویې ویل:

- جنابه اورم.

- تندر طالب پیرې ته درغی، ته دې خپل ځای ته راشه.

- سمه ده، قوماندان صاحب!

متین چې دا خبره واورېده، نو پر بدن یې د ویرې لږه راغله او زړه یې هم په ټوپونو شو. لږ وروسته یې پر هغه کس هم سترگې ولگېدې چې ورته راویې لیرې. د هغه په لیدو یې وارخطايي نوره هم زیاته شوه، نو زر، زر یې ایت الکرسي پر ځان چوف کړه. له جیب نه یې سورت یاسین رواخیست. بنکل یې کړ او الله ته یې دعا وکړه چې ته بری راکړې. دغه شیبه چې سړی هم رانږدې کېده، د جنرال خبره د تېر په څېر بیا ور یاده شوه چې ورته ویلي یې وو: "د یوه هدف د تر لاسه کولو لپاره کلک هوډ او زړورتوب ته اړتیا ده." له دې سره سم هغه کس ورته رانږدې شو او د متین ویره هم تر ډېره راکمه شوه.

متین ته چې کله سړی راوړسېده، نو پرې شکمن شو چې دا بل څوک دی. هغه چې ټوپک ته لاس کاوه، نو متین د ټوپک کونداغ ورسره کړ او

په دوهم وار یې سړی د ځمکې مخ ته کړ. د سړي له نسکورېدو سره سم متین وسله او مخابراته ترې واخیستل او ورسره جوخت یې ترې ویوېستل:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي خوله له وینو پاکه کړه. بېرې څنډې یې له سترگو پورته کړې او متین ته ددې پر ځای چې ځواب ورکړي، یوازې وکتل.

متین بیا خپله پوښتنه تکرار کړه، خو دا ځل سړي د هغه مخ ته لاړې ور تو کړې او د ورک شه غږ یې وکړ.

متین پوه شو چې حال نه وایي. د ټوپک له خولې نه یې گاز وویست او بیا یې د هغه په سترگه کې ورتینګ کړ. دا درد د وسله وال لپاره د زغملو نه و، چیغې یې کړې، خو متین یې زر په خوله پسې لاس ونيوه او چیغې یې چا وانه وړېدې. کله چې د سړي بغارې کرارې شوې، نو متین بیا هغه پوښتنه تکرار کړه:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي به سترگه پسې د لاس ورغوی نیولی و. درد یې کاوه او په همدې حال کې یې ځواب ورکړ:

- هغه د غره په ډډه کې په یوه غار کې تړلی پروت دی.

- اقرار یې کړی؟

- اقرار چې یې کړی وای، نو اوس به ژوندی نه و.

- د مشر نوم مو په مخابراته کې څه دی؟

- کوم مشر؟

- جبار درته یادوم.

وسله وال کس چې د متین په پښو کې پروت و، په زاریو یې پیل وکړ. ویې ویل چې ما مه وژنه او وعده راسره وکه چې نه دې وژنم. که چېرې ته ما نه وژنې، زه به تاته ډېر رازونه ووایم او خبر به دې کړم. متین شاوخوا وکتل او بیا یې وویل:

- که پوره مرسته راسره وکړې، نو نه دې وژنم او د جبار نوم په مخابره کې څه دی. ووايه! هسې وخت مه ضایع کوه؟
- غازي سنگر.

- ستاسو ټول کسان یو ځای ټولیري؟

- هو! لږ وروسته د غرمې ډوډۍ ته ټولیري.

- زما د پیرې ځای اوس چېرته دی چې د بل پیره دار پر ځای ورشم.

- د هاغې لویې څپرې لاندې ډیرینه کوټه وینې، هغه د ای ایس ای کسانو دفتر دی او د هغوی د دفتر مخې ته ستا پیره ده.

متین غوښتل چې ددې کس لاسونه، پښې او خوله ور وتری، خو په یوه شیبه کې وسله وال کس دده له کمربند نه خنجر واخیست. پر متین یې وار وکړ او پر کینه اوږه یې زخمي کړ. متین هم د سترگو په رپ کې د هغه لاس تاو کړ. خنجر یې تر واخیست او د هغه غاړه یې ورپرې کړه. کندې ته یې کش کړ او کالي یې ترې وویستل. له هغه وروسته د للمې پر لور ورغی. للمه همداسې پټه ناسته وه. ده کالي ورکړل او ورته ویې ویل چې اوس زما کالي لرې کړه او دا واغونده چې له دې کسانو سره مو فرق ونه شي.

للمې ولیدل چې د متین له اوږې وینې بهېږي، په وارخطایۍ یې ترې وپوښتل:

- زخمي یې؟

- نه، ډېر نه يم خوږ.

- ته رابښکاره کړه.

- نه، لاس مه وروړه، ښه يم.

للمې د متین خبرې ته غوږ ونه نیوه. د هغه لستونۍ یې پورته کړې، تر څو یې زخم وگوري. کله چې یې ولید، نو ویې ویل: او هو دا خو ډېر خوږ شوی یې او زیاته وینه ترې بهیږي. ته دلته کینه چې زه یې درته وترم.

متین کیناست. للمې په بیره د زینغوڅي له تنې نه ژاوله پرې کړه. بیا یې د زخم خوله سره ور وستله. له هغه وروسته یې ژاوله پرې کېښوده او ټوکر یې ترې تاو کړ. د متین پر حالت د للمې زړه وسوزېده. په خواږه نظر یې ور کتل. مینه یې پرې راغله. هیجاني شوه. لاس یې ورنږدې کړ. غوښتل یې چې د متین مخ ته یې ور وړي، خو هغه ترې شاته شو او پاڅېده.

که څه هم د متین د اوږې زخم درد کاوه، خو د وینې له ضایع کېدو نه یې زړه یې غمه شو.

للمې هم د متین په څېر د وسله والو په شان ځان برابر کړ. د شاجورو ډک کمربند یې واچوه او ټوپک یې لاس ته کړ. متین للمې ته وویل، ته به زما پر ځای پیره داره شي او زه لاندې ورکوزېږم. که لاندې جگړه ونښته، ته ډزې مه کوه. که پوه شوي چې وسله وال ستا پر خوا راځي او یا هم د شا لخوا نور څوک راتلل، نو په هغه وخت کې درته اجازه ده. بل دې فکر وي چې بېری هم ژوندی ورسره دی او د هغه ژوند ته گواښ باید متوجه نه کړو.

شکر خدایه، شکر... للمې د بېری پر ژوندي پاتې کېدو شکرونه وویستل. متین په پیل کې د دوربین په واسطه شاوخوا کسان او ځایونه

وڅارل، خو چې کله روانېده، د للمي سلگۍ يې واورېدې. ورته ويې کتل او بيا يې وپوښتله:
- ولې ژاړې؟

للمي د متين خفنگان نه شو رغملی. په زوره يې په ستوني کې سلگۍ ترتبې کړې او بيا يې ځواب ورکړ:
- هسې پر تا مې زړه سوزي...

متين چې د للمي اوبنکې وليدې، نو په زړه کې يې د درد څړيکې تېرې شوې. ورنږدې شو. د لاس په ورغوي يې د هغې پر مخ را روانې اوبنکې پاکې کړې. للمي هم دده لاس ونيوه. خپلو شونډو ته يې نږدې کړ، خو متين لاس ترې کش کړ او ورته ويې ويل:
- ته مه وارخطا کېږه. انشاءالله بري به زما او ستا وي.

يوه شيبه يې د للمي سترگو ته په مينه، مينه وکتل، خو دده له کتو نه للمه وشرمېده او سترگې يې ټيټې کړې. متين د للمي دې انداز ته مسکې شو او بيا يې د دښمن پر لور حرکت پيل کړ. څو شيبې وروسته ورسېده. هلته په رسېدو سره يې که څه هم په زړه کې يو څه ويره وه، خو په ظاهر کې يې پر ځان څوک نه پوهول. زړور ورغی او د ای ایس ای د کسانو دفتر مخې ته پيره شو. پر لاس ترلي ساعت ته يې وکتل. ډوډۍ خوړلو ته لاهم څه کم يو ساعت پاتې و. د ننه په ډيرين دفتر کې ناستو کسانو د خپلو لاسته راوړنو په اړه خبرې کولې او بادارانو يې په کړس، کړس ورته خنډل. متين ټولې خبرې اورېدې، خو که د خداى خوبه وي، لږ وروسته به هر څه گډوډ شي او هېواد به له شر نه خلاصون ومومي.

دغه څه کم يو ساعت وخت د متين لپاره له يو کال نه هم اوږد شو. نه يې غوښتل چې دغه زرین او طلايي چانس له لاسه ورکړي. په دې وخت

کې د جنرال هغه ورکړي اله ورياده شوه چې ورته ويلې يې وو: "هر وخت چې په کوم ځای کې بند راغلې، نو ددغه الهې تنې کېکاره او موږ به ځانونه در ورسوو." متين څو ځلې هغې تنې ته فشار ورکړ او د دوی د مرستې په انتظار شو، خو الهې نه شين او نه سور غمى ولگاوه او نه هم د ډوډۍ د وخت تر پوره کېدو پورې څوک رابنکاره شول چې مرسته ورسره وکړي. پاس يې وکتل. د نښتر په سر کې د انتن په شان اله نسب شوي وه. کېدای شي چې دا اله د سيگنالونو د کته کولو اله وي او د متين الهې به هم د همدې له امله کار نه کاوه. بالاخره يې په زړه کې فيصله وکړه چې هر ډول کار بايد په خپله ترسره کړي.

هغه شيبه هم رالنده شوه چې وسله وال يو، يو د ډوډۍ خوړولو ځای ته روان وو، راتولېدل. اشپز هم دسترخوان هوار کړ او وچه ډوډۍ يې پرې واچوله. له دې وروسته يې يوه بل ته غږ کړ: هلک! ته قوماندان صاحب غازي سنگر ته ډوډۍ ور وړه.

هغه کس راغی. اشپز ډوډۍ په لاس ورکړه. متين يې حرکتونه څارل او د جبار کوټه يې بڼه مالومه کړه.

ټول يې ډوډۍ ته کيناستل. يوازې درې کسان په پيره کې پاتې شول، تر څو پر دوی پيره وکړي. متين هغوی هم تر نظر تېر کړل او دا لار يې ورته ولټوله چې وروسته له دوی سره څه ډول جگړه وکړي.
کله چې دوی ډوډۍ ته سره راتول شول، نو متين ته يې هم غږ کړ:
راځه! ته ولې ولاړ يې؟

متين هم ور روان شو او په تگ کې يې د ټوپک پر شپيلۍ د قرآن کريم سورتونه چوف کړل چې هسې نه د ډر په وخت کې وربند شي. پر ټوپک يې له اول نه مرمۍ تېره کړې وه. کله چې متين ځان مناسب ځای ته

ورساوه، ډوډۍ ته پر راتولو کسانو يې اور بل کړ او په ضرب د خو دقيقو کې يې ټول له منځه يوړل. پيره درانو چې وضعه وليده، ډزې يې پيل کړې. متين خان وغورځاوه، خو هغه درې تنه د شا لخوا بل چا په ډزو ووژل چې دې کار متين هم حيران کړ.

متين په يوه سترگه د جبار خونه څارله او له بل لوري يې د ای ایس ای کسانو کوټې ته ځان ورساوه. هلته په رسيدو سره يې دروازه خو ډزه وويشته. بيا يې کرار ور پرانيست او غږ يې ودرکړ چې د باندې راووخئ. د ای ایس ای کسانو که څه هم غږ واورېده، خو په اول غږ راونه وتل. متين ډزې پرې پيل کړې. شيبه وروسته په کوټه کې چينغې شوې چې ډزې مه کوه. موږ ځانونه درته تسليموو. کله چې دوی راووتل، نو درې تنه وو. په دې وخت کې د ننه له لوري ډزې پرې وشوې. متين خان يوه څنگ ته کړ له بې يې کيلي وويسته او بيا يې کوټې ته ور وغورځاوه. خو ثانيې وروسته چاودنه وشوه. په کړکيو لمبې راووتې. د بې په بريد کې د باندې دوه تنه ووژل شول او يو پاتې شو. متين هغه ته وويل چې په گونډو شي. هغه يې په گونډو کړ او لاسونه يې تر شا ورتړل.

بل لور ته جبار هم له خپلې کوټې راووت او پر متين يې ډزې پيل کړې. متين هم متقابلې ډزې شروع کړې، خو جبار له لږ جنگ کولو وروسته په منډه شو. همدا شيبه هغه بل کس چې درې پيره داران يې ووژل، زنگون وواهه. سترگه يې پټه کړه. نښه يې پرې راوړه. پر پښه يې وويشت او نسکور يې کړ.

متين په داسې حال کې چې دده له پلوي کس سره يې ډېر اختياط کاوه، تر جبار پورې ځان ورساوه. د هغه څېره يې وليده. په خپله همغه سړی و چې جنرال يې متين ته د امين جان د ساعت له ميمورۍ نه انځور

ورکړی و. دلته جبار د ټوپک شپېلۍ متين ته برابره کړه. ډزې يې وکړې، خو متين ځان پر ځمکه وغورځاوه. جبار ته مرمۍ ور خلاصې شوې، نو همدا سې يې پر متين د ټوپک وار وکړ، خو متين سر ترې ټيټ کړ. کله چې متين هغه بې وسلې وليد، نو وړلند شو. يوه شيبه يې د هغه خونکاري څېرې ته وکتل. بيا يې جبار د ټوپک په کونداغ وواهه او پښه يې پرې ماته کړه.

جبار چې ډېر ظالم سړی و او ځان يې هم ډېر کلک ښوده، خو د متين له دې گوزار سره يې چينغې اسمان ته پورته شوې او د هلوکوکو درد ورته د زغملو نه و. دی لا په دې دردونو کې و چې متين دا ځلې ښی لاس ورته مات کړ او له دې سره جوخت يې په زاريو پيل وکړ: د خدای لپاره ما مه وژنه، ځکه کورنۍ او ماشومان مې دي، خو متين يې هېڅ خبرو ته پام ونه کړ او يوازې يې ترې وپوښتل:

- غريب او بې وزله ځوانان دې ولې ترور کول؟

جبار ورته وويل چې ما هېڅوک نه دي وژلي. متين د ټوپک خوله پرې زواروله او څو ډزه يې نور هم پر دې پښو، پښو وويشت او بيا يې پوښتنه تکرار کړه.

جبار ورته وويل:

- ژوند مې وژغوره. زياته وښه رانه بهيرې او زړه مې سستي کوي.

- تر هغو دې نه ژغورم، تر څو چې هر څه راته ونه وايي.

جبار چې له خپل بدن نه روانه وښه وليده، نو د مرگ اژدها يې هر شيبه سترگو ته درېده او بې له ځنډه يې خوله خلاصه کړه:

- ما نه د پاکستان استخبارات پيسې راكوي. زه د دوى لپاره قومي مشران، دولتي چارواكي، استادان او عامه تاسيسات له منځه وړم. د ځدرايو په سيمه كې مکتبونه، نه پرېږدم او كوښښ كوم چې سيمه يې نا امنه وساتم...

متين يې خبرې پرې كړې او بيا يې ويوښتل چې هغه ځوانان مو ولې ووژل؟

دا ځل د جبار غوږ تر پخواتيټ و او زياته يې كړه.

- پر ځوانانو مو د خپلې ډلې لپاره له يو ځاى نه بل ځاى ته وسلې، چاودېدونكي مواد، تبليغاتي پاڼې او نور شيان وړل، خو چې كله به يې انكار وكړ، نو هغه مو وژل. بل مو د دوى په واسطه د دولتي چارواكو اختطاف او ترور هم كاوه.

- دا هر څه كوئ، خو د طالب په جامه كې. په دې مسايلو كې د امين جان غريب له ۶۶۰ شمېرې نه هم كار اخلي او د هغه كورنۍ مو د وير پر گدۍ كېنوله، همداسې نه ده؟

- همداسې ده.

د متين سترگې له غصې نه رډې راختلې وې، په همدې حال كې يې بله پوښتنه وكړه:

- په خوست كې څومره كسان لرئ؟

- زما په كوټه كې كمپيوټر شته، ټول مالومات په هغه كې دي، خو ما وژغوره. جبار همداسې نور ډېر څه ويل غوښتل، خو د متين اعصاب ورته خراب شول. همداسې يې پسې ضربه كړ او له جبار نه يې خلك يې غمه كړل. متين چې كله ترې روانېده، نو د هغه مړي ته يې وكتل او بيا يې

له ځانه سره وويل: تا له قانون نه لوړ جرمونه كړي دي، ځكه بايد ووژل شي.

له دې وروسته متين په بېړه د جبار كوټې ته ورننوت او كمپيوټر يې له ځان سره واخيست. كله چې له كوټې نه راووت، نو هلته وسله وال كس چې د متين په گټه يې كار وكړ، همداسې ولاړ و او شاوخوا يې كتل. متين غږ پرې وكړ چې وسله وغورځوه، خو هغه ورته وويل چې زه دې ملگرى يم، وسله نه غورځوم.

متين بيا ورغږ كړ:

- ته څنگه او له كوم لوري زما ملگرى يې؟

- ستا په اړه باز خان خبر راته لېږلى و چې مرسته ورسره وكړه او ما هم مرستې ته درودانگل.

له دې خبرې سره سم وسله وال كس را روان شو، تر څو متين ته راشي، خو په دې ځاى كې يوه زخمي وسله وال سر پورته كړ. هغه يې ضربه كړ او ځاى پر ځاى يې وواژه.

متين په بېړه پر زخمي وسله وال ډزې وكړې او له دې نړۍ نه يې رخصت كړ. د اې ايس اى نيول شوي كس ته راغى. څو پوښتنې يې ترې وكړې، خو هغه په اردو خبرې كولې او په اردو متين نه پوهېده، نو پنجابى يې بې گټې وباله او ځاى پر ځاى يې وواژه. وروسته متين هغه غار ته منډې كړې چې بېړى يې په كې تړلى و.

هلته په رسېدو يې بېړى وليد چې په غار كې تړلى او له ډېرو وهلو او ډېولو نه بې هوښه پروت دى. په همدې حال كې وسله والو كسانو د هغه په خوله كې مېرې هم ورخوشي كړي دي په بېړه يې هغه رواخيست. زخمي شوي پښه يې تړلي وه. ولاړ موټر ته يې واچوه او لكې ته يې هم

نارې کړې چې زر راشه. هغه هم لږ ځنډ وروسته راوړسېده او موټر ته ورسره وختله. متین د وسله والو موټر په تېزۍ سره روان کړ او له څه کم یو ساعت مزل وروسته یې ځان د تنګي ځدراڼو عمومي سړک ته برابر کړ.

کله چې د خطر له ځای نه راووتل، نو متین خوشالي وکړه. د للمې پزې ته یې گوټې وروړې او په شوخی یې ورته وویل: - نادانې څنگه یې؟

هغې یې لاس په دواړو لاسونو کې ټینګه وبلوه. شونې ده چې نږدې کړې او بیا یې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ: - بښه یم، خو د پلار غم مې پر زړه ډېر زور کړی دی.

د للمې پر دې خبره د متین خوشالي لاره. په سترگو کې یې اوسېدې ډنډ شوې او ویې ویل: ددې ظالمانو له لاسه ډېر دوستان او ملګري قرباني شول.

متین له څو میاشتو اوږده سفر، له ډېرو خطرونو او ګواښونو وروسته د خوست او کابل عمومي لارې ته راووت او په ډېره خوشالی یې د خوست پر لوري مزل ته دوام ورکړ. د مازدیګر لمر په ډوبېدو و چې د بل چا له مېایل نه یې د ملکي روغتون رئیس ته زنگ وواکه چې په بېره امبولانس ور ولېږي. دی چې کور ته رسېده، نو امبولانس هم په کوڅه کې بنکاره شو. بیړی یې په دواړه مخه ټکل کړ. بیا ډاکټرانو امبولانس ته پورته کړ او روغتون ته یې د درملنې لپاره یووړ.

د دروازې مخې ته چې د متین مور د موټر غره‌هار واوړېده، نو لوڅ سر د باندې راووته او پر متین یې سترګې ولګېدې. ټینګ یې په غېږ کې

ونیو او په سلګو کې یې شکرونه وویستل چې په خیر کور ته راستون شو. کله چې یې متین پرېښود، نو للمې ته یې وویل: زویه! سترې مه شې. متین شین شو او په ځنډا یې وویل: ادې جانې دا للمه ده، د باز خان لور او د سړي جامې یې اغوستي دي.

ددې خبرې په اوږدو د متین مور ټکنۍ شوه، خو بیا یې هم للمې ته سترې مه شې ورکړه. کله چې کور ته سره ننوتل، نو للمې ته یې خپل کالي ورکړل او ورته ویې ویل: ها، اوس دا واغونډه. کله چې متین بازار ته لاړ شي، بنایسته کالي به درته راوړي.

للمه چې بلې کوټې ته په کالیو بدلولو پسې لاره، نو مور یې متین ته له غصې نه په ډکه لهجه وویل: دا سمه ده چې باز خان زموږ دوست دی، خو بیا هم له تا سره ددې جینۍ راتګ مناسب نه دی، ځکه د پښتو وطن دی، خلک به څه وايي، ها...

متین په ځنډا، ځنډا کې د مور له غصې نه ډکې خبرې پرې کړې او د للمې په اړه یې ټوله کیسه ورته وکړه چې وروڼه او تره یې څنگه وژل شوي وو. بیا یې پلار څنگه ووژل شو او بالاخره یې للمه څنگه د وسله والو له منګولو نه خلاصه کړه...

د متین مور چې دا کیسه واوړېده، نو پر للمه یې زړه وسوزېده. د زړه له درده یې وڅ، وڅ، حوړاکی څو ځله تکرار وویل او نور یې متین ملامت نه باله.

کله چې شپه تېره شوه، نو په سبا ورځ سپین بیړی جنرال او څو نور لوړ پوړي نظامي چارواکي متین ته د مبارکۍ لپاره ورغلل. جنرال متین په غېږ کې ونیو او ورته ویې ویل: زویه! هېواد پر تاسو ویاړي، ته یو اتل یې.

له جنرال سره نورو کسانو هم متین ته ددې لوی ماموریت د تر سره کولو مبارکې ورکړه. کله چې جنرال دوی بېرته ترې روانېدل، نو متین ته یې وویل: د یگ شنبې په ورځ به له کورنیو چارو وزارت نه لوړ پوړی هیئت راشي. ستا په ویاړ به لویه غونډه جوړه و او رتبه هم درکوو.

د متین پوښتنې ته دولتي چارواکي، ملگري، دوستان او کلیوال ډلې، ډلې راتلل او پرې پندېدل. خو ورځې همدا حال و، خو کله چې د مېلمنو زور کم شو، نو د متین مور غلې شونډې متین ته وویل:

- زویه! که خپه کېږې نه، نو یوه خبره مې درته کوله.

- ادې ووايه! ولې به خپه کېږم.

د متین مور له کړکې نه د باندې وکتل او بیا یې په تین او از داسې زیاته کړه چې للمه یې وانه وري:

- للمه ډېره ښه جینی ده، نو که خوښه دې وي، درته واده به یې کړم.

د متین مخ له شرمه سور شو او په بنده، بنده ژبه یې وویل:

- ادې ستا خوښه ده، زه نه پوهېږم.

مور یې پوه شوه چې متین راضي دی. د واده ورځ یې مالومه کړه او د شیانو د راوړو یې ورته وویل.

سهار ته متین ساختگي رېږه لرې کړې وه. د پولیسو ښایسته یونفورم یې پر تن و. ښایسته وینستان یې شاته اړولي وو او له کوټې نه راووت.

للمه د انگرې په کوز سر کې وه. د متین پر لیدو حیرانه شوه. دومره ښایسته ورته ښکاره شو چې له دې وړاندې یې په دې انداز کې نه و لیدلی. متین هم مخ وړ واړوه. هغه په سترگو کې ورته مسکې شوه. ده هم د مینې په انداز کې شونډې بېرته کړې او ورته وېې خندل.

متین لا د کور له دروازي نه، نه و وتلی چې تیلیفون یې وشرنگېده.

د مبابیل ښېښې ته یې وکتل. د بېرې شمېره وه. اوکې یې کړ او وېې ویل:

- سلام!

خو بېرې د وعلیکم سلام پر ځای له شوخی نه په ډکه لهجه دا لنډۍ ورته وویل:

ملنگه دوه گټې دې وکړې
یو دې خیر ټول که، بل دې وکړل دیدنونه

پای
خوست
خپله جونگره

<https://momandpublic.com>

<https://momanaipublications.com>

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**